TAKKELİ FİRAVUNLAR

VE BÜYÜK SİYASİ SIRLAR

#ORPPERSEPHONE

Sabahattin Önkibar

6.BASIM

Kırmızı Kedi Yayınevi: 281
Güncel: 12

Takkeli Firavunlar ve Büyük Siyasi Sırlar
Sabahattin Önkibar

© Sabahattin Önkibar, 2014
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2014

Son Okuma: Sabiha Şensoy
Kapak Tasarımı: Yüksel Doğru
Grafik: Yeşim Ercan Aydın

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Ocak 2014, İstanbul
İkinci Basım: Ocak 2014, İstanbul
Üçüncü Basım: Şubat 2014, İstanbul
Dördüncü Basım: Şubat 2014, İstanbul
Beşinci Basım: Şubat 2014, İstanbul
Altıncı Basım: Mart 2014, İstanbul
ISBN: 978-605-4764-97-6
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset Ltd. Şti.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere/İSTANBUL
Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi
kirmizikedi@kirmizikedikitap.com / www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/kirmizikedikitap
Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Sabahattin Önkibar

TAKKELİ FİRAVUNLAR
VE
BÜYÜK SİYASİ SIRLAR

Sunuş

Gazeteciler tarihçi değildir, tarihe dipnot düşerler. Bu kitap da geride bıraktığımız son 40 yılın tarihini yazacaklara dipnot olabilir. Türkiye'yi son 30 yıldır yönetenlerle bire bir yaşadıklarımın küçük bir bölümünün yansıtıldığı bu çalışmada şu ana kadar kamuoyunda hiç işitilmedik olayları ve diyalogları bulacaksınız. Dahası, bazı hadiselerin bilinmedik perde arkalarını okuyacaksınız. Keza inanç ve İslam maskesiyle kurulan soygun düzeni somut hadiselerle ortaya konacak, aynı şekilde İslami cemaatlerin pek çoğunun inanç şirketleri ve hatta gizli örgütler misali olduklarını göreceksiniz. Buna ilaveten Türkiye'deki siyaset kurumu ile bazı aktörlerinin zavallılıklarına şahit olacaksınız...

Bu kitapta cevabını bulacağınız sorulardan bazıları şunlardır:

– Cariye kasetlerine kim milyon dolarlar ödedi?

– Cemaat ile Tayyip Erdoğan kavgasının bilinmeyen tarafları neler?

– Çiller'e herkesin önünde "Özer'inkini yemem" diyen bakan kimdi?

– Tayyip Erdoğan Melih Gökçek'e nasıl saldırdı?

– Alparslan Türkeş'in hiç açıklanmayan pişmanlığı neydi?

– Semra Özal hangi medya patronundan bir çanta dolusu dolar aldı?

– Kumarhaneler Kralı Topal 5 milyon doları Ankara'da kime götürdü?

– Tayyip Erdoğan Deniz Feneri'nin iki sanığı Zahit Akman ve Zekeriya Karaman'ı benimle nasıl tanıştırdı ve neler anlattı?

– Karayalçın Çiller'i kimden kıskanmıştı?

– Kasetlere rehin düşenler kimlerdi?

– Tayyip Erdoğan'ı sorguya çeken ülkücü kimdi?

– Nazlı Ilıcak Mesut Yılmaz'a herkesin önünde neden "Sizin yalakanızım" dedi?

– İlkokula bile gitmemiş, bin yılın evliyası medya patronu kim?

– Erdoğan ile Gül, Yahudi önderle gizlice niye buluştu?

– Hayrünnisa Gül ile Emine Erdoğan niye kavga etti?

– Kur'an üzerine yeminle nasıl ihale alındı?

– Cem Uzan'ın ayda 20 bin dolar maaşlı hasta bakıcısı kimdi?

– "Maaşını verdiğin hanım, cariyen hükmündedir," diyen medya patronu kim?

– Tayyip Erdoğan içki satan lokantayı nasıl boykot etti?

– Fethullah Gülen kalabalığın önünde Hilmi Özkök'ü nasıl sahiplendi?

– 750 milyon dolarlık soygunun hikâyesi nedir?

– Kurbağa bacağı yiyen sağcı lider kimdi?

– Enver Ören, Dinç Bilgin'e iki valiz dolusu doları niye verdi?

– Alparslan Türkeş, Muhsin Yazıcıoğlu için neler söyledi?

– Tayyip Erdoğan'ın hiç duyulmayan sırrı neydi?

– Cemaatlerde uçan şeyhler ve Omerta yasası.

– Hırsızların imparatoru kim?

– Türkeş'e göre Bahçeli MİT'çi miydi?

– Türk işadamlarına New York'ta kadın arkadaş bulan AKP'li kimdi?

– Necmettin Erbakan, Enver Ören'den nerenin anahtarını istedi?

– "Tayyip Erdoğan'ı televizyona çıkarma, cehenneme gideriz" diyen medya patronu kimdi?

– Bahçeli Enver Ören'e neden bağırıp çağırdı?

– Erdal İnönü kime "ben kedi değilim" dedi?

– Çiller'e kulhüvallahü'yü kim öğretti?

– Gazeteciye "Eşimi müsteşar yaptır" diyen bakan kimdi?

– Tayyip Erdoğan'ın evini mühürlediği medya patronu kimdi?

– Kâbe'nin içinde para ve güzel kadın dileyen iki ünlü gazeteci kimdi?

– Özal'ın "Şunu dövdürmek lazım" dediği ünlü başyazar kim?

– Ecevit, "Takatım kalmadı, çekileyim" deyince Rahşan Ecevit niye köpürdü?

– "Kıbrıs ayakbağımız" diyen Genelkurmay Başkanı kimdi?

– Mehmet Ağar ile Erkan Mumcu nasıl tehdit edildi?

– Deniz Baykal Tayyip Erdoğan'ı niye Başbakan yaptı?

– Ergenekon Savcısı Fikret Seçen beni neden ifadeye çağırdı?

– Basına açık gizli örgüt toplantısı hangisiydi?

Evet, bunlar ve daha fazlası için iyi okumalar efendim...

Sabahattin Önkibar
Ocak 2014

"Tayyip'i Görmek İstemiyorum"

Tarih: 19 Mart 1994

TGRT'de yaptığım "Alternatif" programı için İstanbul'dayım. Tesadüfen orada bulunan patron Enver Ören'le diyalog:

– Sabahattin hoş geldin, senin bugün canlı yayının yok mu?

– Var... Programı bu akşam İstanbul'dan yapacağım.

– Konuğun kim?

– Konuğum değil konuklarım var... İstanbul Büyükşehir Belediye başkan adaylarını davet ettim.

– O adamı herhalde çağırmamışsındır!

– Kimi?

– Kim olacak Tayyip denen o adamı!

– Çağırmasaydım beni ve hatta sizi hedefe oturturlardı.

– Umurumda değil, onu televizyonumda görmek istemiyorum!

– Enver Bey, biliyorsunuz o güruhu ben de sevmem ama yayıncılıkta etkili olmak istiyorsak herkesi davet etmeye mecburuz.

– Sabahattin bu iş çocuk oyuncağı değil. Huzur-u mahşerde bunun sorumluluğu var.

– Huzur-u mahşerde!.. Ne gibi?

– Bak Sabahattin, eğer bir kişi senin programında Tayyip Erdoğan'a gönlü akıp seçimde ona oy verirse, hem sen hem ben bunun hesabını veremeyiz.

– Durum o kadar mı vahim?

– Ne diyorsun, iman ile küfür mücadelesi bu!

– Efendim Bedrettin Dalan, İlhan Kesici ve Zülfü Livaneli'nin bulunacağı programda Tayyip Erdoğan da olsun istedim... O olmazsa program objektif olmaz.

– Ben anlamam, ara onu gelmesin!

– Ararım, lakin Refah Partililer bu işi istismar eder, size sıkıntı olurlar... TGRT'de ve hatta Fatih'te kayınpederinizin evinin önünde gösteri yaparlar.

– Haklısın, yaparlar... Of, Sabahattin başımı derde soktun... Hem Başbakan'a (Çiller) ne cevap veririm ben?

– Çiller'le ne alaka?

– Ne alaka olur mu!.. Zülfü Livaneli ile alakalı belgeleri al diye ben seni onun yanına göndermedim mi!

– Efendim size de gösterdim. Çiller'in Livaneli ile alakalı olarak bana belge diye verdikleri, gazete kupürleri.

– Önemli olan Tansu Hanım'ın bu seçime verdiği ehemmiyet!.. Baksana koskoca Başbakan DYP'nin rakibi olan bir aday için belge topluyor.

– Enver Abi, Çiller'in gözünde bile itibarlı olmak için muhalefete yer vermemiz gerekiyor, aksi takdirde sizi, bizi, TGRT'yi kimse takmaz... Hani bir söz var...

– Ne sözü?

– Erkekler hanımlarından ziyade metreslerine karşı daha cömert olurlar diye! Biz de TGRT olarak kimsenin hanımı pozisyonunda olmayalım. Malumunuz, siyasetçi de olsa insanlar sevgiden önce korkuya boyun eğer. Muhalefet eder ve muhalefete yer verirsek itibar çıtamız yükselir.

– Yine beni kandırdın ama bu son, bundan böyle Tayyip'i kanalımda görmek istemiyorum.

Evet, Tayyip Erdoğan'ı 1994 mahalli seçimleri öncesinde ancak böyle bir diyalog sonrasında muhafazakâr TGRT'deki programıma konuk edebildim. Ama heyhat, bugün o TGRT ve

dayandığı İhlas Camiası Tayyip Erdoğan'ı Mehdi Aleyhisselam gibi görüyor ve ona destek vermeyi ibadet gibi sunuyor.

Aslında sadece İhlas Grubu ya da Işıkçılar değil, Fethullah Gülen Camiası'ndan diğer Nurcu kanatlara ve Süleymancılara kadar pek çok cemaat Milli Görüş hareketini fitne diye niteler ve küfürde olmakla itham ederlerdi ki 2002 yılına kadar hiçbiri bu kesime oy vermemiştir.

İlerki bölümlerde anekdotlarla aktaracağım 1970'lerde Süleyman Demirel İhlas Camiası için asrın evliyasıydı. Bu durum 80'lerde Özal lehine değişti. 90'larda ise evliyalık makamına Tansu Çiller oturtuldu. Aynı şeyler genel anlamda diğer cemaat için de geçerli. Cemaatlere göre kim iktidar ya da başbakan olursa evliyalık makamı onundur. Cemaatlerin pek çoğu durakta yani muhalefette beklemez ve amblemi ne olursa olsun iktidar otobüsüne binerler.

Grossman'ın Eli Değince...

Tayyip Erdoğan'lı hikâyeye devam:

Seçim yapılır, Tayyip Erdoğan kazanır... Devir-teslim derken birkaç hafta sonra Enver Ören arar:

– Sabahattin, hemen İstanbul'a gel.

– Hayırdır efendim?

– Tayyip bizim Sarıyer'deki yalıyı mühürledi.

– Yalı ruhsatsız mıydı?

– Ruhsatsız olur mu!.. Çocuklar çatıya bazı ilaveler yapmış, o sebeple mühürletti.

– Ben ne yapabilirim ki... Tayyip'in İhlas'ta adamları var.

– Nevzat Yalçıntaş ile Fuat Bol'u devreye soktum ama ikna edemediler.

– Onlar ikna edemediyse ben hiç edemem!

– Seni gazeteci kimliğinle önemser ve kaleminden korkar diye düşünüyorum.

Tayyip Erdoğan bıraktığım acil görüşme talebime ertesi gün döndü ve aramızda şöyle bir diyalog gelişti:

– Sabahattin Bey, Enver Ören istedi değil mi benimle görüşmeni?

– Hayırdır Sayın Erdoğan, intikam operasyonu mu var?

– Enver Ören bana neler yaptı biliyor musun?

– Bilmiyorum, ben Ankara'da yaşıyorum.

– Bak İhlas Camiası'nın oturduğu sitede bana tek bir oy çıkmadı. Sandık sonuçları elimde!

– Siz de bunun üzerine intikam dediniz öyle mi?

– Dur dinle... Enver Ören seçim öncesi cemaatini topladı ve bana oy verilmemesini emretti. Bunu İhlas'taki eski arkadaşlarım anlattı bana.

– Sayın Erdoğan, ben onları bilmem ama intikam adına ev mühürlemek doğru değil. Varsa kesin cezasını ama evini kapatmayın...

Evin mührü bir süre sökülmedi. Sorun ancak Nevzat Yalçıntaş'ın Necmettin Erbakan'ı araya sokmasıyla aşıldı.

Ve bir başka enstantane:

İhlas Finans Kurumu'nun battığı 2000 yılının sonunda Tayyip Erdoğan telefonda bana şunları söylüyor:

– Sabahattin Bey, İhlas Finans Kurumu'na faize bulaşmak istemeyen mütedeyyin garipler, yetimler para yatırdı. Enver Ören'e söyle, onların parasını ne yapıp edip hemen ödesin. Onların ahı arşı boğar. Söyle Enver Ören'e!

Araya girdim:

– Tayyip Bey, ben de sizinle aynı kanaatteyim, lakin ben burada çalışanım ve patron üzerinde etkili olamam. Lütfen siz söyleyin bunu. Ayrıca az önce istifa dilekçesini sundum, ayrılıyorum. Uzan Grubu'na geçtim.

Bu konuşmanın çok değil iki sene dört ay sonrasında Tayyip Erdoğan başbakan oldu.

Erdoğan'ın İhlas Finans konusunda takındığı tavrı AKP'nin ilk Sanayi Bakanı olan Ali Coşkun bana şöyle aktardı:

– Tayyip Bey başbakanlık koltuğuna oturduğunun sanıyorum üçüncü ayında beni çağırdı ve "Ali Abi, siz İhlas Finans'ı kuran isimsiniz. Orada feryatlar var. O konuyu siz üstünüze alın ve iyi bir temizlik yapalım," dedi. Ben de TMSF Başkanı Ahmet Ertürk ile temasa geçerek tespitler yaptırdım. TMSF Başkanı Ertürk bana ve hatta kamuoyuna büyük bir hortumlama yani hırsızlık var diye açıklama yaptı. Tam hazırlık yapıp düğmeye basacakken Tayyip Bey "Ali Abi İhlas Finans operasyonunu durdurunuz," dedi. "Bir sorun mu var" diye sorunca, "Yorum yok Ali Abi, İhlas Finans'a dokunulmayacak," dedi. Israr ederek "İhlas Finans'ı kuran benim, sonra siz siyasete çağırdınız geldim. Ama benim ismim sebebiyle oraya para yatıranlar var. Mahşerde bunun hesabı bana da sorulur. Bu olayı kapatamayız," dedim... Bu sözlerim üzerine Başbakan beni tersledi ve o günden sonra ilişkimiz koptu. Dahası, bir sonraki seçimde bakan olmama rağmen beni aday bile yapmadı.

Evet İhlas'a ve İhlas Finans olayına iki ayrı Tayyip Erdoğan tepkisi...

Erdoğan'daki bu tutum değişikliğinin perde arkası mı?

O henüz sır, ancak tam da o günlerde ABD'nin Ankara Büyükelçisinin fiilen batık olan İhlas Holding'i ziyaret ettiği gazete ve televizyonlara haber oldu. İlaveten çok geçmedi, bir önceki ABD Ankara Büyükelçisi Marc Grossman'ın ayda 100.000 dolar maaşla İhlas'a danışman atandığı borsaya bildirildi ve bu da gazetelere geçti.

Yine buna paralel olarak İhlas Finans'ın hortumlanması olayı TBMM'de CHP'nin önergesi ile gündeme geldi...

Deniz Baykal'dan dinledim, Enver Ören o önergenin verildiği günün gecesinde CHP liderini arayıp önergenizi geri çekin yakarışında bulunmuş. Sonuçta CHP'lilerin bu teşebbüsü AKP oylarıyla reddedildi.

Sonrası ise malum:

Tayyip Erdoğan İhlas Grubu'na yürü ya kulum dedi...

AKP döneminde silinen vergi borçları ve TOKİ'nin İhlas'a verdiği devasa ihaleler birbirini izledi...

İhlas Finans olayı tabir yerindeyse Allah'ı ve dini kullanarak yapılan büyük bir dolandırıcılık ve hatta soygundur.

İnançlı insanların "faiz haramdır" diye kandırılıp mütevazı tasarruflarının elinden alındığı bir tezgâhın örgütlenme biçimidir.

İhlas Finans Kurumu Türkiye'deki faizsiz bankacılık teşebbüsünün ilk örneğiydi ve DYP-SHP iktidarı döneminde kuruldu.

Kuruluş esnasında yaşananlar Türkiye'deki siyasi ahlakı ve seviyeyi gözler önüne seriyordu.

Hiç unutmuyorum, İhlas Finans'ın kuruluş izni imzaya açıldığında bütün DYP'liler anında imzaladı ancak SHP'liler pazarlık yapmaya başladı ki en ilginci o dönem SHP'den Devlet Bakanı olan Azimet Köylüoğlu'na aittir.

Yalçın Özer'in bana aktardığına göre Azimet Bey kendisine imza atın ricası için ziyaretine giden Özer'e şu teklifi yaptı:

– Sayın Özer imzayı bir şartla atarım.

– Nedir şartınız?

– Malumunuz benim eşim Sanem Köylüoğlu Sağlık Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı.

– Evet.

– Eşimi müsteşar yaptırırsanız İhlas Finans'ı imzalarım.

– Sayın Bakan bu nasıl söz? Siz bakansınız ve eşiniz için bizden böyle bir talepte bulunuyorsunuz.

– Ben söyledim yapmadılar, siz medya grubusunuz, size hayır diyemezler... Ha, bu ahlaksız bir talep değil, eşim makama en layık olan biridir.

– Sayın Bakan, bu mümkün değil. Biz kimiz ki?

– Siz bilirsiniz... Atamayı yaptırırsanız imzalarım, yoksa imzalamam.

Peki sonuçta ne mi oldu?

Konu Tansu Çiller'e iletildi, Sanem Hanım müşteşarlığa atandı ve Azimet Köylüoğlu İhlas Finans'ın kuruluşuna imza attı.

Aynı şekilde diğer SHP'li birkaç bakanın kişisel talepleri yerine getirildi ve faizsiz bankacılığın ilk örneği olan İhlas Finans kuruldu.

Milyonlarca Dolar Nerelere Gitti?

Gelelim İhlas Finans Kurumu'nun seyri ya da serüvenine.

İhlas Finans tahmin edilenin ötesinde mevduat topladı ve faiz her ay kâr payı adı altında mudilere ödenmeye başlandı.

Toplanan mevduat ise yatırıma, şuraya buraya değil borsaya yönlendirildi ki batış sonrasında yapılan incelemede toplanan paraların çok çok az kısmının kredi talebinde bulunan sanayiye kredi olarak aktarıldığı, büyük kısmının ise İhlas'ın içinde kullanıldığı belgelendi.

Başbakanlık Teftiş Kurulu'nun kesin rakamlarına göre İhlas Finans'ta hortumlanan paranın toplamı tamı tamına 750 milyon dolardır.

Bu kadar büyük bir para nereye savruldu sorusuna gelince...

Bir kısmı yurtdışına gitti.

Mesela ABD'nin Florida eyaletindeki Miami'de çiftlik evler

projesi için binlerce dönüm arazi alındığını Enver Ören'den duymuştum. Arazi alındı ama inşaat yapılamadı ve proje fiyasko ile sonuçlandı. Araziler ne oldu bilmiyorum.

Keza yine ABD'de bazı emlak yatırımlarının yapıldığını dinlemiştim.

İlaveten Türkiye'de Coca-Cola'ya alternatif olarak düşünülen Kristal Cola gibi yatırımlar yapıldı ama sonuç hüsran oldu.

Tabii İhlas Finans mevduatının en çok savrulduğu yer hatıra dayalı kredilerle TGRT harcamalarıydı.

Yakından biliyorum, Ankara'dan kim telefon ettiyse onların yakınlarına ipoteksiz krediler verildi ve bunların pek çoğu geri dönmedi.

Buna ilaveten TGRT için servetler saçıldı.

Mesela Sibel Can'ın Boğaz'ın en nadide yerlerinden biri olan Nakkaştepe'de bugün fiyatı 7-8 milyon dolar olan havuzlu tripleks villalardan birine sahip olmasına yardımcı olundu ki o villanın aynısından bir tane de 28 Şubat'ta askerle İhlas'ın arasını bulsun diye transfer edilen Kenan Evren'in basın danışmanı Ali Baransel'e hediye edildi.

Keza Gülben Ergen TGRT'de kazandığı büyük paralarla Tarabya'daki Nurol Malikânelerinde mülk sahibi oldu.

Kadir İnanır'la milyon dolarlık mukaveleler yapılırken Seda Sayanlar, Muazzez Ersoylar, Orhan Gencebaylar, Jülide Ateşler, Murat Soydanlar rüyalarında görmeyecekleri paralar kazandılar.

Barış Manço bile aldığı muhteşem villanın TGRT'den kazandığı paralar sayesinde olduğunu TGRT'deki karşılaşmamızda söylemişti.

Kuşkusuz bütün bunlar program karşılığıydı ama büyük meblağlardı ve tamamı İhlas Finans'tan karşılanıyordu, zira TGRT sürekli zarar içindeydi.

Sadece bunlar değil o dönem neredeyse bütün sanat camiası TGRT ile karnını doyuruyordu.

Enver Ören sanat camiasının adeta rızık tanrısıydı ve konuklarını odasına Cumhuriyet altınlarına sarılmış çikolata sağanakları ile karşılıyordu ki bunun bir örneği, tesadüfen tanıklık ettiğim için biliyorum, Serdar Ortaç'tı.

Enver Ören'in o günlerde bütün işi bu sanatçılarla sohbet etmekti. Yanına Ali Baransel dahil hiçbir TGRT Genel Müdürünü almaksızın Holding odasında bir gün Hülya Avşar'la iş konuşur, ertesi gün Türkân Şoray'a dizi teklifleri yapardı.

Dahası hangi sanatçının ayağına diken batsa Enver Ören hazır ve nazırdı.

Ebru Gündeş beyin kanaması geçirince yardımına ilk koşan ve bütün hastane masraflarını karşılayan Enver Bey'di.

Ören Cumhurbaşkanı Demirel'i izlemek için göreve giderken otobüsü kaza yapıp ölen muhabirimiz Ahsen Çetiner'in Ankara'daki cenaze törenine gelememe gerekçesini hiç unutmam telefonda şöyle açıklamıştı:

"Sibel Can'ın ayağı kırılmış. Geçmiş olsuna gideceğim. O daha mühim!"

Mahsun Kırmızıgül'ün Hilmi Topaloğlu ile ortak olduğu Prestij Müzik şirketi çok zora düşünce, adını yazarsam Türkiye'de gündem konusu olacak birinin talebi üzerine Enver Ören 3 milyon dolar nakit parayı Mahsun'un önüne serdi ki Kırmızıgül bile "Enver Abi bana bu parayı veriyorsun ama ben bunu zor geri ödeyebilirim," dedi ve "Canın sağolsun" karşılığını aldı.

Enver Bey bu olayı bana, "Hayır diyemeyeceğim biri ver dedi ve karşılığını fazlasıyla alırım diye düşünerek verdim," diye kendisi anlatmıştı.

Yine o günlerde şöhret basamaklarına hızla tırmanan Beyaz namıyla maruf Beyazıt Öztürk'e milyonlarca dolar transfer

ücreti teklif edildi ki bu tekliften son anda Aydın Doğan'ın sert uyarı telefonuyla dönüldü.

TGRT o dönem işi o kadar abarttı ki İFPAŞ diye bir şirket kurarak büyük paralarla Türkiye'nin en büyük kostüm arşivini oluşturdu. Amacı İslam ülkelerine evliya filmlerini satmaktı ama sonuç tam bir çöküştü ve çekilen onlarca evliya filminin bir tanesi bile satılamadı.

İhlas Finans'ın savrulan paraları elbette TGRT ile sınırlı değildi.

Mesela "Rüyamda Özal bana Semra'nın para sıkıntısı var dedi" diyerek Altan Ateş aracılığıyla Semra Özal'a bir çanta dolusu dolar gönderdiğini bizzat Enver Bey'den dinlemiştim.

Bu arada Dinç Bilgin gibilerin aldıkları da cabası.

Hiç unutmam, Enver Ören bir gün telefonda canı sıkkın bir şekilde "Dinç Bilgin ziyaretime geldi" dedi ve ekledi:

"İhlas Finans'tan para istedi ve iki bavulla gitti."

Sözünü kesip "Vermeseydiniz efendim" deyince şu karşılığı verdi:

"Vermeseydim ertesi gün gazetesinde şerefimle oynar ve İhlas Finans'a para yatıranları ürkütürdü."

Diyeceksiniz ki İhlas Finans'ın batan 750 milyon doları sadece bunlarla izah edilemez.

Elbet edilemez ama genel düstur buydu. İlaveten Enver Bey aşırı lükse alışmıştı, helikopterin yanısıra özel uçak ve yatlar aldı.

O dönem İhlas Holding'in Yönetim Kurulunda olan Zeynel Abidin Erdem'in şu yakarışı hâlâ kulaklarımda:

"Enver Bey özel uçak almaya karar verdiğinde, yapmayın, Sabancı'da bile özel uçak yok, ihtiyaç da değil dedim diye beni anında kovdu."

Bunlara ilaveten bugün her birinin değeri milyonlarca dolar olan çok sayıda köşkü vardı.

Enver Bey'in şahsi lüksünün yanısıra oğlu Mücahit Ören ile ilerki bölümlerde sık sık gündeme gelecek olan Türk Silahlı Kuvvetleri'nden kovulma şoförü Kâmil Tekin, Arap şeyhleri misali paralar saçtılar ki sadece onların maceraları bile kitap olacak zenginlikte.

Pek çoğunuz şaşıracaksınız ama Enver Ören, Aydın Doğan'ın bir gün bana *Posta* gazetesine geçerken yaptığımız sohbet esnasında ifade ettiği gibi, İhlas Finans'tan topladığı paraları kazancı ya da kârı gibi gördü ve öylesine savurdu.

Dahası, Ören şirketinin muhasebesinden zerre habersizdi.

Olur mu öyle şey deyip itiraz edebilirsiniz ama Enver Ören battığı gün dahil hiçbir zaman borcunu ve alacağını rakamsal olarak bilmedi ki bu durumu bir gün bana şöyle açıkladı:

"Sabahattin, bizim abiler Enver Abi üzülmesin diye İhlas'ın borcunu ve risklerini benden saklıyorlar. Sevgiyi, imanı ve ihlası görüyor musun!"

Bu söz üzerine o gün bir kere daha cemaat önderliğinin ruh sağlığı üzerindeki etkilerini düşündüm.

Bu bağlamda bir başka anekdot Mehmet Barlas'a aittir ki Barlas bunu yazmış ve dillendirmiştir.

TGRT'den büyük paralar kazanan Mehmet Barlas bir gün Enver Ören'e sorar:

– Sayın Ören ticaretteki büyük başarınızın sırrı nedir?

– İşi bilmeyenlerle Holding'i yönetmemdir. Benim kurumumda bir tane bile profesyonel yoktur. Tamamı benim grubumdan arkadaşlarımdır ve amatördür. Başarımın sırrı ise ben ne dersem peki demeleridir. Bizde itiraz olmaz.

İhlas Holding'deki yönetim kurulu toplantılarının içeriğini o dönem yönetim kurulu üyesi olan TÜPRAŞ'ın eski genel müdürlerinden Mehmet Savran bir gün bana şöyle aktardı:

"Üç saatlik toplantının ilk yarım saati hal hatırla geçer. Geriye kalan ikibuçuk saatin bir buçuğu Enver Bey'in kendini

anlatması ile devam eder. Son bir saat ise yönetim kurulu üyelerinin Enver Bey'i övmesiyle biter. Bir gün ben araya girip gündeme geçelim mi deyince Enver Bey, burada gündemi ben belirlerim Mehmet Bey, bizde toplantı bu şekildedir dedi. Bir yıl yönetimde kaldım ve bir kere olsun bir konunun görüşüldüğünü hatırlamam. Ya verilen kararlar orada açıklanır ya da övme seansları yapılır."

Sonuç mu?.. Bütün İhlas Grubu'nun motoru ve benzini olan İhlas Finans 2000 yılının sonlarına doğru gümledi...

Hayır, zannedilenin aksine İhlas Finans'ın batışı Ecevit krizi ile bağlantılı değildir. İhlas Finans zaten 2000'lerin başından itibaren zora girmişti. Aslında 2001 Ecevit krizi İhlas Finans'ın batışına örtü ya da gerekçe yapılmıştır.

Enver Ören İhlas Finans'a sahipken aynı dönemde Egebank ve Yurtbank'a da ortak olmuş ve her ikisinde de büyük zararlara uğramıştır ki Hüseyin Bayraktar, Murat Demirel ve Ali Balkaner ile yaşadıkları yine kitap olacak içeriktedir.

Hem Yurtbank hem de Egebank en çok hortumlanan ve batan bankalardı. Ancak doğruya doğru, Enver Ören Yurtbank ve Egebank'ın hortumlanmasında zerre pay sahibi değildi. Tersine İhlas Finans'tan oralara aktardığı paraları batırdı zira bu iki bankadaki hissesi azınlıktı ve yönetimde etkisizdi.

İhlas Finans'ın batış günleri ise kıyamet günü misaliydi. Medyada "İhlas zorda" türü haberler çıkınca İhlas Finans'tan para çıkışları başladı. Hiç unutmam, Enver Ören cemaatinin önde gelenleriyle toplanıp, "Abiler neyi varsa satıp İhlas Finans'a para yatırsın" talimatını vermişti. Bu tebligat Ankara haber bürosuna yani bize de yapılmıştı. Ancak sonuç hüsran oldu, zira ne para çıkışının önü alınabildi ne de Abiler Cemaati para yatırdı. Öyle ki Enver Ören o günlerde bana şu olayı aktarmıştı:

"Bazı abiler beni arkamdan vurdu. Ben toplantı yapıp İhlas

Finans'a para yatırın derken, Mehmet Erdoğar gibi isimler bu toplantı biter bitmez İhlas Finans'a gidip parasını çekti."

İlginç ayrıntı; bu süreçte Ankara'da etkili siyasi tanıdıkları olanlar kasa sıfırlanıncaya kadar paralarını aldılar.

Batış sürecinde İhlas Holding'in kurumsal kimliğine iflas kararının verilmemesi ve de İhlas Finans'ın kuruluş mantalitesi gereği kâr ve zarara ortak olunduğu için, olan para yatıran mudilere oldu. TMSF el koymadığı ve tasfiye yoluna gidilmediği için aslında İhlas ya da Enver Ören batmadı, İhlas Finans'a para yatıranlar battı.

Türkiye'de mübalağasız batan bütün banka mudilerinin paraları er ya da geç ödenmişken İhlas Finans'ta bu ödeme yapılmadı. Holding tarafından başlatılan mini ödemelerse kamuoyunun gözünü boyama adınaydı.

Keza ödeme sürecinde Enver Ören ailesi lüksünden hiç vazgeçmedi ve köşklerini bile elden çıkarmadı.

Batış sürecinde Enver Ören büyük korkular yaşadı... Hele bir gün tutuklanacak diye bir şayia işitince özel uçağı ile soluğu Paris'te aldı ve oradan beni arayıp şunları söyledi:

"Ben hapse giremem Sabahattin... Beni unutun, artık buralardayım!"

Çok özet olarak sunduğumuz İhlas Finans hikâyesi sonunda Enver Ören hapse girmedi ama sonuçta borçlarını ödeyemeyerek bu dünyaya veda etti.

Enver Ören bir ara hapis korkusuna öylesine kapıldı ki yine bir gün cemaatinin önde gelenlerini Sarıyer'deki yalısına çağırdı ve şöyle yakardı:

"Abiler Enver Abi'yi hapse atacaklar. Ben oraya girersem ölürüm. Bunun için hepinizden bir şey istiyorum."

Abiler "Nedir Efendim" diye sorunca Ören şöyle devam eder:

"Holding'in dışında size kurdurduğum şirketler adına

borçlanma senetlerine imzalar atacaksınız. İhlas Finans denetime alınır ve paralar nerede diye sorarlarsa ben de şu şirketlere kredi verdim, işte senetleri derim."

Bu talebe çağrılı olan abilerin bir bölümü evet dedi, bir bölümü ise özel gerekçeler sundu...

Burada mini bir parantez açıp İhlas'ta Abi nitelemesinin genel olduğunu ve herkesin birbirine Abi dediğini belirtelim. Öyle ki bu yüzden İhlas ya da Işıkçı Grubu'na Abiler Cemaati diyen de vardır.

Ülkücülükle İlk Tanışmam

Tarih: 1975'in ikinci yarısı

Amcaoğlu Hasan Önkibar Ticari İlimler Akademisi'ni kazanınca lise son sınıfa geçtiğim sene babam beni de dershaneye gider ve üniversiteye iyi hazırlanır diyerek onunla beraber İstanbul'a gönderdi.

Bu şekilde hem lise son sınıfı Fatih'teki Vatan Lisesi'nde okuyor hem de Çemberlitaş'taki Murat Dershanesi'ne gidip üniversiteye hazırlanıyordum.

Rize-Ardeşen'de esnaflık yapan ailem merkez sağ kökenliydi. İnançlıydılar ama bağnaz değildiler. Çok politize olan dedem Osman Önkibar, abdestsiz gezmemesine rağmen Atatürk söz konusu edildiğinde Gazi Paşa deyip ağlardı. Dedem iyi bir Demokrat ve Adalet Partiliydi. Atatürk'ün yanısıra Demirel ve Celal Bayar'ı pek severdi. Kibaroğulları olarak bilinen ailemiz soyadı kanunu çıkınca nüfus müdürünün "oğlulu soyadları yasak, Kibar'ın önüne bir ön koyalım" deyince soyadımız Önkibar oldu ama hâlâ Ardeşen'de ailece Kibaroğulları diye biliniriz.

Yetişme tarzı olarak taşra kasabasının şehirlisiydim ve bilardo salonlarından çıkmazdım. Teorik olarak inançlıydım ama yaşım gereği siyasi bir kişiliğim yoktu. Vatan Lisesi'ne gider gitmez ülkücü camia ile tanıştım. İlişki kurup arkadaş olduklarım ülkücü çocuklardı. Derken onlarla vakit geçirmeye ve Vatan Lisesi'nin ilerisindeki Edirnekapı Öğrenci Yurdu'na gidip kempo-karate dersleri almaya başladım. O arada Ahmet Atakan isimli arkadaşımın önerisiyle Nihal Atsız'ın *Bozkurtların Ölümü* ve *Bozkurtlar Diriliyor* isimli kitaplarını okudum. Böylece kendimi ülkücü diye tanımlamaya başladım ve öğrenci hareketlerine hızlı bir giriş yaptım.

Ama ne giriş!

Yaşım henüz 17'nin ortaları. Yanımda anne-baba yok. Benim tersime İstanbul'a geldikten sonra iyi bir solcu olan ve ancak gece yarıları evde karşılaştığım amcaoğlunun zaten umurunda değilim. Dolayısıyla biraz çocukluk, biraz atak mizaç ve biraz da bölgesel özellik derken işim gücüm siyaset oldu.

Öyle ki felsefe dersinde sınıfa mahcup olmamak için siyasi kitapları karıştırmaya ve seminerlere katılmaya başladım. Dahası ülkücü liselilerin bütün etkinliklerinde yer alıp öne çıktım ve onların kuruluşu olan Büyük Ülkü Derneği'nin yönetimine girdim.

Peşi sıra art arda yürüyüşler, afiş asmalar ve okul basmalar...

Bir gün İstanbul Üniversitesi'nde bir ülkücü öğrencinin öldürüldüğü haberi gelince Vatan Lisesi'ni boşaltıp öğrencileri yürüyüşe zorladık.

Okul disiplin kurulu o eylemin faturasını bana çıkardı ve sürgün edildim...

Elimde tasdikname sokaktayım...

Şehremini Lisesi'ne kayıt yaptırmaya karar verdim lakin müdür hayır diyor.

Liseye yakın Kayseri Yurdu'na gidip daha önce bir vesileyle tanıştığım bugün TBMM Başkanvekili olan AKP Kayseri Milletvekili Sadık Yakut ile Ziya Öztürk'e durumu anlattım.

Bu iki ismin müdüre baskı yapmaları sonucu Şehremini Lisesi'ne kabul edildim.

Kabul edilişimin ertesinde okulda kavgaya katılma ve yine disiplin kurulu derken hafta sürmedi sınıf değiştirme cezası aldım.

Ancak bütün bu trafiğe rağmen hafta sonları Murat Dershanesi'ne gitmeyi hiç aksatmadım ve tercih döneminde sadece Hukuk ile Siyasal Bilgiler'i işaretledim.

Liseyi bitirip ikinci tercihi üç puanla kaçırınca çevremin baskısıyla Atatürk Eğitim Enstitüsü'ne ön kayıtla girdim.

Tam o günlerde amcaoğlu ile ayrıldık ve ben Fındıkzade'deki Maraş Öğrenci Yurdu'na yerleştim.

Atatürk Eğitim günlerim adeta maceralar dönemimdi.

Fındıkzade'den her gün otobüsle önce Eminönü'ne gider, Üsküdar iskelesinin önünde toplanıp köprüyü yürüyerek geçip Karaköy'e gelir ve oradan vapurla Kadıköy'e geçerdik. Kadıköy iskelesinden de otobüslerle Ziverbey sonrasındaki Kuyubaşı durağına giderdik.

İstanbul o dönemler semt semt siyasi gruplar tarafından parsellenmişti.

Mesela Kadıköy merkezi solun kalesi, Üsküdar merkezi ise bizimdi.

Aynı şekilde Fındıkzade'nin geneli bizim ama Aksaray'ın büyük bölümü solundu. Kocamustafapaşa, Bakırköy ve Yeşilköy'de bir ülkücünün tanınarak dolaşması ölüm riski altında olması demekti. Beyazıt'ın önü ülkücülerin, arka tarafı solun hâkimiyetindeydi. Beyoğlu-Taksim-Şişli tarafında ise yine sol hâkimdi. Biz ancak Mecidiyeköy'ün bir bölümünde vardık. Fatih'te ise Ecmainler (Siyasal İslamcılar) ile biz

vardık. Bayrampaşa-Sağmalcılar, Beşiktaş, Levent, Ümraniye, Çiçekçi, Moda ve Fenerbahçe tarafı ise solun diğer kurtarılmış bölgeleriydi.

Yeni kuşağa bugün tuhaf gelecek olan semtlerin kurtarılması olayından bir örnek:

Bir gün Atatürk Eğitim'den sınıf arkadaşım olan Lokman Kadakal Beyazıt'ta Küllük'te otururken "Ziraat Bankası'ndan kredim çıktı. Benimle Kadıköy'e gelir misin" deyince hayır diyemedim ve peki deyip yola koyulduk.

İskeleden çıkar çıkmaz köşede biriken mini gruptan biri bizi tanımaz mı?

"Faşistler" diye bağırıp bize doğru koşan gruba yakalanmamak için nasıl canhıraş kaçtığımızı ve arkamızdan kurşun sıkılırken nasıl yere kapaklandığımızı hâlâ unutamam. Nefes nefese Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne kadar koşup canımızı oraya sığınarak kurtarmıştık... O gün canımızı kurtardık ama Lokman kardeşim o olaydan iki ay sonra Siyavuşpaşa'da Dev-Solcular tarafından öldürüldü.

O günlerde trende ya da vapurda *Tercüman* veya *Cumhuriyet* benzeri siyasi kimliği afişe eden gazeteleri taşımak ve okumak büyük riskti. Mesela Kadıköy vapurunda *Tercüman* okuyan bir arkadaşımızı iyice dövüp denize attılar, balıkçılar Cemil isimli o arkadaşımızı boğulmaktan son anda kurtardı. Tabii sol onu yapınca bizimkiler de hafta geçmeden aynı fanatikliği ve ilkelliği *Cumhuriyet* okuyanı denize atarak yaptılar.

O günleri yaşamayanların asla kavrayamayacağı o iklimde egemen olan şey siyasi kan davasıydı.

İşte o günlerden bir enstantane:

Her gün yaptığımız gibi Eminönü-Köprü-Karaköy güzergâhından grup halinde Kadıköy'e geçtik.

Vapurun iskeleye yanaşmasıyla önce diğer yolcuların çıkışını bekledik ve sonra toplu halde çıkışa yürüdük.

Birkaç metre sonrasında "Faşistlere ölüm" haykırışlarıyla büyük bir kalabalığın taşlar ve sopalarla bize doğru hücuma geçtiklerini gördüm. Atılan taşlarla bazı arkadaşlarımız yere serilmişti, kafalarından kanlar akıyordu.

İşte tam bu esnada bizim grubun içinde bulunan ve hâlâ kim olduğunu bilmediğim alt-üst kot kıyafetli, siyah saçlı bir genç çömeldi ve ateş etmeye başladı.

O ateş saldıran sol grubu püskürttü ve bizim vapura geri kaçmamızı sağladı.

Derken gruptan birileri kaptan köşküne çıkıp "bizi buradan kaçır" dediler. Kaptan "Yapamam" deyince silah alnına dayandı ve gemi hareket etti.

Bu olay ertesi gün *Hürriyet* dahil bütün gazetelerde 9 sütuna "Ülkücüler Gemi Kaçırdı" başlığı ile manşet oldu.

İşte o günden sonra bir daha grup halinde Kadıköy güzergâhını kullanamadık ve okula Üsküdar üzerinden gittik.

Kadıköy'deki dört yaralamalı ateş açma olayı ile alakalı olarak ise suçu günahı olmayan Ömer Yakut (AKP milletvekili Sadık Yakut'un kardeşi) ile soyadlarını hatırlayamadığım Erdoğan ve Halil isimli ülkücüler yıllarca hapis yattılar.

Şimdi İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nin dekanı olan Prof. Âdem Sözüer o zaman bizimle beraber Atatürk Eğitim'deydi ve bizim grubun militan ekibindeydi. Aynı şekilde Bahçeşehir Üniversitesi'nin sahibi Enver Yücel iyi bir ülkücüydü ve iyi bir solcu olan *Milliyet* eski muhabiri Serpil Yılmaz gibi matematik bölümündeydi.

O günlerden beri tanıştığımız Serpil Yılmaz'ı ülkücü yapmaya az çaba göstermedik.

Atatürk Eğitim Enstitüsü dönemimden hatırladıklarımın arasında Türk Yurdu'nda gördüğüm Yeşil kod adıyla bilinen ünlü Mahmut Yıldırım da var.

Türk Yurdu hemen Atatürk Eğitim'in karşısında özel bir

ülkücü yurduydu. Bazı akşamlar üşenip karşıya geçmeyince orada kalırdık. İşte Yeşil de o dönem oradaydı lakin esrarengizdi ve hiç kimseyle konuşmaz, kenarda oturup milleti izlerdi.

Keza Mehmet Ali Ağca'yı yine o günlerde Beyazıt'taki Küllük ve Marmara kıraathanelerinde görürdüm.

Ağca Atatürk Eğitim'de beraber olduğumuz Mehmet Tanaydın ve Hasan Hüseyin Şener gibi Malatyalılar Grubu'nun kankasıydı. İlateven Beyazıt'ta Cihat Abi grubuyla beraberdi. Ağca ile tanışıklığımız göz aşinalığının ötesinde değildi. Zaten bir görünür bir kaybolurdu.

Atatürk Eğitim'deki öğrencilik dönemimde sadece okulda değil her alanda mücadele içindeydik.

Mesela bir gece yarısı solun kalesi olan İTÜ'yü işgal etmiştik.

Yine bir gün Ülkü Ocakları bize Güngören'de bulunan Kale Kilit fabrikasının DİSK'in elinden alınıp MİSK'e kazandırılması görevini verdi ve 20 kişi kadrolu olarak işçi görüntüsü ile fabrikaya alındık.

İşçi tulumuyla ilk orada çalıştım ve asgari ücretle zavallı insanların nasıl sömürüldüğünü ilk orada gördüm.

Biz oraya güya emekçiyi kışkırtan sol gruba karşı işçiyi patronun yanına çekmek için girmiştik ama tam tersini yaptık.

Adının Sadık Özgür olduğunu öğrendiğimiz patron fabrika içinde göbeğiyle salına salına dolaşırken ben ve Elazığlı Mehmet Ayaz "İşçi düşmanı komprador" diye laf attık.

MİSK adına patronun yanında muhafız gibi dolaşan yönetici Biladi Aybars Tekin bu olay üzerine bizi çağırtıp bunun hesabını vereceksiniz diye tehditler savurunca biz de o an üstümüzden çıkardığımız işçi tulumlarını yüzüne fırlattık.

Ve ertesi gün.

İstanbul Ülkü Ocakları ikinci başkanı kaldığımız Maraş

Öğrenci Yurdu'na ulak göndererek bizi Edirnekapı Yurdu'na çağırttı.

Bunun anlamı müzik odası diye tabir edilen bodruma indirilmek ve falakaya yatırılmaktı.. Bunu bildiğimiz için çağrıya hayır dedik ve bize mesaj getirene şunu söyledik:

"Ülkücüler sermayenin köpeği değildir. Kim ülkücüleri kompradorların köpeği yaparsa biz karşısında oluruz."

O akşam Maraş Yurdu'nu pek güvenli bulmayıp grup halinde 50 metre ötedeki Trabzon Yurdu'na yerleştik.

Ocak ikinci başkanı baktı ki meydan okuyoruz, özür dilesinler unuturuz teklifini yaptırdı. Özür de dilemedik ve konu o şekilde kapandı.

Burada bir parantez açıp ülkücü hareketin o dönem tabanda samimi ve temiz, ancak teşkilatlanmada totaliter metotların hâkim olduğunu belirtmek durumundayız. Lider-Teşkilat-Doktrin gibi faşist anlayışlar çoğu zaman egemendi.

İlaveten ülkücü hareketin o dönem metotlaşmış bir fikri yoktu, sadece soyut bir zihniyet ve komünizme karşıtlıkla idare ediyorduk. Öyle ki okuyacak kitap bulmakta zorlanıyorduk. *9 Işık* gibi slogan düzeyindeki basit tekliflere bile sığınır durumdaydık.

Ülkücü hareket doğum sürecinde komünizme tepki olarak vücut bulmuş ve Türk Milliyetçiliği zeminine oturmuştu. 70'li yıllarla beraber Türklüğe İslam monte edildi ve ikisinden karma bir fikir sistemi inşasına gidildi. Başlangıçta Türkçüler-İslamcılar ya da İslamcılarla Turancılar şeklindeki ayırıma neden olan bu dalgalanma özellikle İstanbul'da epey bir süre devam etti.

Objektif olarak söylemek gerekirse ülkücü hareket özde duru bir kültür milliyetçiliği hareketidir. Lakin başlangıçta anti-komünist mücadelenin sivil ya da milis kuvveti olmak

gibi emperyal bir oyunda bir şekilde kullanıldığı vakıadır.

Alparslan Türkeş'in bu konuda yaptığı tarihsel özeleştirilerini, "ileride kitap yazar ve kullanırsın" diyerek 1995'te bana anlattıklarını ileriki sayfalarda okuyacaksınız.

Türkçülük ve anti-komünistlik zemininde inkişaf eden Türk Milliyetçiliği hareketi 70'li yıllarda inancın Erbakan tarafından siyasete sokulmasıyla yörünge değiştirdi ve hamuruna İslam mayasını kattı. Bunun teorisyeni benim Atatürk Eğitim'den hocam olan Seyyid Ahmet Arvasi'ydi. Sohbetlerine sık sık katıldığım Arvasi Hoca Türk-İslam ülküsü diye yeni bir kavram yaratarak fikri metotlaştırmaya çabaladı.

Bugün geriye dönüp bakıldığında dürüstçe söylemek gerekirse o dönem Türkiye'de olan ya da yapılan bir fikir kavgası veya tercihi değil, gençlerin karşı saflarda konumlandırılıp birbirine düşürülmesiydi ki bu emperyal bir tezgâhtı.

Öyle, çünkü düşünün, aynı şartlarda büyüdüğüm benim öz amcaoğlum çevresi nedeniyle devrimci, ben ise ortamımdan dolayı ülkücü olmuştum. Fikri anlamda birbirimizden hangi noktalarda ayrıldığımızı sloganların ötesinde ne o, ne ben biliyordum.

Muhsin Yazıcıoğlu ile o yıllarda tanıştım.

Bizim cenah adına çevrilen *Güneş Ne Zaman Doğacak* filminin Beyazıt Marmara Sineması'ndaki galası için İstanbul'a gelen Ülkü Ocakları Genel Başkanı Yazıcıoğlu ile tanışmama rahmetli Mehmet Gül vesile olmuştu.

Mehmet Gül o dönem bütün yürüyüşlerde ve etkinliklerde en ön safta olan isimdi. Mustafa Verkaya'dan sonra İstanbul Ocak Başkanımız olmuştu. Başkanlıkta onu Kürt kökenli Mehmet Acar ve ardından Rizeli Recep Öztürk gibi isimler izledi... Tayyip Erdoğan'ı Pınarhisar Cezaevi'nde koruyan Hasan Yeşildağ ise Üsküdar'ın başkanıydı ve çok güçlü bir

teşkilatı vardı. Ülkücü hareketin içindeki ikinci Mehmet Gül ise Elazığlıydı ve eylemlerle anılırdı.

Tayyip Erdoğan'ın ülkücülerle fiili olarak çatışması ya da sorguya çekilmesi yine o tarihlere rastlar.

Bir ülkücü Kasımpaşa'da Akıncılar (Siyasal İslamcılar) tarafından saldırıya uğrayınca Şişli Bölgesi Başkanı olan İsmail Hakkı Cerrahoğlu ekip gönderip Tayyip Erdoğan'ı aldırmış ve sorguya çekmişti. Şişli Bölgesinin o dönem başkanı olan ve 1999'da MHP'den Zonguldak milletvekili seçilen İsmail Hakkı Cerrahoğlu ülkücü hareketin İstanbul'daki önemli isimlerinden biriydi.

O dönem ülkücülerle Akıncılar arasında fevkalade keskin bir kin vardı. Öyle ki Ecmain tayfasına "yeşil komünistler" derdik. Çünkü bu tayfa bütün üniversite ve fakültelerde solla birlik olup bize Kavmiyetçiler deyip saldırırlardı. Fatih Camii'nde öldürülen Metin Yüksel olayı bunun bir sonucudur. Nevşehir Yurdu'nun yakınındaki Fatih Camii'ne namaz kılmaya giden ülkücülerin yolunu kesen Metin Yüksel, "Türkçülerin Allah'ın evinde ne işi var" deyip yol kesmiş ve onları camiye sokmamıştır. Bunun üzerine çıkan çatışmada Yüksel hayatını kaybetmiştir.

Ülkücülerin İstanbul'daki mekânları ise Beyazıt-Çınaraltı, Mecidiyeköy'deki birkaç kafe, Fındıkzade'deki kahvehaneler ile Üsküdar'daki çay bahçeleriydi. Tabii asıl mekânlar çok sayıdaki öğrenci yurduydu ki karargâh Edirnekapı'ydı.

O dönemdeki çılgınlığı resmeden üç hatıramızdan biri Cengiz Sütlüoğlu ile beraber Aksaray'da bulunan UFİ mağazasındaki can pazarımızdı. O gün yine karşıt grupça tanınmanın bedeli olarak silahlar üstümüze doğrultuldu ve canımızı kurtarmamız mağazanın son katına çıkıp UFİ Koruma Müdürü'nün belindeki silahı alıp havaya ateş etmekle mümkün olabildi... Keza Mustafa Verkaya'nın

Bakırköy MHP İlçe Başkanı olduğu günlerde MHP bürosunun altında bulunan lokalde arkadaşlarla briç oynarken otomatik silahlarla tarandık ve sırt sırta olduğumuz Haluk isimli Urfalı bir ülkücü kardeşimizi kaybettik... Aynı şekilde Kadıköy yolu kapanınca Üsküdar güzergâhından, okuduğumuz Atatürk Eğitim'e giderken Kızıltoprak dönüşünde minibüsümüzün kurşun yağmuruna tutulup iki arkadaşımızı yitirmemizi hiç unutamadım.

Alparslan Türkeş ile Necip Fazıl Kısakürek'i ilk kez 1977 seçim kampanyaları sürecinde Beyazıt'ta yaptıkları miting esnasında gördüm... Necip Fazıl o dönem İslamcılara sırtını dönüp MHP ve Türkeş'le fotoğraflar veriyordu. Beyazıt Meydanı'nda "Üstat Fazıl, Üstat Fazıl" diye attığımız sloganlar hâlâ belleğimde... Necip Fazıl o günlerde Erbakan ile taifesini din bezirgânı diye nitelendirir ve açıktan hain yakıştırmaları yapardı.

İşte bu hercümerç içinde bir tarafta üniversite sınavlarına yeniden hazırlandım ve bir önceki yıl çok az bir puan farkıyla kazanamadığım Siyasal Bilimler Fakültesi'ni kazanarak oraya kayıt yaptırdım.

Siyasal yılları yine fikri mücadele dönemimdi ve okuldaki bütün siyasi etkinliklerin merkezindeydim.

Prof. Mübeccel Kıray sosyoloji hocamızdı ve dersinde ciddi tartışmalar yapardık.

Prof. Turan Güneş ise İdare Hukuku hocamızdı ve onu bizzat ben kışkırtırdım, zaman zaman dersin dışına çıkararak yakın siyasi tarih anıları ile analizlerini dinlerdik.

Keza Prof. Haluk Ülman Uluslararası İlişkiler dersimize geliyordu ve onun dersinde de vizyon turları yapardık.

Prof. Yaşar Gürbüz'ün Siyasi Tarih dersi ise hiç kaçırmadığım derslerin başındaydı.

Ancak en dinamik olanı Türkiye'de Siyasal Sistemler dersimize gelen ve halen ilişkimiz devam eden Doçent Çetin

Yetkin'in ders saatleriydi ki mübalağasız her ders karşıt grupla karşılıklı münazaralar yapıyorduk.

Geçen dönemin AKP Mebusu Prof. Zafer Üskül de hocamızdı ve keskin bir Marksistti.

Şimdi profesör olan sevgili Emin Gürses Siyasal Bilimler'den sınıf arkadaşım, o yıllarda sosyal demokrat takılırdı. Emin'in millileşmesi bana anlattığına göre İngiltere'deki doktora günlerinde PKK'lılarla tanıştıktan sonra başlamış.

Keza Aydın Ayaydın, Ali Bayramoğlu ve Yüksel Yalova o dönem yeni asistan (araştırma görevlisi) olan isimlerdi.

Bayramoğlu ile Ayaydın lümpendi ve hiç umursamazdık. Buna mukabil Yüksel Yalova bize faşist diye laf atacak kadar militandı.

Hiç unutmam, fakülteyi bitirip gazeteciliğe başladıktan epey bir zaman sonra, sanıyorum 1991 yılında Yüksel Yalova ile TBMM'nin yemekhanesinde karşılaştık ve aramızda şöyle bir diyalog gelişti:

– Yüksel, hayrola senin ne işin var burada? Sen Meclis'e ve demokrasiye inanmazdın!

– Siyasete girdim ben Sebo!

– TKP'den!

– Yok yahu kitle partisinden!

– Yüksel SHP seni nasıl kabul etti? Sen parlamenter sisteme inanmazsın ki!

– Yahu onlar çocukluk dönemim. O günler geride kaldı... Hem siyaset yaptığım yer SHP değil.

– Pardon nerede?

– ANAP'ta siyaset yapıyorum, ANAP'ın Aydın il başkanıyım.

– Ne! Sen şimdi ANAP'ın il başkanısın! Allah'ım sen nelere kadirsin!

Ayaküstü yaptığımız bu sohbetten kısa bir süre sonra

yapılan genel seçimde Yüksel Yalova aday yapılıp Aydın ANAP mebusu oldu ve dahası bakanlık koltuğuna oturdu.

12 Eylül öncesi anılarımda övündüğüm husus öğrenci hareketlerinin tam merkezinde olmama rağmen silaha asla ve kat'a elimi sürmemem ve silahlı mücadeleye hiç inanmayıp sonuna kadar karşı olmamdı... İyi ki de öyleydim... Bugün geriye dönüp baktığımda utanılacak ve vicdan azabı çekecek zerre bir şeyim olmadığı için seviniyorum...

İhlas Grubu Nasıl Kanatlandı?

Tarih: 1998

Mekân: Ankara Çankaya'daki Başbakanlık Konutu.

Enver Ören, Mücahit Ören ve *Türkiye* gazetesiyle TGRT'nin Ankara temsilcisi olarak benim dönemin Başbakanı Mesut Yılmaz ile randevumuz var.

Görüşmede Başbakan'ın yakın arkadaşı Cavit Kavak da hazır bulunuyor.

Enver Bey sözüne cebinden küçük, kalın bir kitap çıkararak başlıyor:

– Sayın Başbakanım, bu Kur'an-ı Kerim.

Mesut Yılmaz, Cavit Kavak ve ben şaşırıyoruz.

Enver Ören devam ediyor:

– Abdestliyim ve abdestli halimle bu Kur'an-ı Kerim'in üstüne yemin ederim ki ölünceye kadar emrinizde ve hizmetinizde olacağım.

Şaşkınlığımız sürerken Enver Ören devam ediyor:

– Eğer benim gazete ve televizyonumda bundan böyle sizin şahsınıza ve partinize zerre bir eleştiri olursa Allah beni kahretsin.

– Estağfurullah Enver Bey, hata yaparsak elbette eleştireceksiniz. Bu basının görevidir.

– Hayır bitti, bundan sonra biz ahirete kadar yol arkadaşıyız.

Diyeceksiniz ki durup dururken Enver Ören böyle bir yemini nasıl ve niçin eder?

Sebep, Bursa-Yalova bölgesi enerji nakil hattı ihalesidir ve Enver Bey dönemin Başbakanı Yılmaz'dan onu talep etmektedir. Kur'an'a yemin ve bağlılık ilanı onun içindir.

Bu konuyu bundan tam altı yıl önce *Yeniçağ* gazetesinde yazdım ve Enver Ören yazdıklarımı yalanlamazken, Mesut Yılmaz Habertürk TV'deki canlı yayında bütün satırlarımı aynen doğrulamıştır...

Bu anekdotumu hatırlamama sebep olan şey ise 90'lı yılların ikinci yarısındaki medya düzeninin ihalelere göre şekillenmesiydi. Simavi ailesinin medyadan çekilmesiyle sistem değişmiş ve Holding Medyası düzeni tezahür etmişti.

Başlayan yeni dönemde yapılan haberlerden atılan manşetlere ve yazarların yorumlarına kadar pek çok şey patronların çıkarlarına endeksliydi. Medyanın holdingleşmesiyle birlikte kendiliğinden bir otosansür sistemi devreye girmiş ve medya çalışanları ayakta kalmak adına bu çarka teslim olmuşlardı.

İhlas Grubu'nun serüvenindeki birden kanatlanma olayı Turgut Özal ile başlar.

İhlas ya da Işıkçı Cemaati aslında sayıca kalabalık değildi. Nakşi ekolündendirler ve grubun kurucusu Hüseyin Hilmi Işık'tır... Onun şeyhi ise Seyyid Abdülhakim Arvasi'ydi.

Kuleli Askeri Lisesi'nde öğretmen olan Albay Hüseyin Hilmi Işık, Rumeli kökenli ve dindar bir subaydı. Öğretmenliği esnasında Askeri Lise'deki öğrencilerinden kendine bir mürit halkası oluşturdu ki Denizli-Çivrilli fakir aile çocuğu olan Enver Ören işte bunlardan biriydi.

Küçük cemaat 1960'lı yıllarda serpilmeye başlayarak varlıklılardan zekât, kurbanlarını kesenlerden de kurban derisi toplamaya başladı ve sermaye birikimi oluşturdu.

Bu parayla 1970'li yılların başında *Türkiye* gazetesi akşam gazetesi olarak birkaç yüz baskı adediyle yayın hayatına başladı.

Peşi sıra yine yardım toplanarak Darüşşafaka Caddesi'nde Işık Kitabevi kuruldu ve orası merkez oldu. Aynı yıllarda Cağaloğlu yokuşunda Serhend Kitabevi açıldı. Zamanla Vefa bozacısının yanındaki vakıf binasında öğrenci yurdu açıldı ve üniversiteye giden talebeler devşirilmeye başlandı.

Enver Ören'in Hüseyin Hilmi Işık'ın damadı olması ise Hüseyin Hilmi Işık'a rağmen tamamen Işık Hoca'nın kızı ve eşinin tercihi sonucudur ki bunu bana bizzat Enver Bey anlatmıştı. Hüseyin Hilmi Işık'ın damat adayı şimdilerde İhlas Holding'in inşaat işlerinin başında olan Zeki Celep'ti.

Işıkçılar 70'li yıllarda sıkı Demirelciydiler ve onu Allah'ın yeryüzündeki vekili gibi görürlerdi. Öyle ki İhlas'ın öğrenci yurdunda kalan gençler seçimlerde Demirel'e korumalık görevi yaparlardı.

Erbakan hareketi ise onlara göre küfür ve fitne demekti.

İlaveten bütün cemaatlerde olduğu gibi Işıkçılar da diğer cemaatleri sapkın olarak görür ve kıyamet günü cehennemden kurtulacak tek fırkanın kendileri olduğuna inanırlardı.

1980 ihtilali tecrübesiyle, el konmasın diye İhlas cemaatine ait bütün mal ve birikimler, Kuleli Askeri Lisesi'nden ayrıldıktan sonra Fen Fakültesi Biyoloji bölümünü bitirip öğretmenlik yapmaya başlayan Hüseyin Hilmi Işık'ın damadı Enver Ören'e devredildi.

Hilmi Işık Hoca'nın Abdülhakim diye bir oğlu vardı ancak kendi halinde biri olduğu için veliaht o günlerden itibaren damat Ören olmuştu.

Işıkçı Grubu ihtilal günlerinde sıkı Kenan Evrenci, ANAP iktidar olduktan sonra da keskin Özalcıydı.

Öyle ki çok değil birkaç yıl öncesinde evliya olarak görülen Demirel hakkında 80'li yıllarda sarhoş hikâyeleri anlatılmaya başlandı.

Işıkçılar Mesut Yılmaz'ı hiç sevememişti. Buna mukabil Tansu Çiller'i evliya olarak görürlerdi.

Enver Ören, Çiller seçim kazansın diye kendi anlatımıyla 1995, 1999 ve 2002 seçimlerinin hemen arifesinde Mısır'a giderek Peygamberimizin kızının oradaki türbesinde onu vesile ederek Tansu Hanım için dualar etti ki bu konu Köksal Toptan'ın yakından malumudur.

Işıkçıların ticari faaliyetleri ise müritlerin pazarlama faaliyetleriyle hız kazandı. Turgut Özal'ın arsa tahsisleri ve diğer destekleriyle büyüdüler. Ancak ticari olarak ne kadar büyüdülerse İslami olarak o kadar esnediler.

Örneğin Ören'e ait *Türkiye* gazetesi 1987'de banka ilanını haram diye basmazken 1993'te Enver Ören Euro Kredi isimli bankaya ortak oldu.

Bir gün bu durumu Enver Ören'e hatırlattığımda bana mahcup şekilde "İhtiyaca göre içtihat" karşılığını vermişti.

Aklım almıyordu, birkaç yıl içinde böylesine bir savrulmanın izahı yoktu.

Aynı şekilde Işıkçılar cuma namazlarını kılmazlardı, Darülharp'te cuma farz değil derlerdi.

Keza hiçbir camide imamın arkasında namaz kılmazlardı çünkü Diyanet İşleri Başkanlığı'nı münafık görürlerdi.

Dişinde dolgu olan herkese cenabet derlerdi, zira gusul abdestinde iğne ucu kadar yer ıslanmazsa abdest geçerli olmazmış.

İslam camiasından çok tepki alınca bu diş dolgu hikâyesinden vazgeçtiler ve mezhep taklidi diye bir şeyi gündeme

getirdiler. Enver Ören Fethullah Gülen'i hiç sevmezdi. Onun 1994'teki ekonomik kriz esnasında İhlas'a yardım için kendini ziyaret edip naylon torba içinde dolar getirdiğini bana anlatırken "adam her şeyi ile kibir" demişti.

Keza sigaraya haram diyen Süleymancılara ateş püskürürler, Nurculara Kürtçü diye hücum ederler, Çarşamba Cemaati'ne de İngiliz ajanı derlerdi.

Enver Ören TGRT'yi mütedeyyin halkın büyük bağışlarıyla kurmuştu.

Bileziğini bozduran İhlas'a veriyor ve büyük bağış kampanyaları yapılıyordu.

O dönem inancın patlama yapıp popüler olduğu yıllardı.

Enver Ören muhafazakâr bir TV kanalını önce İstanbul'daki dindar işadamlarıyla kurmak istedi ancak konu, yabancı film oynarken kovboyların içki içme görüntüsünü verecek miyiz tartışmalarına kayınca Ören kendi ifadesiyle hemen orayı terk edip kendi başına televizyon kurmaya karar verdi ve halktan büyük bağışlar topladı. O dönem televizyon kanalı kurmak çok pahalıydı ve Cem Uzan'ın Star'ından sonra TGRT ikinci özel kanal olarak yayın hayatına başladı.

Enver Ören aynı süreçte Kore'den araba ithali işine girdi.

Satışlar iyi gidince krediyle binlerce otomobili aynı anda İstanbul'a yığdı.

Derken 1994 Nisan krizi patladı ve dolar üç gün içinde dörde katlandı.

Bu Enver Ören'in batışı demekti, zira dolar kredili olarak aldığı otomobillerin fiyatı da dörde katlanmıştı.

Hiç unutmam, bu batış sürecinde İstanbul'da yapılan toplantıda Enver Ören şunları söylüyordu:

– Arkadaşlar, ben bu ticareti Allah için yapıyorum. Battığıma göre demek ki bu milletin nasibi bu kadarmış.

O gün bugün hep düşündüm, Allah için ticaret nasıl bir şey!

Allah'ı ticarete ortak etmenin Kur'an'da ve İslam'da yeri var mı?

Allah nasıl hissedar oluyor?

Hâşâ Allah'a vergi mi ödüyorlar?

Kazanınca kendi kerametleri, kaybedince sorumlu hâşâ nasıl Allah oluyor?

Cariye dedikleri sanatçı hanımlar astronomik paralarla çalıştırılır ve uçakta – yatta âlemler yapılırken amaç Allah'ın rızası mıydı?

Allah bunların günahlarının örtüsü müdür?

Bu bakış sadece Enver Ören'de değil bütün cemaatlerde var.

Mesela *Akit* gazetesi yazarı örneğinde oluğu gibi, adam bir kız çocuğunun ırzına geçiyor ama bunu, benimle yattıktan sonra ihtida etti yani imana geldi diye sunabiliyor!..

Evet, Enver Ören'in 1994'teki krizden çıkmasında pek çok çevrenin açık katkısı olmuştu ki yukarıda belirttiğim gibi Fethullah Gülen onlardan biridir.

Dönemin Başbakanı Tansu Çiller de İhlas'ın krizden çıkışında önemli bir isimdir.

Tam o süreçte İhlas Holding borsaya açıldı ve oradan gelen para panzehir misali oldu ki batık bir kuruma borsaya açılma izninin verilmesi çok önemliydi.

Peşi sıra Kuzuluk Kaplıcaları isimli devre-mülk sistemli büyük proje devreye girdi ve bu yolla yine muhafazakâr camiadan büyük kaynaklar toplandı.

Özel Uçak Sahibi Olmak

Burada yine bir parantez açıp TGRT ve *Türkiye* gazetesinin Ankara bürosunda aylarca maaş ödeyemediğim o günlerde yaşadığım tuhaflıklardan bir tanesini aktarmak istiyorum:

Bir gün Enver Bey'i almak için bana bildirilen saatte havalimanına gittim.

Baktım tarifeli uçakta yok.

Nerde diye oraya buraya bakarken Ören'i VIP çıkışında gördüm.

Ben bir şey sormadan o açıklamada bulundu:

– Özel uçak kiraladım, onun için buradan çıktım.

O gün bir kere daha anladım ki zenginlerin batışı böyle oluyormuş... Biz yöneticisi olarak personele aylardır maaş veremiyoruz, o özel uçakla Ankara'ya geliyor.

Aradan bir süre daha geçti, Enver Ören'in önce helikopter, peşi sıra özel uçak aldığı duyuldu.

Tamam, maaşlar artık ödeniyordu ama personelin geçmişte aylarca ödenmeyen maaşlarını talep ettiğimizde sıkıntı devam ediyor diyorlardı.

Enver Ören işte o günlerde büroya geldi ve "herkesi topla" dedi.

TGRT ile *Türkiye* gazetesinde çalışan bütün kadroyu bir araya getirdim. Ekibim cemaatten değil piyasadandı, yani tamamı profesyoneldi. Büroya temsilci olarak atanmamla beraber cemaatin adamlarını kovup profesyonelleri aldım. Nitekim ondan dolayı İhlas'taki "Abi"lerin yani cemaatin boy hedefiydim.

Enver Ören büroda yaptığı sohbette yeni döndüğü Avrupa seyahatini anlatmaya başlıyor:

– Çocuklar özel uçak sahibi olmak çok güzel bir şey. Düşünün, sabah Roma'da kahvaltı yaptık, öğle yemeği için Paris'e geçtik. Aynı gece gidip Londra'da uyuduk.

Büyük salonu dolduran muhabirler bu sözler üzerine burunlarından solumaya başladılar.

Sohbet sonrası Enver Bey'e odamda şunu söyledim:

– Enver Abi, az önce sohbet ettikleriniz sizin cemaatin

mensubu, yani Abi takımı değil, tamamı profesyonel gazeteci. Bunlar alamadıkları beş aylık maaşlarını aylardır beklerken sizin Avrupa maceralarınızı anlatmanız hoş olmadı. Bu gazetecilerin her biri bir uçağın yabancı havalimanına tekerleğinin değmesinin on binlerce dolar olduğunu biliyor.

Enver Bey bu açık sözlerime çok bozuldu ve "Senin imanın zayıfladı galiba. Tövbe et" diyerek odamdan hışımla ayrıldı.

Parasal rahatlama İhlas Finans'ın kuruluş günlerinden sonra oldu ve Enver Ören o günlerden sonra para saçmaya başladı.

Enver Ören'in davranışlarında döneme göre farklılaşmalar vardı.

Özellikle uçak-helikopter ve İhlas Finans'ta toplanan bir buçuk milyar dolar mevduatla Ören; gücü, itibarı ve kadın dünyasını keşfetti.

Hayır, bu kitapta Enver ve Mücahit Ören'lerin özel hayatına dair tek bir satır bulamayacaksınız ve birebir şahit olduğum pek çok şey benimle beraber mezara gidecek. Benim bu kitapla sorguladığım husus inancın istismarı, yani pek çok şeye alet edilmesidir.

Başlangıçta muhafazakâr kimlikle kurulan ve yayınına sabah Kur'an okunarak başlayıp gece yarısı İstiklal Marşı ile noktalayan TGRT 90'lı yılların ikinci yarısında yörünge değiştirdi ki bu dönüşüm onlarca milyon dolar verilerek ABD'li bir firma aracılığıyla yapıldı.

Zannedilen ve iddia edilenin aksine TGRT'deki bu yayın politikası değişikliğinde Türk Silahlı Kuvvetleri'nin zerre kadar bir tavsiyesi veya etkisi olmadı. Tersine kulvar değiştiğinde bir gün başka bir vesileyle gittiğim Genelkurmay Karargâhı'nda bana, "TGRT yanlış yaptı ve itibarını düşürdü" dendi...

Benim gözlemim Enver Ören'in bu süreçte yeni yeni ilişki kurduğu ABD'lilerin tavsiyesine uyduğudur...

Gelelim cemaatin Şeyhi konumunda olan Hüseyin Hilmi Işık'ın nasıl ikna edildiğine.

Hüseyin Hilmi Işık ve TGRT

Ben Hüseyin Hilmi Işık'ı tanımadım, lakin onun samimi bir mümin olduğuna bugün de eminim.

Neye dayanarak mı söylüyorum?

Dünya ile ilişkisini topyekûn kesmesine ve inancı hiçbir şekilde kullanmamasına!..

Hüseyin Hilmi Işık beraber oturduğu damadı Enver Ören ve birkaç arkadaşı ve de can yoldaşı şoförü Hüseyin Yener Öztürk'ün dışında hiç kimseyle görüşmezdi. İşi gücü ibadetti. Siyaset ve siyasilerle o kadar mesafeliydi ki ABD'de ameliyat öncesi dua almak için telefon eden Turgut Özal'la bile konuşmamış ve damadı aracılığıyla, "Ona söyleyin, biz dua ediyoruz ama siyasilerle konuşmak gibi bir usulümüz yok," demiştir ki bunu Enver Ören'den dinlemiştim.

İşte bu Hüseyin Hilmi Işık nasıl oldu da TGRT'nin kulvar değiştirerek birden baldır-bacak kanalı olmasına razı geldi sorusuna gelince...

Bir gün Enver Ören telefonda, bana bir numara vererek şunu söyledi:

– Akşam bu numaradan beni ara ve askerlerin TGRT'den çok şikâyetçi olduklarını söyle.

O saatte aradım ve bana söyleneni yaptım. Enver Ören "Ha öyle mi, Allah Allah" diye karşılık verdi ve "Sabahattin, Hocamız da yanımdalar, o da dinliyor söylediklerini" dedi.

Durum netleşmişti. Enver Bey kayınpederini ikna için benim aracılığımla asker kartını oynuyordu. Oysa yukarıda

belirttiğim gibi gerçekte böyle bir şey yoktu. Tersine Genelkurmay "Enver Ören ılımlıydı. İnancı siyasete alet etmiyordu. Şimdi Kanal 7 gibi marjinal kanallar dini yayınlarla ilgi odağı olacak. Keşke TGRT o kulvardan çıkmasaydı" yorumunu yapmıştı...

Burada altı çizilmesi gereken önemli hususlardan biri, İhlas cemaatinin zihnî olarak müthiş bir savrulmanın içinde olmasıydı.

Bu cemaate göre birkaç yıl öncesine kadar televizyon alıcısı küfür aleti demekti.

Bir eve televizyonun girmesi o evden imanın çıkması anlamına geliyordu.

Hiç unutmam, 1988'in sonunda genç yaşımda *Türkiye* gazetesinin Ankara temsilcisi olduğumda Enver Ören bir gün Aşağı Ayrancı'daki evime akşam yemeğine geldiğinde evimde televizyon görünce bana aynen şunları söylemişti:

– Bak Sabahattin, başkalarına söylemem ama sen ülkücüsün ve imanlı olduğunu biliyorum. Bu televizyon kutusu küfürdür, bunu unutma. At ya da kır demiyorum ama haberlerin dışında açma televizyonu. Melek girmez evine.

Evet bu sözlerin edilmesinin üzerinden sadece birkaç yıl geçtikten sonra Enver Ören'in kurduğu televizyon kanalında Türkiye'nin en bilinen dansözleri raksediyordu.

İyi de ne olmuştu o süre içinde?

Yaradan televizyon yasağını kaldıran yeni bir din mi göndermişti?

Böyle bir şey bahis konusu bile olmayacağına göre cemaatlerdeki bu savrulma niçindi?

Böyle davranan bir cemaate ya da önderine ben nasıl İslam'ın mümessili diye bakabilirdim?

Kanal 7 Kurulmadan Önce

Yıl: 1993

Melih Gökçek telefonda:

– Sebo, bizim Refah Partisi'nin İstanbul İl Başkanı Tayyip Erdoğan var, tanıyor musun?

– Hemşerimdir, tanışıyoruz.

– Ya, onların ve benim senden bir ricamız var.

– Nedir?

– Seninle yarın bir yemek yemek istiyoruz.

– Hayırdır!

– Hayır hayır... Bunların bir televizyon kurma projesi var.

– Eee!

– TGRT'yi Ankara'da kuran sensin ya; onu senden dinlemek istiyorlar. Bu iş nasıl olur diye!

– Tamam olur ama onlar İstanbul'dan geliyor. Davet sahibi ben olayım. Yarın saat 13.00'te Büyük Ankara Oteli'nin restoranında yer ayırtıyorum. Kaç kişi olursunuz?

– Herhalde toplam 5-6 kişi oluruz.

Burada yine bir parantez açıp Melih Gökçek ile olan ilişkimize değinmek istiyorum.

Gökçek tıpkı Aykut Edibali, Taha Akyol, Cemil Çiçek, Ahmet Taşgetiren, Hüseyin Gülerce ve Gaffar Yakın misali Milli Mücadele Grubu kökenli bir isimdi. 1984'te Ankara Keçiören'de ANAP'tan belediye başkanı seçilmişti.

1989'da seçimi kaybedince Özal tarafından Çocuk Esirgeme Kurumu'nun başına getirildi. O süreçte ANAP içinde Mesut Yılmaz'a karşı Yıldırım Akbulut'u destekleyince bu partiden ayrılmak zorunda kaldı. 1991 sonundaki seçimlerde Refah-MHP-Islahatçı Demokrasi Partisi ittifakının mimarı olarak Meclise girdi ve Erbakan'ın yanında yer aldı.

Sosyal bir insan olan gazeteci kökenli Melih Gökçek ile Ankara'ya geldiğim ilk günlerde tanışmıştım, ANAP'ı destekleyen bir gazetenin Ankara temsilcisi olarak iyi ilişkilerimiz vardı.

Gelelim o yemeğe...

Saat tam 13.00'ü gösteriyordu ki Melih Gökçek kapıdan girdi.

Çok sürmedi, Tayyip Erdoğan o bildiğimiz yürüyüş şekliyle restorana daldı.

Onu sakallı iki kişi takip ediyordu.

Tayyip Bey hoş-beş faslından sonra bana yanındaki iki ismin birincisini takdim etti:

– Bu arkadaş benim çok yakınımdır, adı Zahit Akman.

Sonra diğeri:

– Bu da Zekeriya Bey. Zekeriya Karaman, kendisi yayıncıdır. Dini eserler yayınlar.

Dikkat ettim, iki isim kurmaydan ziyade sekreter ya da mürit görüntüsündeydi.

Ellerinde Erdoğan'ın çantası, adeta hazır oldaydılar.

Tayyip Bey'in karşısında el-pençe divandılar. Erdoğan'ın talimatı çağrıştıran bazı sözlerine, "Başüstüne, emredersiniz efendim" diye karşılık veriyorlardı.

Yemekte TGRT'nin Ankara bürosunu kuran biri olarak teknik bilgiler verdim.

Ve gelelim sonrasına...

Erdoğan 1994 mahalli genel seçimlerinde sürpriz şekilde Refah Partisi'nden İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı seçildi ve Nurettin Sözen'in belediye için aldığı frekansı devrederek Kanal 7'yi kurdurdu.

Peki o dönem kuruluşu için onlarca milyon dolar harcanan Kanal 7'nin bugünkü resmi yani kâğıt üzerindeki sahibi kim mi?

Tayyip Erdoğan'ın yediğimiz yemekte bana dini yayıncılık yapıyor diye takdim ettiği çanta taşıyıcı iki sakallıdan biri

olan Zekeriya Karaman'dır... Bu isim malum olduğu üzere Deniz Feneri Davasında Zahit Akman'la beraber en önemli iki sanıktan biridir; halen yargılanıyorlar.

Bütün bunlar dikkate alındığında Deniz Feneri'nin Almanya ayağında yapılan yargılamaları sadece rutin olarak haberleştirdi diye Doğan Grubu'na neden 3.5 milyar dolar vergi cezası verildiği daha iyi anlaşılıyor.

Hem Zekeriya Karaman hem Zahit Akman Tayyip Erdoğan'ın sadece arkadaşları değil, yoldaşları ve sırdaşlarıydı.

Öyle ki Almanya'da tamamen hukuki veriler ışığında yapılan bir yargılamada bu iki isim gıyapta hedefe oturtulmalarına rağmen Erdoğan bunları açıktan sahiplenmiştir. Hatırlayın, o dönem RTÜK Başkanlığı koltuğunda oturan Zahit Akman yargılanmasın diye onu Başbakanlık olarak yasal koruma zırhına sokturmuştur.

Burada sorgulanması gereken husus yine İslamcılarda var olan genel saplantıdır.

Düşünün, adam zekât paralarını çalmak ve Rus fahişeleriyle âlem yapıp şahsına gemi almak iddiasıyla yargılanmak istenirken, Erdoğan uzun süre böyle bir yargılama olmasın diye soruşturma iznini vermemiştir.

Bunun ulvi ambalajı ya da kılıfı ise şudur:

Onlara göre kendileri Allah'ın askerleridir. Dolayısıyla onlar açıktan çalsalar ve zulüm yapsalar bile bu mubah ve daha ötesi ibadet, hatta cihattır.

Şaşıracaksınız ama bu bakış pek çok İslamcı cemaatte egemendir.

Necmettin Erbakan gibi bir isim bile Bosna için toplanan yardım paralarını iç etmekle suçlanmamış mıydı?

Yargı bu suçlama ile yaptığı muhakeme sonrasında Erbakan dahil pek çok kişiyi mahkûm etmemiş miydi?

Hiç unutmam Prof. Erbakan bu durumu kendi camiasına şöyle açıklıyordu:

– Evet Bosna'da cihat var ama biz de cihat yapıyoruz. Para oraya gitmiş, bize gelmiş hiç fark etmez.

Bu İslamcı kesimlerden kime sorsanız onlar Allah'ın askerleridirler. Dolayısıyla harp zamanında hile yapmak onlar için mubah, çalmak ise ganimettir. Harp zamanı ise laik devlet yıkılana kadar devam eder.

Deniz Feneri olayını soruşturan savcıların başına getirilenler aslında her şeyin ilanı ve dolaylı itirafıdır. O savcılar karartmalara rağmen izleri sürmüş ve en tepedeki isme ulaşmışlardı ki birden hem görevlerinden el çektirildiler hem de haklarında 10 küsur sene cezalı davalar açıldı... O davaya bakan savcılardan Abdulvahap Yaren'in ifadesiyle işin en tepesinde "Hırsızların İmparatoru " vardı ve her şeyi o kontrol ediyordu.

Dehşet olan ayrıntı bütün bu pisliklere bulaşanların Kıyamet günü bu olaydan ceza değil mükâfat beklemeleridir.

Peki böyle bir inanışın kaynağı benim de inandığım Hazreti Muhammed'in İslamı olabilir miydi?

Hayır, bu Allah'ın ve Peygamberinin Kur'an'daki dini değil, bu güruhun uydurduğu yeni İslam'dı. Evet bunlar İslam adı ile aslında kendi yaptıkları putlara tapıyorlar...

Siyasal İslamcıların en temel özelliklerinden biri de takiyyeci olmaları ve yalan söylemeleridir.

İlginçtir, yalanlarını adeta şeytanı aldatma edaları ve ibadet vecdi ile söylerler ki Mısır'ın firavunları bile bu kadar riyakâr olmamıştı.

Birbirinin zıddı olan iki görüşü değil gün, saat farkıyla seslendirebiliyorlar ve bundan zerre rahatsız olmuyorlar...

Erdoğan'ın Yükseliş Hikâyesi

Gelelim Necmettin Erbakan ile Tayyip Erdoğan'ın yol ayrımına...

Erbakan ile yakın çevresi dik mizaçlı olan Tayyip Erdoğan'ı sevmezdi... Fenerbahçeli ünlü futbolcu Cemil Turan'ı Fenerbahçe adına kaçıran Sultan Demircan ile Erdoğan Aslan gibi Rize kökenli ünlü kabadayılarla beraber büyüyen Erdoğan sertti. Bu özelliği sebebiyle de Refah Camiası'nın tepelerinde seveni azdı.

Tayyip Erdoğan bu sertliğinin sonucu olarak 1989'daki Beyoğlu belediye seçimlerinde seçim kurulunda görevli olan hâkimlere hakaret etmiş ve sonrasında tutuklanıp Sağmalcılar cezaevine konmuştu.

Şevket Kazan o günlerde Tayyip Erdoğan'ı cezaevinden çıkarmak için Korkut Özal ve Mehmet Keçeciler dahil pek çok eski yol arkadaşını devreye sokarak Erdoğan'ı kısa süre içinde hapisten çıkarmıştı.

1991 genel seçimlerinde ise Erdoğan Eyüp-Gaziosmanpaşa bölgesinden RP'nin İstanbul il başkanı olduğu için RP-MHP ve IDP ittifakı tarafından birinci sıradan aday gösterildi.

O seçimde ilk defa tercih sistemi uygulanıyordu. Seçmen sadece partileri değil, adayları da işaretliyordu ki mesela onuncu sıradan aday olan biri çok tercih edilirse birinci gelebiliyordu.

Yüksek Seçim Kurulu önce genel seçim sonuçlarını açıkladı.

Buna göre alınan oy bağlamında Tayyip Erdoğan mebus seçilmiş ve tebrikleri kabul etmeye başlamıştı.

İki gün tebrikleri kabul-caka derken Yüksek Seçim Kurulu Tayyip Erdoğan'ın seçildiği bölgeyle alakalı tercih itiraz sonuçlarını açıkladı.

Tablo Erdoğan için hüsrandı.

Karara göre vekillik Tayyip Erdoğan'dan alınmış ve çok daha fazla tercih oyu alan Mustafa Baş'a verilmişti.

Erdoğan çılgına döndü ve hışımla kendisi gibi Rizeli olan Mustafa Baş'ı aramaya başladı.

O sürece tanıklık eden isimlerden biri olan Refah Partisi eski Trabzon Mebusu Şeref Malkoç yıllar önce *Yeniçağ* gazetesindeyken kendisiyle yaptığım mülakatta özetle şunları söylüyordu:

– Tayyip Bey kalabalık bir grupla Mustafa Baş'ı yakalamak için Ankara'ya çıkarma yaptı. Biz Baş'ı o dönem bir evde saklayıp dışarı çıkarmadık. Tayyip Bey ısrarla "istifa etsin yoksa karışmam" diyordu. Baktık durum ciddi, Mustafa Bey'i bir gün arka kapıdan Meclis'e sokup yemin ettirdik ve ertesi gün hemen Hollanda'ya uçurduk. Evet Mustafa Baş Tayyip Bey'in korkusu sebebiyle üç ay Türkiye'ye dönemedi.

Ama kadere bakın!..

O gün tercih oyu ile mebusluğu kaybeden Tayyip Erdoğan iki sene sonra İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı'na aday oldu ve bugünlere erişti. Tayyip Bey eğer vekil seçilseydi ne Belediye Başkanı olabilir ne de Başbakanlığa tırmanabilirdi. İşte kader çizgisi denilen şey bu olsa gerektir...

Tayyip Erdoğan'ın RP listesinden İstanbul Belediye Başkan adayı olması da kolay olmadı.

Erdoğan günler ve haftalarca Erbakan'ın üstünde büyük kalabalıklarla baskı kurdu ki Necmettin Hoca'nın adayı Ali Coşkun'du. Ali Bey RP'den seçilme ihtimali görmediği için patinaj yapınca Erbakan Hoca, Tayyip mağlup olur ve boyunun ölçüsünü alır diye düşünerek Erdoğan'ın adaylığına razı oldu...

Sonuç malum:

Bedrettin Dalan, İlhan Kesici ve Zülfü Livaneli aynı siyasi kulvara hitap edip yarışınca Tayyip Erdoğan farklı bir seçmen

kütlesinin adayı olarak yüzde 20 küsurla Belediye Başkanı seçildi.

Ve seçilince de Erdoğan Milli Görüş Camiası'nın ilgi alanının dışındaki egemen batı dünyasına merhaba dedi.

İstanbul Belediye Başkanlığı görevi Türkiye'deki bir siyasetçi için en büyük laboratuvardı ki Tayyip Erdoğan bunu iyi kullandı.

Erdoğan başkanlıkla beraber sadece İstanbul sermayesinin metotlarını ve değerlerini değil aynı zamanda küresel olguları da kavrayarak ona göre tavır aldı.

O dönem ABD'nin İstanbul Konsolosu olan Caroline Hagins ile yakınlık kurdu... Peşi sıra Graham Fuller, Morton Abramowitz, Silver Lawrence ve Kenny Bop ile direkt ve dolaylı temasları oldu.

ANAP'lı Yıllar

Tarih: 1987

ANAP Büyük Kongresini gazeteci sıfatımla izlemek için İstanbul'dan Ankara'ya geldim.

Kartal Demirağ Turgut Özal'a ateş ederken aralarında Güneri Cıvaoğlu'nun da bulunduğu birkaç gazeteciyle beraber birkaç metre yakınındaydım.

Silah sesleri ve Demirağ'ın yerde attığı parendeler hâlâ gözümün önünde.

Bu suikastı değil ben Özal dahi çözememişti ki bunu çok sonraları Özal'ın en yakınından dinlemiştim.

Kimileri hadise kontrgerilla operasyonu derken, kimileri de Demirağ'ın psikopatlığına verdi.

Gelelim ANAP'ın iktidar yapılması ve kimyasına.

Bir gün ünlü işadamı Nurettin Çarmıklı bir dış seyahat esnasındaki sohbetimizde Özal'ın partisini kurduğu ilk günlerde 40-50 mebus hedeflediğini anlattı ve asıl gayesinin ikinci döneme hazırlanmak olduğunu söyledi... Başlangıçta bu hedefle yola çıkan Özal, son dönemeçte Evren ve küresel iradenin ittirmesiyle iktidar oldu...

Özal'ın ANAP'ı, aslında siyasi bir partiden ziyade Turgut Bey'in Yönetim Kurulu Başkanı olduğu bir şirketi andırıyordu. MSP'nin 1977 seçimlerinde İzmir adayı olan Özal'ın tıpkı bütün siyasal İslamcılar misali gizli bir ajandası vardı ki iktidarı boyunca bunu pek çok olayda belli etmiştir... Eğer bugün Anayasa Mahkemesi'nin başında Haşim Kılıç gibi biri oturuyorsa bu gerçek Özal'ı anlatan en net vesikadır.

Turgut Özal'ın o dönem en büyük şanssızlığı, karşısında Demirel-Ecevit-Erbakan ve Türkeş gibi siyasi tabana sahip liderlerin olmasıydı. Bunun sonucu olarak 1989 mahalli seçim sonuçlarıyla yere serildi.

Bütün siyasi liderler gibi Özal da kendisinin yerine geçecek ikinci adamı yetiştirmediği için o Çankaya Köşkü'ne çıktıktan sonra ANAP düşüşe geçti.

ANAP'ın içindeki ülkücülerle Karadeniz lobisinin ittirmesi sonucu Başbakan olan Mesut Yılmaz iyi bir eğitime sahip olmasına rağmen toplumsal dinamikleri hiç okuyamaması sebebiyle hem kendisinin hem de partisinin çöküşünü hızlandırdı.

Mesut Yılmaz Başbakan olduğunda o kadar âcizdi ki hiç unutmam kendini bilge sanan Feyyaz Tokar'ın "Seni iktidara taşıyanlardan uzak dur. Sana destek veren bütün milletvekillerini hemen tasfiye et, zira diyet isterler" şeklindeki güya filozofça yaptığı tavsiyeyi buyruk belleyip anında yerine getirdi. Aslında o karar Yılmaz'ı kısa süre içinde bitirecekti çünkü Türkiye gibi ülkelerde siyaset ahde vefa ile yapılır.

Bugün Mesut Yılmaz ile Tansu Çiller selam verecek adamı bulmakta zorlanırken Süleyman Demirel 90 yaşına rağmen hâlâ insan yığınlarının akınına uğruyorsa işte bu vefalı olmanın sonucudur.

Sevgiyi umursamayıp güce iman eden Mesut Yılmaz'ın sadece halkla değil partisindeki milletvekilleriyle olan ilişkileri de hizmet beraberliğinden ziyade iş ortaklığına dayanıyordu. Öyle olduğu için Yılmaz'ın bugün Cavit Kavak'ın dışında telefon edip merhaba dediği eski mebus arkadaşı yoktur.

İşte bu bağlamda tanıklık ettiğim hadiselerden bir örnek:

Rüştü Kâzım Yücelen 1991 ANAP kongresi sürecinde Ekrem Pakdemirli ile beraber olmuş ve son anda Pakdemirli Mesut Yılmaz ile bütünleşince o da zorunlu olarak Yılmaz'a monte olmuştu.

Mesut Bey Yücelen'i ilk kabinesinde bakan yaptığı gibi sonrasında yapılan iki genel seçimde de liste başı aday yaptı.

1996'da kurulan DYP-ANAP Koalisyonu'nda Mesut Yılmaz tarafından bakan yapılan Yücelen koalisyon bozulunca Mesut Bey'i suçladı ve ANAP'tan istifa etti.

Derken tam da o günlerde yılbaşı kokteylinde Çankaya Köşkü'nde Yücelen ile karşılaştım. Yücelen beni görür görmez saydırmaya başladı:

– Senin bu hemşerin yanlış adam. Ondan bir şey olmaz!

Şaşırarak Yücelen'in sözünü kestim:

– Rüştü Kâzım Bey kimi kastediyorsun, benim çok hemşerim var.

– Mesut'u kastediyorum, kimi kastedeceğim!

– Bak Rüştü, Mesut Yılmaz, o da kendisi değil babası, yüz binlerce Rizeli gibi benim sadece hemşerim. Onun dışında zerre bir bağımız yok. Oysa Mesut Yılmaz senin siyasetteki yol arkadaşın. Seni iki kere bakan yapan ve mebus olman için

iki kere listeye koyan o değil mi? Şimdi onun hesabını bana mı soruyorsun?

– Yahu dur kızma. Ben onun yanlış adam olduğunu belirtmek için sana içimi döktüm.

– Bana içini dökme. Ben Karadenizlilerden sorumlu bakan mıyım? Ama şunu söyleyeyim, Mesut Bey sana yarın göz kırpsın, yine peşine takılırsın.

– Tövbe de... Allah yazdıysa bozsun.

Bu sohbetin üzerinden çok değil yaklaşık iki sene geçtikten sonra bu Rüştü Kâzım Yücelen Mesut Yılmaz'la sadece barışmadı, tekrar bakanı oldu.

Ve o sahne:

MNG Grubu Antalya'da Topkapı Palas Oteli'ni açıyor ki o açılışa Ufuk Güldemir, Can Ataklı ve benim gibi bazı gazeteciler de davetli.

Otelin bahçesinde turlarken otele giriş yapan Başbakan Mesut Yılmaz biz gazetecilere doğru yaklaştı ve elimizi sıkmaya başladı.

Mesut Yılmaz'ın yanında Berna Hanım, hemen peşinde de gölge misali Rüştü Kâzım Yücelen var.

Fırsat bu fırsat durur muyum, lafı hemen yapıştırdım:

– Rüştü Kâzım Bey, benim şimdi sana ne demem gerekiyor?

Boğazıma sarılan Yücelen fısıltı ile beni susturma telaşında:

– Sabahattin Beyciğim, ne olur sus, siyasette olur böyle şeyler!

"Türkiye'nin siyaseti ve ikbali sizin gibilere kaldıysa yazık bu ülkeye" deyip sırtımı döndüm ve yürüdüm...

Rüştü Kâzım sadece bir örnek... Birebir tanıklık ettim, Mesut Yılmaz kim ardından kötü söz söyledi, onu ödüllendirdi. Çünkü Mesut Bey'in siyaset felsefesinde sevgiye, ahde vefaya ve fedakârlığa değil, hesaba, çıkara ve korkuya yer vardı... Eee, Feyyaz Tokar'ın yolunda yürürsen olacağı budur... Nasıl yaşarsan öyle ölüyorsun!

Çiller'in Önlenemez Yükselişi

Peki Tansu Çiller mi?

O bu millet için Mesut Yılmaz'dan çok daha büyük bir dramdı.

Çiller ile ilk mülakatımı 1987'de Boğaziçi Üniversitesi'ndeki odasında yaptım. Çiller o zaman hepimiz için güzel bir kadındı. Hiç unutmam röportaj dönüşü gazeteye geldiğimde Genel Yayın Yönetmenimiz Kenan Akın'a, "Tansu Hanım bunları, bunları söyledi" dememle Kenan Akın'ın verdiği anlık tepki hâlâ hafızamda:

– Sabahattin dediklerini bırak, bana kadını anlat!

İşte bu güzel hanım Demirel tarafından vitrin süsü bağlamında DYP'ye alındı ve DUDİDEM pardon UDİDEM (Ulusal Dinamik Denge) adıyla kamuoyu önüne çıkarak herkese iki anahtar; yani ev ve araba vaatlerinde bulundu.

Sonrası malum; Özal ölüp Demirel Köşk'e çıkınca Tansu Hanım'a gün doğdu ve DYP'nin üç adayından biri oldu.

Birinci isim Köksal Toptan'dı ki aslında İLKSAN olayına kadar Demirel'in veliahtı oydu.

Burada bir parantez açalım ve Köksal Toptan ile Demirel ilişkisi bağlamında yaptığımız özel bir sohbeti 22 yıl sonra sunalım:

Yıl: 1992. Toptan Milli Eğitim Bakanı... Bir gün beni yemeğe davet edip Demirel'i bana şikâyet ediyor ve Süleyman Bey'in Kemal Ilıcak'ı kolladığını söyleyerek somut ithamlarda bulunuyor.

Sohbet bitiminde "Anlattıklarınız içinde yazmamı istemediğiniz bir şey var mı" diyorum... Toptan, "Tamamı yazılmamak kaydıyladır. Ben sadece sen bil diye anlatıyorum"

demez mi, şaşırdım zira ben noter değildim!.. Sonrası ise malum İLKSAN bombası *Sabah* gazetesinde patladı ve Demirel tarihe geçen "Verdiysem ben verdim" sözünü etti... İlaveten Kemal Ilıcak kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi... İşte bu süreçte Demirel ile Toptan arasına kara kedi girdi. Bunun sonucu olarak Toptan DYP kongresine iddialı giremedi.

İlginçtir, o dönem üstelik Milli Eğitim Bakanlığı koltuğunda otururken bana bunları anlatan Köksal Toptan, bugün AKP'deki onca rezilliği yani yolsuzluk iddialarını görmezden geliyor ve değil AKP'den istifa etmek, tek kelimeyle olsun yaşananlar bağlamında eleştiri dahi getirmiyor...

1993'teki DYP kongresinin diğer adaylarından biri olan İsmet Sezgin ise gelecek vaat etmiyordu... İşte böyle bir tabloya "Leydi'nin Topuk Sesleri" manşetleri de eklenince Tansu Hanım kongreyi kazanıp Başbakan oldu.

Tanımayanlar bilmez. Bendeniz işim gereği defalarca röportaj, TV programı yapıp saatlerce sohbetler ettiğim için yakından biliyorum, Tansu Çiller profesör titrine rağmen klasik ekonomi kalıplarının dışında emin olun çok şey bilmez. Mesela tarih ve sosyolojiyle uzak yakın alakası yoktur. Din bilgisi sıfırdır. Keza siyaset kültürü de zayıf ötesidir. Zaten öyle olduğu içindir ki Mümtaz'er Türköne, Şükrü Karaca ve Hüseyin Kocabıyık gibi ülkücü kökenli deli fişek bir üçlü tarafından etki altına alınabilmiştir.

Tam bu noktada bir hak teslimi:

Mesleğimin gereği liderlerin tamamını yakından tanıyan biri olarak Süleyman Demirel ile Turgut Özal'ı birikim ve bilinç noktasında Mesut Yılmaz ve Tansu Çiller'le mukayese etmek Atlantik Okyanusu ile Van Gölü'nü karşılaştırmak gibidir.

Çiller'e Dua Etmeyi Kim Öğretti?

Yıl: 1994

Cumhurbaşkanı Demirel, Başbakan Çiller, Başbakan Yardımcısı Karayalçın toplu olarak Hakkâri'ye gidiyor ve biz de onları takip ediyoruz.

Program bitip dönüşe geçildikten bir süre sonra hemen ön koltuğumuzda yan yana oturan Demirel-Çiller-Karayalçın üçlüsünden Çiller'in kafasını uçağın camına doğru uzatarak, "Aaa Sayın Karayalçın, Akdeniz'in üstüne geldik" dediğini işittik... Çiller'in her söylediğine kayıtsız-şartsız evet dediği bilinen Murat Karayalçın mest olmuş bir edayla, "Evet Tansu Hanım, Akdeniz üzerinde uçuyoruz " karşılığını verdi... Tam o anda evrak okuyan Demirel istifini hiç bozmadan ve kafasını kaldırmadan aynen şu sözü etti: "Orası Akdeniz değil Keban Barajı... Akdeniz'in bu güzergâhta ne işi var?"

Çiller ve Karayalçın mahcup bir şekilde sustular... Düşünün bir başbakan Hakkâri-Ankara güzergâhında Akdeniz'in var olamayacağını tasavvur edemiyor ki coğrafya bilgisi tam olan ilk mektep üçüncü sınıf bebesi bile bunu pekâlâ bilir.

Esat Kıratlıoğlu ve Necmettin Cevheri misali Murat Karayalçın'ın ortağı Çiller'e olan saygısı ve hayranlığı o dönem dillere destandı.

İşte Fehmi Koru'nun, aralarında benim ve Ertuğrul Özkök'ün bulunduğu bir gazeteci grubuna anlattığı anekdot:

Tansu Hanım ile Murat Karayalçın Japonya gezisinde. Heyete akşam yemeği veriliyor.

Çiller'in yanında Murat Karayalçın, hemen onun yanında Tansu Hanım için yazılarında sık sık "Sarışın güzel kadın" tabirini kullanan gazeteci Yavuz Gökmen oturuyor.

Tansu Çiller yemek boyunca Yavuz'la kahkahalı sohbetler

ederken ikisinin arasında kalan Murat Bey sohbeti engellememek için mecburen geriye yaslanmak zorunda kalıyor.

Yemeğin ortalarında gazetecilerle beraber daha ilerde oturan Özer Çiller aynen şöyle diyor:

– Karayalçın, Tansu ile Yavuz Gökmen'in samimi muhabbetinden rahatsız ve niye ben değilim diye kahroluyordur.

Fehmi Koru bunu bize anlatınca neredeyse hepimiz "O kadar da değil" dedik ama Koru orada olduğunu ve yemin ederek gördüklerini aktardığını söyledi.

Ve bizim tanıklık ettiğimiz bir başka anekdot:

Tansu Hanım'la beraber dört gazeteci ve kurmay heyetiyle Paris'te akşam yemeğindeyiz.

Çiller, Emre Gönensay'ın tavsiyesi üzerine kurbağa bacağı siparişi veriyor.

U şeklindeki masada ben Tansu Hanım'ın çaprazında olduğum için sık sık göz göze geliyoruz.

Servis önce Başbakan'a yapıldığından Tansu Hanım kurbağa bacağının tadına baktıktan sonra bana dönüyor:

– Sayın Önkibar, çok lezzetli, siz de bundan yesenize!

– Yok ben bonfile söyledim... Ancak haddim olmayarak size bir şey söyleyebilir miyim?

– Buyurun Sayın Önkibar.

– Kurbağa bacağı yediğiniz Türkiye'de duyulursa siyaseten sıkıntıya girersiniz!

– Ne gibi?

– Mesela size kadın evliya gözüyle bakan ve gıyabınızda Tansu Rabia Sultan diyen Enver Ören ile camiasını utandırırsınız.

– Enver Bey benim için öyle mi diyor... Ah canım benim... Sayın Önkibar anlamadığım, duyulursa bunda utanılacak ne var ki?

– Kişisel tercihlerinize saygı duyuyorum ama Türkiye'de sağ kulvarda siyaset yapan birinin kurbağa yiyor diye bilinmesi iyi olmaz. Sizin seçmen tabanı bu gibi konularda hassas olabilir.

– İşte ben onu anlayamadım. Kurbağa bacağı yemek İslam'a göre yasak mı ki?

– Sayın Başbakan eğer bunu da medya önünde dillendirirseniz size Müslüman Türkiye'nin mi yoksa Kolombiya'nın başbakanı mısınız derler.

Bu anekdotla beraber birden Bedrettin Dalan'ın Tansu Hanım için bana söyledikleri aklıma geldi:

– Sabahattin bu kadına Amentü'yü ben anlattım, Kulhüvallahü'yü ben öğrettim. Hiçbir şeyden haberi yok...

Ve ikinci bir Çiller anekdotu:

Yine bir yurtdışı seyahati ki o geziye bürokrat olarak katılan Aydın Ayaydın espri yapılınca gülmekten yere düşmüştü.

Tansu Hanım'ın bir yanında Salih Sümer, diğer tarafında eşi Özel Çiller oturuyor.

Salih Sümer politikaya HEP ile başlayıp, SHP ve DYP ile devam etmişti ki şimdi CHP'de.

Son derece esprili bir insan olan Salih Bey eski mesleği kamyon şoförlüğü olduğu için Kamyoncu Salih lakabı ile anılırdı.

Yemekte mönü gelir ve herkes gibi Salih Sümer de listeyi açar ama yabancı dil bilmediğinden sadece öyle bir bakar.

Bunu hisseden Tansu Çiller gülümser ve sesini yükselterek şöyle der:

– Salihciğim kapat sen o mönü listesini.

– Sayın Başbakanım kapatayım da aç mı kalayım?

– Aç kalma, ben ne yersem sen de onu ye...

– Vallahi tamam Başbakanım. Ama sizin yediğiniz bir şeyi asla yemem!

– Neyi yemezsin Salihciğim?
– Özer Bey'inkini yemem...
Büyük masada gözler faltaşı misali açılır ve ardından müthiş bir kahkaha tufanı kopar ki Tansu Hanım da bu tufana eşi ile birlikte katılır.

Kâbe'yi Görünce Edilen Dua

Yıl: 1992

Dönemin Başbakanı Süleyman Demirel'in beş ülkeyi kapsayan Türk Dünyası gezisindeyiz.
Gezide Turancı fikirleriyle bilinen Enver Altaylı gibi pek çok isimle beraber Alparslan Türkeş de var.
Kırgızistan'ın Bişkek Havalimanı'na inen heyet Türk ezgileri eşliğinde özel çadırlara alınıyor.
Derken çadırda hemen kımız servisi başlıyor.
Kımız malum Türklerin milli içkisi, yani Turancıların zemzem suyu misalidir!
Heyetteki Ayvaz Gökdemir çadırın girişinde beni görünce seslendi:
– Sabahattin buradayız!
Baktım eski Türkçü-Turancılar içtikleri kımızla kendilerinden geçmiş gibiler.
Hepsi Leyla'sına kavuşmuş Mecnun misali kımız bardaklarını fondip yapıyor.
Dahası, hafif hafif başlıyorlar mırıldanmaya:
"Ötüken yolundayız balam, Asya'nın Bozkurtları.
Gönüllerde aynı ülkü, Tanrı Korusun Türk'ü."
Alparslan Türkeş bu sahneyi görür de gelmez mi yanımıza.
Gözleri ışıl ışıl ama nemli.

Ağzından şu sözcükler dökülüyor:

–Cenabı-ı Hakka hamd-ü senalar olsun ki bugünleri de gördük çocuklar.

Gruptan bazıları Türkeş'in elini öpüyor.

Bu sahneyi gören Demirel espri ile uzaktan laf atıyor:

–Sayın Türkeş Bozkurtları topladın, hayrola?

Türkeş'ten gülümseyerek gür bir karşılık:

–Sayın Başbakan bugün Turan Ellerle kucaklaşma günümüz. Çok sevinçliyiz, çok!

Bu sözlerle beraber kocaman çadırda büyük bir alkış tufanı kopuyor...

Benzer sahneler Hoca Ahmet Yesevi türbesinde de yaşanıyor.

Geziye katılanlar Türklüğün bu kutlu mabedinde tarihin yeniden dönüşümüne merhaba der gibiydiler.

1992'de SSCB'nin dağılmasıyla bütün Türk Dünyası sefalet içindeydi... Doğruya doğru, hem Özal hem Demirel başbakan ve cumhurbaşkanı olarak Atayurdumuzla yakından ilgilendi ve köprüler kurdular. Bu iki liderden sonra her şey eski tas eski hamam oldu. Hele hele AKP'nin Türk milliyetçiliğini ayaklar altına alan malum anlayışıyla beraber ilişkiler neredeyse kopma noktasına geldi...

Süleyman Demirel'le katıldığımız gezilerden biri olan Suudi ve Körfez ülkeleri seyahati yine bu kitaba not düşülecek renklilikteydi.

Uçak Riyad'a doğru yol alırken Başbakanlık Basın Danışmanı Ömer Tarkan Başbakan Demirel'in Suudi Kralıyla yiyeceği yemeğe gazeteci olarak sadece Güneri Cıvaoğlu ile Yavuz Donat'ın katılabileceğini söyleyince yanına gidip itiraz ettim ve bunun hangi kıstasla belirlendiğini sordum.

Ömer Tarkan "Ben öyle takdir ettim" demez mi... Hemen büyük uçağın ön bölümüne geçip Demirel'e şunları söyledim:

– Sayın Başbakan, biz bu seyahate sizin ismen yaptığınız özel çağrınızla katıldık. Ama basın danışmanınız açıktan ayrımcılık yapıyor. Mesela Kemal Ilıcak gibi bir basın duayeni ya da patronu dururken, onu Kral'ın yemeğine tercihen öncelikle çağırmak yerine kuraya bile müracaat edilmeden Güneri Cıvaoğlu ile Yavuz Donat tercih edildi. Bundan şikâyetçiyiz.

Demirel hemen Ömer Tarkan'ı çağırdı ve şu talimatı verdi:

– Bütün basına karşı tarafsız olacaksın. Senin şahsi tercih hakkın olamaz. Hemen kura çek.

Heyetteki gazetecileri çok kızdıran bu yanlıştan ânında dönüldü ve kura çekimine gidildi.

Peki ne mi oldu?

Kurada çıkan iki isimden biri ben oldum.

Hiç tereddüt etmeksizin herkesin duyacağı şekilde ânında şunu söyledim:

– Ben hakkımdan Kemal Ilıcak adına feragat ediyorum, zira meslek ahlakım bunu gerektiriyor.

Suudi gezisinin en ilginç ânı umre ziyareti yapmamız ve Kâbe'nin içine girme şerefine nail olmamızdı.

Sadece benim gibi inançlı olanlar değil, inançsız gözüken gazeteciler de otelde abdest alıp ihrama girdikten sonra Kâbe'ye doğru yola koyulduk.

Bu ziyarete heyetten sadece bir kişi, işadamı Üzeyir Garih Musevi oluğu için katılmadı ve uçakta kaldı.

Kâbe'ye yaklaşır yaklaşmaz duyduklarımı çevreme aktarmaya başladım:

"Arkadaşlar benim öğrendiğime göre Kâbe'yi gördüğünüz ilk an edilen dua kabul olurmuş. Öyle yapın," dedim ve ben de öyle yaptım.

Derken çok büyük bir sürprizle yüz yüze geldik.

Kâbe'nin kapısı Demirel'in hatırına Suudi Kralı tarafından heyete açıldı ve merdivene tırmandık.

Kâbe'ye ilk adımını atan Demirel ile koruması, bir de İlnur Çevik'le bendim. Son olarak Suudili yüzbaşının zoruyla çıkartılan yine İlnur ile ben oldum.

Burada aktarımı zor o manevi iklim hayatımın en anlamlı ve heyecanlı sahneleriydi ki o mistik ziyafet ve ruh hali emin olun anlatılamaz.

Umre bitip otobüsle uçağa doğru yol alırken meslektaşımız Şakir Süter Kâbe'ye girip dualar eden gazetecilere takılmaya başladı.

Önce Murat Birsel'e şöyle bir laf attı:

– Murat, sen kesin Yarabbi bana güzel kız demişsindir.

Birsel itiraz etti: "Olur mu canım, benim gül gibi nişanlım var. Evlenmek üzereyiz."

Şakir, Fatih Çekirge'ye "Sen de kesin çok para dilemişindir Fatih," deyince o sadece gülümsedi.

Güneri Cıvaoğlu ise "Ben sağlık ve barış adına dua ettim çocuklar," dedi...

Aradan uzun yıllar geçti ve sevgili Şakir Süter vefat etmeden önce bir gün espriyle bana şunları söyledi:

– Sebo hatırlıyor musun Kâbe dönüşü ben Murat Birsel'le Fatih Çekirge'ye takılmıştım. Baksana ikisinin de duaları kabul edildi galiba. Murat dünya güzeli olan birinci eşi ile yetinmedi, önce yine çok güzel ve asil olan Devlet Bakanı Tayyibe Gülek'le akabinde de bütün Türkiye'nin hayranı olduğu Gülse Birsel ile evlendi... Fatih ise Cem Uzan'dan milyonlarca dolar para kazandı...

Ve aynı seyahatin dönüşünde Kral'ın verdiği hediyeler olayı.

Suudi Kralı, Katar ve Kuveyt Emirleri'nin Demirel'in heyetine hediye kabilinden dağıttığı altın saatlerle müzik setlerine, basın ahlak ve ilkelerine sığmaz deyip hayır diyen bir kişi bile olmadı...

Ölümle Burun Buruna

Meslek yaşamımdaki altmıştan fazla ülkeyi kapsayan yurtdışı seyahatlerimde unutamadığım pek çok anı var ki bunlardan biri de Frankfurt'ta ölümle burun buruna gelmemizdi.

Fikri Sağlar, Kanuni Sultan Süleyman Sergisi'nin ABD'nin eyaletlerinde sergilenmesi bağlamında bir grup gazeteci ve milletvekiliyle beraber beni de davet etti. Delta Havayolları ile Frankfurt aktarmalı olarak New York'a hareket ettik.

Uçak Frankfurt'a iniş yapmak üzereyken tuvaletten dönen benim gibi davetli gazetecilerden Murat Birsel hosteslerden aldığı bilgiyi bembeyaz bir yüzle kulağıma fısıldadı:

– Sebo lavabodan çıkarken uçağın ön iniş takımının açılmadığını hostesler kendi aralarında konuşurlarken işittim. Korku içindeler. Sen bil ama sesini çıkarma, uçakta panik olur.

Uçağın penceresinden alana baktım. Murat'ın söylediği doğruydu, zira çok sayıda itfaiye aracı iniş esnasında olabilecek yangın ihtimaline karşı iniş pistine doğru yol alıyordu.

Gözümü kapatıp dualar okumaya başladım ve çocuklarımla eşim gözümün önüne geldi.

Dile kolay, uçak gövdesinin üstüne inecekti ki birazcık savrulması durumunda yakıt deposunun tutuşup patlaması güçlü ihtimaldi.

O birkaç dakika hakikaten anlatılacak gibi değildi.

Derken Amerikalı pilot müthiş bir şeyi başardı ve uçağı gayet yavaş bir şekilde sadece arka tekerinin üstüne indirerek zerre hasar olmaksızın alana kondurdu.

Uçak durunca inanamadık. Konudan haberdar olan hosteslerle beraber ben ve Murat Birsel havalara zıpladık.

Hemen arkamızda olan milletvekilleri, "Ne oluyor," deyince, "Dışardaki itfaiye araçlarına baksanıza, niye etrafımızdalar.

Uçağın ön takımı açılmadı, o şekilde indik alana," dedik.

Bu sözümüz üzerine Diyarbakır Milletvekili Salih Sümer patladı:

– Madem öyle niye haber vermediniz? Biraz Allah Peygamber der öbür taraftaki durumumuzu kurtarmaya çalışırdık.

Kültür Bakanlığı'nın bu ABD seyahati esnasında ABD'nin güneyindeki Memphis şehrinde müzeye dönüştürülen evini gezerken efsane rockçu Elvis Presley'in üç televizyonu aynı anda izlediği mihmandar tarafından biz ziyaretçilere aktarılınca Salih Sümer sorar:

– Bu adam manyak mıydı, niye aynı anda üç kanalı izlerdi?

Mihmandardan cevap:

– Sayın vekilim, o zaman televizyonlarda uzaktan kumanda yoktu ve Elvis kendisi hakkındaki haberleri kaçırmak istemiyordu.

Milletvekilliği Teklifi

Ve New York'taki ikiz kuleleri ziyaretimiz.

Gazeteci heyetindeki Oktay Pirim'in çektiği o ziyaret fotoğraflarında El Kaide'nin uçak suikastı ile yerle bir olan o iki dev binanın tepesinden New York manzaraları var...

Bu gezideki son ayrıntı THY uçağının dört saat gecikmesiydi. Sebep ise Salih Sümer'in New York'ta satın aldığı silahları uçağa sokmak istemesi ve bunu sonunda başarmasıydı.

ABD gezisi deyince Süleyman Demirel'in 1992 başında Başbakanken yaptığı seyahatte tanık olduklarımı pas geçmek olmaz.

Hiç unutmam, "Babaların Babası" diye bilinen ünlü armatör Ziya Kalkavan'ı o seyahat esnasında DYP İstanbul

İl Başkanı olan hemşerim Orhan Keçeli sayesinde tanımış ve yol boyu saatlerce hatıralarını dinlemiştim. Kalkavan, MSP-CHP hükümeti sürecinde MSP'li bir bakandan işini hallettirmek için o bakanın köyüne yaptırdığı camiyi anlatmıştı.

Kalkavan ayrıca küs olduğumuz Mehmet Haberal ile beni barıştırmıştı.

Haberal'ın bana küsme sebebi 1991 genel seçimlerinde yaşananlardı.

Benim birebir tanıklık ettiğim bir ortamda dönemin başbakanı Mesut Yılmaz Mehmet Haberal'a, "Sen Rize'den ANAP'tan birinci sıradan aday ol, ben İstanbul'dan aday olayım," teklifini yapmış, Haberal ise "Ben asla siyasete girmeyeceğim, şayet girersem elbette senin yanında olurum," cevabını vermişti... Bu diyalogdan birkaç gün sonra Haberal üstelik seçilme şansı olmamasına rağmen Rize'den DYP adayı olmuş, bunun üzerine ben de o zaman yazı yazdığım *Türkiye* gazetesindeki köşemde Mesut Yılmaz'ın Haberal'a yaptığı birinci sıradan adaylık teklifi tanıklığımı sütunuma taşımıştım. ANAP Rize örgütü o yazımı fotokopi haline getirip Rize'de propaganda aracı yaparak Haberal'm seçilmesini engelledi. İşte Mehmet Haberal bunun için bana kızıyordu. Oysa benim yaptığım gördüklerimi yazmaktan ibaretti. ABD'ye uçarken Ziya Kalkavan ikimizi öpüştürüp barıştırdı.

Burada bir parantez açıp bazı okurlarımın bana sık sık sorduğu "Sen niye siyasete girmedin" sorusunu cevaplamak isterim.

1987 seçimleri öncesiydi.

İstanbul'da *Türkiye* gazetesinde muhabirim.

Enver Ören acil diye haber gönderdi ve yanına gittim.

– Senin hemşerin Kültür Turizm Bakanı Mesut Yılmaz haber gönderdi, seni Rize'den milletvekili yapacak. Hemen Ankara'ya git.

İtiraz ettim:

– Enver Bey, benim yaşım tutmuyor ki!

Ören, "Atla git, belki bir çaresini bulurlar. Mahkeme kararı ile büyütülür. Durma git," dedi.

O görüşmenin hemen akabinde Ardeşen ANAP İlçe Başkanı Sadık Kâhya ile partinin yönetiminde olan amcaoğlum Yunus Önkibar aradı:

– ANAP'ın Rize'de Mesut Bey sayesinde dört milletvekili çıkarması kesin. Mesut Bey en kalabalık ilçe olan Ardeşen'den bir aday isteyince biz senin ismini verdik. Mesut Bey de tamam dedi, hemen gel.

Onlara da aynı şeyi söyledim:

– Yahu ben 30'un altındayım. Yaşım tutmuyor, aday olamam.

Cevap "Hele bir gel, hele bir gel" oldu ve ilk uçakla Ankara'da uçup Mesut Yılmaz'la buluştum.

Yılmaz'ın sözü şu oldu:

– Yahu sen daha çocukmuşsun!.. Yaşını büyütmeye kalksak zaman yok. Başka kimi önerirsiniz?

Benimle beraber Mesut Yılmaz'ın karşısına çıkan ANAP Ardeşen heyeti, Mustafa Nazikoğlu ya da Avri Kabaoğlu olabilir dedi. Mesut Bey Nazikoğlu'nu tercih etti... Sonraki seçimlerde ise siyaseti düşünmediğimi Mesut Bey'e söyleyip gazeteciliğe devam ettim.

AKP'li Yıldız İsimle Gece Hayatı

Demirel ile yaptığımız ABD seyahatine dönersek...

Ali Rıza Bozkurt gibi pek çok işadamı o seyahatteydi ve benim gibi bazı gazetecileri Başbakan'ın programından arta kalan zamanda eğlenmeye götürdüler.

Sıkı durun, aganigi-naganigili o eğlence gecesinde mihmandarımız şimdi AKP'de yıldız olan bir isimdi...

Ve bir Uzakdoğu gezisi hikâyesi daha:

Süleyman Bey'in Başbakan ve Cumhurbaşkanı olduğu süreçteki dış gezilerinde neredeyse kadrolu bir basın grubu vardı.

Bu grup Rahmi Turan, Hasan Cemal, Yavuz Donat, Cüneyt Arcayürek, Tufan Türenç, Kurtul Altuğ, Şakir Süter, İsmet Berkan, Masum Türker ve benden oluşuyordu... Zaman zaman bu gruba başka isimler dahil olurdu ama çekirdek grup bunlardı ve kurumlarından bizzat isimle çağrılıyordu.

Sabah'tan Selahattin Duman arada bir çağrılan isimlerden biri olarak Demirel'in Uzakdoğu seyahatine ilk defa katıldı.

Bu tür yeni katılanları zaman zaman işletir ve haber atlatma gazlamalarına getirirdik. Bir önceki seyahatte *Hürriyet*'ten Faruk Bildirici'ye "İşadamları ucuz ve gümrüksüz diyerek uçağın bagajını hediyelik eşya ile doldurdu, pilot uçağı kaldırmada zorlandı" deyince Faruk bunu çaktırmadan haber yapıp *Hürriyet*'e geçti ve gazete de bunu birinci sayfadan verdi... Sonrasında ise bu haber bizzat o seyahatte olan *Hürriyet*'in Yazı İşleri Müdürü Tufan Türenç tarafından Esenboğa Havalimanı'nda TV kameralarının önünde yalanlandı. Ondan sonra Faruk Bildirici bir daha Demirel'in uçağına binemedi.

İşte Selahattin Duman olayı da bunun bir kopyasıydı.

Uzakdoğu seyahatinin Endonezya ayağında ilk yaptığımız şey her zamanki gibi keşifti.

Otelde odalara özel masaj servisi olduğunu duyunca gazeteciler olarak bu hizmetten ânında yararlandık.

Derken rahatlamış bir vaziyette lobide Selahattin Duman'a verdik gazı:

"Bu ne kepazelik arkadaş, buraya masaja mı geldiler. Bütün işadamları birer ikişer masajcı yosmayı odalarına kapattı. Otel yönetimi diğer otellerden masajcı getirtmiş!"

Selahattin Duman "Aaa, öyle mi" deyip hiç araştırmadan odasına çıkıp bizim anlattıklarımızı telefonla haber olarak geçti ve ertesi gün *Sabah* bu manşetle çıktı.

Gazete sayfaları faksla geçildiğinden ve bunlar çoğaltılıp heyete dağıtıldığından Selahattin Duman heyetteki işadamları tarafından neredeyse linç ediliyordu zira haber yalandı, yani bizim gazlamalarımızın sonucuydu...

Bu tür gezilerde yazılı olmayan kural, omerta yani özel hayat bağlamında susma yasasıydı. Bunu çiğneyenler Selahattin Duman misali ikinci kere uçağa binemediler...

Nesrin Baytok'un Siyasete Girişi

1992 yılında Demirel ile koalisyon ortağı olan Erdal İnönü ise farklı bir siyasetçiydi. Ne basında ekibi, ne de parti içinde yeminli militan grubu vardı. Öyle ki 80'li yılların sonunda sekreteri bile Baykalcıydı.

Peki kim miydi o sekreter?

Deniz Baykal'la kaset görüntüleri yayınlanan Nesrin Baytok'tu.

Nesrin Hanım'ın SHP'ye girişi tamamen tesadüftü.

Baytok elektronik daktilo satmak için bir gün SHP Genel Merkezi'ne gitti.

Muhatabı Erol Çevikçe idi.

Erol Bey Nesrin Baytok'un ODTÜ mezunu olduğunu duyunca şaşırarak neden daktilo pazarlamacılığı yaptığını sordu, "iş bulamadığım için" karşılığını aldı.

Erol Çevikçe bir ay sonra Ankara'daki Tunalı Hilmi

Caddesi'nde karşılaştığı Nesrin Baytok'a şunu söyler:

– Erdal Bey (İnönü) iyi İngilizce bilen bir sekreter arıyor, bilmem ilgilenir miydiniz?

Nesrin Baytok niye olmasın dedi ve göreve başladı.

Baytok bu süreçte Baykalcı diye bilinen Erol Çevikçe'ye çok yakındı ki bu yakınlık İnönü'nün çevresini rahatsız etti, zira Genel Sekreter Deniz Baykal'ın Erdal Bey'i gözetlediğini düşündüler.

Erdal İnönü Baytok'a yapılan Baykal'ın ekibinden yakıştırmasına inanmadı ve "Kızcağızın ekmeğiyle oynamayın" dedi.

Çevresi, "İşine son vermeyiz, Deniz Bey'e göndeririz, onun sekreteri olur" diye ısrar edince İnönü "Tamam" dedi ve Baytok Deniz Baykal'a gönderildi. Bu görevi malum kaset hikâyesi çıkana kadar milletvekili seçilmesine rağmen devam etti...

Bu konuda mini bir ayrıntı:

Erdal İnönü'nün geri gönderdiği Nesrin Baytok için Erol Çevikçe "benim sekreterim olsun" dedi. Deniz Baykal "hayır benim sekreterim olacak" deyince çeyrek asırlık Çevikçe-Baykal dostluğu bir anda bitiverdi...

Erdal İnönü'nün Esprileri

Erdal İnönü'nün kamuoyunda bilinmeyen bir özelliği de müthiş esprili olmasıydı.

1991 kampanyaları sürecinde İnönü ile Gaziantep'e gittik.

Halk SHP seçim otobüsüne hücum ederken Yalçın isimli otobüs şoförü arabanın önüne atlayan bir SHP'liye, "Dur be adam, atlama, ezeceğim seni, öleceksin, dur!" dedi.

İnönü şoförün bu doğal çığlığına anında şu karşılığı verdi:

"Yalçın dur ezme. Öldürme adamı. Haftaya seçim var. Bir oy bir oydur."

Yine Antep'te kaldığımız oteldeki odasına çekilen İnönü, eşi Sevinç Hanım'ın odanın dolabında tıkırtı duyduğunda, "Erdal kalk, dolapta fare var" deyişine verdiği şu karşılığa günlerce gülmüştük: "Sevinç ben kedi miyim, niye kalkayım?"

Torumtay'ın İstifasını Nasıl Öğrendim?

Tarih: 1990'lı yılların başları

MİT Müsteşarı Teoman Koman'dan bir davet aldık.

Yenimahalle'deki karargâha çağrılıyorduk.

Gazetelerin Ankara temsilcileri ve Uğur Mumcu gibi bazı yazarlarla bütün gün MİT'e konuktuk.

MİT o zaman tabuydu ve çok merak ediliyordu.

Gün boyu bazı birimlerde gezdik ve yapılan faaliyetler hakkında bilgiler aldık.

Öğle yemeği ve Müsteşar ile yardımcılarının brifingi derken akşamı ettik.

Bu organizasyon MİT'i kamuoyuna açmak ve sevdirmek olarak sunuldu.

Peşi sıra birkaç ay sonra MİT, Bulvar Oteli'nde aynı heyete bir yemek daha verdi.

Daha sonraları MİT bazı gazetecileri tek tek karargâhında ağırlayarak hem onları dinledi hem kendini anlattı.

Mesela MİT'in Psikolojik İstihbarat Başkanı olan Cevat Öneş, ekibiyle beraber beni saatlerce misafir edip yemekte ağırladı.

Bana sorulan soru kamuoyunda MİT algısının nasıl olduğuydu.

İlaveten PKK, yani bölücülük konusunu enine boyuna tartıştık.

Keza irticai faaliyetler bağlamında görüşlerim soruldu.

Türkeş'ten sona MHP ne olur sorusunu değerlendirmem istendi.

En önemlisi lütfen bizi eleştirin dendi. Ben de MİT'in takip memurluğu zihniyetini aşıp önce bölgesel, sonra küresel bir istihbarat ve hatta operasyon örgütü olma gereğine dikkat çektim.

Sohbette Türkeş sonrası Milliyetçi Hareket Partisi'ne kayıtsız kalır mısınız soruma dolaylı olarak cevaplar aldım ve kayıtsız kalmayacakları izlenimini edindim.

Ekipte Cevat Öneş misali zeki insanlar vardı ama takip memurluğundan gelip yükselen bazılarının polis görüntüsü içinde olduğu da vakıaydı.

Açıktan söylemediler ama benimle yemek yiyen siviller MİT'in Türk Silahlı Kuvvetleri ile organik bağ içinde olmasından hoşnut değillerdi.

MİT'in medyayı yakından izlediği sır değil. Hiç unutmam adını vermeyeceğim bir başbakanın Enver Ören'e aynen şunları söylediğinin şahidiyim:

"Sayın Ören, sizin İhlas ilginç bir kurum. Devletin bütün istihbarat kurumlarının sizde elemanları var. İhlas neredeyse istihbaratçıların staj yeri."

Sadece İhlas'ta değil medyanın her yerinde vardılar. *Hürriyet*'te yazarları vardı.

Yine bir devlet yetkilisinden öğrendiğime göre MİT en çok gazetecileri dinlermiş zira en iyi haber kaynağı onlarmış.

Burada bir parantez açıp benzer sohbet toplantılarının sadece MİT'te değil örneğin Dışişleri Bakanlığı ve Genelkurmay Başkanlığı'nda da olduğunu belirtmek isteriz.

Mesela müsteşarken Özdem Sanberk ve Ömer Akbel ile

yine saatler süren sohbetlerimiz oldu. Aynı şekilde Genelkurmay'da zaman zaman bilgilendirmeler yapılırdı. Bunlar olağandı zira sonuçta bu kurumlar devleti temsil ediyordu. Basının önde gelen isimlerini bu şekilde yakından bilgilendiriyorlardı. Gizli bir gündem ve talep yoktu. En azından benden gizli bir şey hiç istenmedi.

1990'lı yıllarda Türk Silahlı Kuvvetleri de tıpkı MİT misali sır bir kurumdu.

Tanıtım ve dışa açılma adına Genelkurmay'da brifingler o zaman başladı.

Türk Silahlı Kuvvetleri ile ilgili genel gözlemim kurumsal bir hafızası ve hatta stratejisinin olmamasıdır.

Hassasiyetler komutan olan isme göre değişirdi.

Mesela Necip Torumtay'da var olan bazı hassasiyetler sonradan gelen komutanlarda yoktu ya da farklı şekillerdeydi.

İşte Genelkurmay'da kurumsal bir iradenin olmadığını resmeden bir anı:

Körfez krizi bağlamında bir grup gazeteci Genelkurmay'a davet edildik.

Dönemin Genelkurmay Harekât Başkanı Korgeneral Doğan Beyazıt brifing veriyor.

Derken tam o anda o günlerde yeni çıkan ve benim de edindiğim çağrı cihazıma bir mesaj düştü:

"Sabahattin Bey Necip Torumtay istifa etti."

Gönderen sekreterimdi ve çağrı numaram ondan başka kimsede yoktu. Yani bu mesajın şaka olma ihtimali sıfırdı.

Yanımda oturan Güneri Cıvaoğlu'na mesajı okuttuktan sonra ayağa fırladım:

– Sayın Korgeneral, çağrı cihazıma bir mesaj düştü. Genelkurmay Başkanı Sayın Necip Torumtay için istifa etti deniliyor. Doğru mu bu?

Doğan Beyazıt şaşkın şaşkın bana bakarken Güneri

Cıvaoğlu da ayağa kalkarak çağrı cihazını gösterdi ve aynı şeyi tekrarladı.

Doğan Beyazıt "Bizim böyle bir şeyden haberimiz yok," dedi. Salonda bulunan birkaç general ile albay aynı anda dışarıya koştu. O gidenlerden birkaçı çok sürmedi geri dönerek Beyazıt Paşa'nın kulağına bir şeyler fısıldayınca Doğan Paşa şu açıklamayı yaptı:

"Haber doğrudur. Bu toplantı burada bitmiştir."

Tabloya bakar mısınız, Genelkurmay'ın Harekât Dairesi Başkanı Genelkurmay Başkanı'nın Turgut Özal'ın körfez politikasını protesto etmek adına sunduğu istifasını benden öğreniyor ki bu durum yukarıda belirttiğimiz gibi Türk Silahlı Kuvvetleri'nde kurumsal bir tavır ve iradenin olmadığı hükmümüzü teyit ediyor.

Türk Silahlı Kuvvetleri'ni anlama ve kavrama bağlamında bir önemli mecra da Genelkurmay'ın organize ettiği Güneydoğu gezileriydi.

O dönem Genelkurmay Genel Sekreteri olan Hurşit Tolon'un başkanlığında yapılan o gezilerde helikopterlerle dere-tepe-dağ-karakol geziyor ve PKK ile yapılan mücadeleyi yerinde görüyorduk.

Uğur Mumcu'yu o geziler esnasında yakından tanıdım ve çok saygı duyar oldum.

Çok iyi bir Atatürk milliyetçisiydi.

Benim ülkücü kökenli olduğumu bildiğinden bana, "Geçmişte metot olarak biz de savrulduk ama bundan sonra artık Atatürk'ün ve Milli Devlet anlayışının ekseninde hep beraberiz" diyordu.

Helikopterle uçarken bir defasında hiç unutmam ertesi gün *Cumhuriyet*'te yayınlanacak "Şerif Efe (Özal) borsada" yazısını bana okuduktan sonra emperyalizmin ülke çocuklarını nasıl ve niçin birbiriyle çatıştırdığını gerekçeleriyle uzun uzun

anlattı. Mumcu ile yanılmıyorsam bölgeye üç kere gittik ve günlerce beraber olduk. Bir seferinde o dönem *Sabah*'a geçen Hasan Cemal'in gazetedeki fotoğrafı ile alay ederek "Gömlek reklamı mankeni" diye şakalar yaptı.

O süreçte biraz olsun tanıdığım Uğur Mumcu'nun yurtseverliği ortadaydı. Kaybı basın için büyük ve önemliydi.

Gezi bitip Ankara'ya dönerken ona şunları söyledim:

– Uğur Bey, dürüst olacağım, 12 Eylül öncesi size bir şey olsa çok üzülmezdim. Ama Allah korusun bugün size bir şey olursa vallahi kahrolurum, zira Türk soluna sizin gibi milli isimler gerek.

Doğan Güreş: Çiller Hayal Kırıklığı

Tam bu noktada bir hakkı daha teslim etmeliyim.

O dönemin Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş bana göre yiğit bir isimdi. PKK ile mücadelede onun döneminde destanlar yazıldı.

Tek handikapı ABD'yi çok önemsemesi ve Tansu Çiller'e olan hayranlığıydı.

Bir gün Genelkurmay Başkanlığı'ndaki makamında savunma muhabirim Mahmut Bulut ile beraber kendisiyle röportaj yaparken –ki söylenenleri o zaman Genelkurmay Genel Sekreteri olan Yaşar Büyükanıt da orada olduğu için dinlemiştir– teybimi kapattırıp bana aynen şunları söylemişti:

"Önkibar, Çeçenler yiğit insanlar. Benim anne tarafım Çeçen. Ben o yiğitlere gizli yollarla silah gönderiyorum."

Emekli olduktan sonra Marmaris'te Kenan Evren'in oturduğu villanın hemen bitişiğinde ev yaptıran Güreş Paşa 1996 yılında Evren ile beraber TGRT'de yayınlanan "Alternatif" isimli programıma konuk oldu ve bazı pişmanlıklarını dillendirdi.

Doğan Güreş'in en büyük pişmanlığı Tansu Çiller'le özdeşleşme görüntüsüne girmesiydi. Basın bu sebepten ötürü ona etek bile giydirmişti.

Doğan Paşa bu özdeşleşmeyi bana Çiller'in PKK'ya verdiği destek diye açıkladı ama sonradan bir koptular pir koptular. Doğan Güreş bir gün bana Çiller için "Hayatımın hayal kırıklığı" ifadesini kullandı.

Hiç unutmam, Ankara'dan Dalaman'a uçuyordum.

Uçağın ön bölümünün bir tarafında o dönem muhalefette olan Tansu Çiller diğer tarafında Doğan Güreş oturuyor. Ön sırada başka yolcu yoktu. Öne gittim ve ikisine selam vererek Tansu Hanım'ın yanına oturdum. Peşi sıra yana dönüp, "Paşam böyle buyursanız, beraber sohbet ederdik" dedim... Güreş olmaz anlamında kafasını sallayarak başını öbür tarafa çevirdi. Öyle olunca bir süre Tansu Hanım'la bir süre de Güreş Paşa ile ayrı ayrı sohbet ettim. İşte Doğan Güreş, "Tansu Çiller benim hayatımın hayal kırıklığıdır" sözünü orada, Çiller'in üç metre ötesindeyken etti bana...

O dönem özel kanallar henüz çok artmadığı için TGRT'deki programlarım çok izleniyor ve büyük ilgi görüyordu.

Doğu Perinçek gibi pek çok ismi o programlar vesilesiyle tanıdım.

Bir gün yine hiç unutmam Doğu Perinçek ile Hasan Fehmi Güneş'in karşısına ülkücü camianın malum isimleri Ökkeş Şendiller ve İbrahim Çiftçi'yi çıkardım ve müthiş bir reyting yaptım.

Programa Alaattin Çakıcı da yurtdışından bağlandı ama reklam arası sonrasında uzun uzun konuşalım deyince yerim tespit edilir diyerek vazgeçti.

Televizyonda yapılan programlar bazılarının iddiasının aksine o dönem yönlendirmelerle olmuyordu. Enver Ören gibi çok müdahaleci bir patron bile programıma kimin

konuk olacağını önceden bilmezdi.

Biz yayıncıların ölçüsü ise reytingti. O dönem aykırı isimlerin kavgaları çok izlendiğinden onları tercih ediyorduk. Bugünkü gibi o dönem de Nazlı Ilıcak ile Kamer Genç çok iyi reyting alıyordu.

Terör programı bağlamında Genelkurmay ile paslaştığım oluyordu ki bu paslaşma onların bize canlı yayında bilgi sunacak üst-düzey muvazzaf isimleri programımıza göndermesi şeklindeydi...

90'lı yılların başlarında Türkiye'nin gündeminde PKK ile beraber Irak'taki Çekiç Güç konusu ağırlıklıydı.

Turgut Özal bilinen "Bir koyup üç alacağız" söylemiyle ABD ile iş tuttu. Lakin Türk Silahlı Kuvvetleri direndi ve "Askerimizi Arap çöllerine gömemeyiz" deyip Özal'a geri adım attırdı. Geçiş dönemi Başbakanı olarak sunulan Yıldırım Akbulut bile PKK ve Çekiç Güç noktasında zaman zaman Turgut Bey ile ters düşüp Türk Silahlı Kuvvetleri'nin yanında yer aldı.

Özal'ın Musul ve Kerkük petrolleri söylemiyle eyalet sistemini terennüm etmesi bugünkünün aksine çok tepki topladı ve geri tepti.

Semra Özal ise DYP-SHP iktidar olana kadar gündemin merkezindeydi.

Pek çok işadamı ve bürokrat Semra Hanım'ın adamı ya da papatyası diye anılıyordu.

Semra Özal, Korkut Özal ve Mehmet Keçeciler dahil MSP patentlilerle muhafazakârları hiç sevmezdi. Bir gün Keçeciler'in kellesi adına kocası Turgut Bey'le ladese bile tutuşmuştu.

Özal'ın ölümü ise asla zehirlenme değil sıradan bir ölümdü. Hacettepe Hastanesi'ne kaldırıldığı sırada hastaneye giden ilk gazetecilerden biri bendim ve orada pek çok şeye tanık oldum.

Söylenen, Özal'ın hastane yolunda vefat ettiği ve normal bir kalp krizinin olduğuydu... Ölüm anında ailenin bir bölümü ile yakınları oradaydı.

Özal ölmeseydi Köşk'ten inip yeni bir parti kuracaktı. Hüsnü Doğan bunun programını hazırlıyordu.

Turgut Bey'in son dönemindeki en büyük hayal kırıklığı ise Mesut Yılmaz ile Kemal Uzan'dı.

Mesut Bey'e Semra Özal'ı İstanbul il başkanlığından indirmesi sebebiyle, Kemal Uzan'a ise Ahmet Özal'ı Star TV'deki ortaklıktan atması nedeniyle köpürüyordu.

Gerçekten de ülkücülerin bir kanadı, Karadeniz Ekibi ve Semra Özal'ın desteğiyle kıl payı kongreyi kazanan Mesut Yılmaz, Semra Özal'ı da yine Feyyaz Tokar'ın tavsiyesiyle il başkanlığından almıştı.

Mesut Yılmaz'ın o dönem en çok değer verdiği iki isim Tokar ile beraber kardeşi Turgut Yılmaz'dı. Turgut Bey'le bir gün Rusya seyahatinden dönerken ve yanında Başbakan sıfatı ile Mesut Yılmaz varken bana söylediği "Benim evime *Cumhuriyet* gazetesinden başka gazete giremez" ifadesine "Yanlış yerdesiniz, siz SHP'de olmalıydınız" demiştim ve uçakta karşılıklı olarak gerilmiştik... Eşi hâlâ Hıristiyan olan Turgut Yılmaz için politika sadece işti.

İki kardeş yani Mesut Yılmaz ile Turgut Yılmaz 2004'te mal paylaşımında birbirlerine girdiler ve yıllarca konuşmadılar. Hâlâ limoniler.

İntikamcı Özal

ANAP'ı sorgularken Hasan Celal Güzel ile Bedrettin Dalan'a ayrı parantez açmak gerekiyor, zira bu iki isim onca enerjilerine rağmen hırslarına mağlup oldular.

Hasan Celal Güzel Turgut Özal'a çok yakın olmasına rağmen acele davranarak ve biraz da Özal'ı ürküterek bizzat Turgut Bey tarafından ANAP'tan tasfiye edildi. Güzel'i zora sokan Hande Mumcu olayının basına sızdırılmasında bizzat Özal vardı.

Turgut Özal'ın pek bilinmeyen bir yönü intikamcı olması ve kural dışına çıkmayı sevmesiydi.

Bir gün randevu alarak Enver Ören ile beraber yanına gittik.

Yaveri bizi odasına aldı.

Özal o sırada gazete okuyordu ve bize "Çocuklar o koltuğa geçin, şunu bitirip geliyorum" dedi.

Özal gazeteyi okurken kendi kendine mırıldandı:

"Bunu iyi bir dövdürmek lazım."

O söz üzerine pür dikkat kesildim.

Hürriyet'in başyazarı Oktay Ekşi'yi okuyordu...

Bedrettin Dalan ise İstanbul dükalığı ile hedefe ulaşacağını yani Erol Simavi ve Dinç Bilgin'in destekleriyle Başbakanlığa erişebileceğini düşündü. Ancak 1999'daki seçim bozgunu bütün havasını bitirdi. Kürt kökenli olan Dalan fevkalade ilginç bir portreydi ve Niyazi Adıgüzel gibi eski Turancı MHP'lilerle kader birlikleri vardı. Keza aynı Dalan askeri cenahta pek seviliyordu.

1992'de kurulan DYP-SHP Koalisyonu'nun mimarı ise Hüsamettin Cindoruk'tur ki Hüsamettin Bey bu hikâyeyi geçen yıl bana bir kere daha anlattı.

Cindoruk'a göre eğer kendisi aktif çaba göstermeseydi DYP-ANAP Koalisyonu kurulacaktı. Demirel'in seçim sonrasında arzusu bu istikametteymiş.

Cindoruk bu süreçte halasının oğlu olan Emin Çölaşan ile Uğur Mumcu'yu devreye sokup SHP ile zemin inşa ettirmiş.

Hüsamettin Bey'e, "DYP-ANAP daha iyi olmaz mıydı, bu

şekilde merkez sağ birleşirdi" deyince şu değerlendirmeyi yaptı:

"Olmazdı çünkü ANAP çok yıpranmıştı. Onun yıpranmışlığı bizi de etkiler ve uzun vadede solun önünü açardık. Biz SHP ile koalisyona giderek hem yeni bir sayfa açtık hem de toplumdaki siyasi cepheleşmeyi ortadan kaldırdık."

Cindoruk kendisinin neden Özal'm ölmesi ve Demirel'in Çankaya'ya çıkması sonrasında DYP'nin genel başkan adayı ve başbakan olmadığı soruma da şu karşılığı verdi:

"Sayın Demirel'e gittim ve ne yapayım dedim. O da bana sen TBMM Başkanlığında kal dedi ve öyle yaptım. Demirel'e rağmen aday olamazdım ve olmadım."

Mücahit Efendi Hazretleri'yle İlk Karşılaşma

Dönem: 1970'lerin ortaları

İstanbul'da mühendislikte okuyan dayımın oğlu Orhan Yerebakan bir gün beni kaldığım Trabzon yurdunda ziyaret etti. Bana "Gel seni bugün bir yere götüreyim" dedi ve beraber yola koyulduk.

Gittiğimiz yer Fatih Çarşamba'da bulunan Darüşşafaka Caddesi'ndeki Işık Kitabevi idi.

Caddeden bakınca pek de büyük görünmeyen kitabevinin arkası devasa büyüklükteydi.

Kapıdan girmemizle dayıoğlu Orhan "Esselamü aleyküm" dedi... Kasada oturan yaşça bizden çok büyük olan adam "Aleyküm selam Orhan Abi" deyince şaşırarak sordum:

"Koca Adam sana niye abi dedi ki. Aferin lan, racon mu kesiyorsun buralarda!"

Orhan, "Ne raconu bizim camiada herkes birbirine abi der. Sus ve sadece izle," dedi.

Kitabevinin arkasına geçtik, epey bir kalabalık.

Dayıoğlu yine "Esselamü aleyküm Abiler" dedi..

Salondakilerin neredeyse tamamı "Aleyküm selam Orhan Abi" karşılığını verdi ve tokalaşma faslı başladı.

Ama bu tokalaşma bildiğimiz tokalaşma değil. Kollar bilek güreşi yapılırcasına birleşiyor ve başlıyorlar sallamaya.

Ben tabii öyle yapmadım ve normal olarak el sıkmaya kalkıştım.

Dayıoğlu bu arada beni tanıttı: "Halamın oğlu Sabahattin. Öğrenci ve ülkücüdür, Trabzon yurdunda kalıyor."

Hoş bulduk demek için elimi uzatınca muhatabım bana şunu söyledi:

– Muhterem, önce el sıkma ile başlayalım. Sizin yaptığınız şeytanın tokalaşma biçimidir. Hakikat olan yani müminlerin yapması gereken ise musafaha yapması yani bu şekilde el sıkışmaktır.

Hemen sordum:

– Sizin dediğiniz gibi el sıkmanın bir hikmeti mi var?

– Var. Hem de çok var. Musafaha ile kollar sallanırsa günahlar dökülür.

– Kol sallayarak günahların dökülmesini ilk defa duyuyorum.

Bu sözüm üzerine salonda gözer bana çevrildi ve şu tepkiyi aldım.

– Muhterem, bu yolun birinci maddesi her şeye peki demektir.

İtiraz ettim:

– Yahu ben bir yola filan girmedim. Dayıoğlu gel seni bir yere götüreyim dedi ve beni hiçbir şey söylemeden buraya getirdi.

Orhan hemen sağa-sola gözle işaret verdi, derken kitabevinin ön bölümünde oturan zat bağırarak içeri daldı:

– Abiler müjdeler olsun. Mücahit Efendi Hazretleri kitabevini teşrif ediyorlar.

On küsur kişi hep bir ağızdan:

– Elhamdülillah.

Bana musafaha yapmanın hikmetini anlatan kişi yine bana döndü ve şunları söyledi:

– Muhterem sen ne nasipli adammışsın! Ben iki yıldır her hafta en az üç gün buraya uğrarım, Mücahit Efendi Hazretleri ile hiç karşılaşmadım. Sen daha adımını atar atmaz onu göreceksin. Sen seçilmişlerdensin haberin ola.

İçimden, ne diyor bu adam, manyak mı bunlar dedim ama sustum ve beyaz sakallı pir-ü fani olarak tasavvur ettiğim Mücahit Efendi Hazretleri'ni beklemeye başladık.

Çok sürmedi, 45-50 yaşlarında bir adam elini tuttuğu ilkokul çağındaki bir çocukla "Esselamü aleyküm" diyerek içeri girdi.

Bütün salon yine "Aleykümselam" dedi ve birden başlar öne eğildi.

Meğer bu öne eğiş edep gereği imiş!

Yine şaşırdım, zira pir-ü fani beklerken bıyıklı bir adamla bir çocuk içeri girdi ve içerdekilerin başları önde. Hemen başladılar kol çekmeye pardon musafaha yapmaya!

Musafahasını bitiren Elhamdülillah deyip başlıyor ağlamaya.

Şaşkınlığım derinleştikçe derinleşiyor.

Bana sıra geldiğinde sempatiklik yapma adına küçük çocuğa şöyle dedim:

"Hadi biz kol çekmek yerine normal el sıkışalım. Adın ne senin bakayım? Okula başladın mı? Hangi takımı tutuyorsun?"

Art arda sıraladığım bu sorular üzerine çocuk kıkırdamaya başladı.

İşte tam o anda çocuğu getiren adam sert bir tonla araya girdi:

"Kim bu arkadaş Orhan Abi? Nasıl konuşuyor böyle?"

Orhan, "Abi affedin, Mücahit Efendi Hazretleri'nin gelebi-

leceğini düşünemedim. Bu benim halamın oğlu. Abileri görsün, tanısın diye getirmiştim."

Adam bana sert sert bakarak "Tamam tamam" dedi ve oturmayarak çocukla beraber hemen yine "Esselamü aleyküm" diyerek kitabevini terk etti.

Onlar çıkar çıkmaz ben de hemen "Hadi biz de çıkalım" dedim ve kendimi dışarı attım.

Ardımdan gelen dayıoğluna sordum:

– Nereye geldik? Kim bunlar? Mücait Efendi dediğiniz kim? Niye bunların hepsi tüy bıyıklı. Neden doğru tokalaşmıyorlar?

Dayıoğlu Orhan beni Malta çarşısındaki mini bir pastaneye sokup başladı anlatmaya:

– Sözümü kesmeden dinle... Ben dini bir gruba girdim. Bağlı olduğumuz mübarek hocamız var. Adı Hüseyin Hilmi Işık. Nakşibendi tarikatına mensubuz. Hocamızın vekili Enver Ören Abi'dir. *Türkiye* isimli bir gazetemiz var, sadece akşamları iskelelerde elden satılıyor. *Mektubat* ve *Saadeti Ebediye* isimli ilmihal kitaplarımız var.

Dayanamayıp sordum:

– Peki sözü edilen o Mücahit Efendi Hazretleri, o kim?

– Mücahit Efendi Hazretleri mübarek hocamızın torunları, Enver Abimizin evlatlarıdır.

Yine söz kestim:

– Adamın 50 gibi yaşı vardı. O zaman Hüseyin Hilmi Işık 100 vardır.

– Mücahit Efendi Hazretleri kitabevine gelen o adam değildi. Çocuk olandı.

– Yapma ya... Peki o sabi çocuk nasıl Hazret oluyor?

– Bu konularda şaka yapma, imanın gider. Ben bizzat kulağımla Mübarek Hocamızdan ve Enver Abiden işittim. Mücahit 15 yaşına geldiğinde bütün dünya tarafından tanınacak.

– Nasıl tanınacak, artist olup film mi çevirecek?

– Yahu şaka yapma diyorum sana, küfre giriyorsun...

– Şaka yapmıyorum anlamak istiyorum.

– Mücahit Efendi Hazretleri 15 yaşına geldiğinde bin yılın müceddidi olarak bütün Müslümanların halifesi olacak.

– Müceddit ne demek?

– Bin yılda bir gelen evliyaların en büyüğü demek. Birinci bin yılın Müceddidi İmam-ı Rabbani hazretleriydi. Mücahit Efendi Hazretleri ikinci bin yılın müceddidi olacak.

– O çocuk öyle biri olacak öyle mi? Peki bütün bunlara peşinen inanmak doğru mu?

– Ne olur sus, imanın gider.

– Allah Allah... Bu çocuk herhalde kolejde okutuluyordur.

– Okula gitmiyor, özel yetiştiriliyor.

– Nasıl, hiç okula gitmeyecek mi? İlkokul mecburiyeti var.

– İlkokul imtihanlarına dışarıdan girip bitirecek. Özel hocaları var. İngilizce, Arapça öğreniyor. Kur'an öğreniyor.

Tam burada bir parantez...

Uzun yıllar sonra yine bu dayıoğlunun dolaylı vesile olmasıyla gazetecilik yaparken *Türkiye* gazetesi ile yollarımız kesişti ve bu gazetede önce muhabir sonra 1988'in sonunda Ankara temsilcisi oldum. Bu görevim hasebiyle de babası Enver Ören ile beraber sık sık Ankara'ya gelen Mücahit Ören'i çok çok yakından tanıdım.

Öyle ki Enver Bey sosyalleşsin diye Ankara'ya indiği dakika oğlunu bana teslim ederdi.

O dönem yaşı 15'i aşan Mücahit, bütün Müslümanların halifesi ve dünyanın en büyük evliyası, benim gibi namaz bile kılmıyordu. Dahası özel yaşama girdiğinden asla yazmayacağım uçarılıklarına tanıktım.

Bir başka boyut, 15 yaşında müceddid olacağı söylenen Mücahit akıl almaz bir biçimde Amerikan hayranıydı. Bana

"New York'a gidip asla geri dönmeyeceğim" diyordu.

Bu durumu yıllar sonra birkaç kez dayıoğluna hatırlattım ve "Bu mu sizin bin yılın evliyası" dedim.

Mücahit o ara, kendisinden de dinledim, ilkokulu dışarıdan, orta ve liseyi babası Enver Ören'in biyoloji öğretmeni olduğu Fatih Koleji'nde bitirdi. Üniversiteye ise hiç gitmedi..

Hüseyin Hilmi Işık'ın iki çocuğundan biri olan Abdülhakim Işık ise çok değişik ve durgun bir adamdı. Eniştesi Enver Ören ile pek anlaşamazdı.

Bir ara *Türkiye* gazetesinde polis muhabirliği gibi işlere kalkışan Abdülhakim cemaat içinde çok umursanmaz ama Hüseyin Hilmi Işık'ın oğlu olduğu için şeklen itibar görürdü.

Abdülhakim Işık telefonla bana her hafta tayin siparişleri verir ve "Babamın emri" derdi. Oysa bilirdim ki taleplerinin tamamı Abdülhakim'in dışardaki tanıdıklarına hava atmak içindi, yani özel talepleriydi.

Bir gün Abdülhakim Enver Bey'le Ankara'ya geldi. Bana "Beni Emniyet Genel Müdürü ve MİT Müsteşarıyla görüştür," dedi.

Ben Ankara dışındalar diye atlatmaya çalışırken o hemen önceden bildiği Emniyet'in numarasını tuşladı ve benim ismimle Mehmet Ağar'ı aradı. Ağar telefona çıktı. Baktı ki Abdülhakim yani nüfus cüzdanındaki adı ile Ahmet Işık karşısında, onu önceden iyi tanıdığından hemen atlattı... Abdülhakim, "MİT ile görüştür, yoksa seni babam Efendi Hazretlerine şikâyet ederim," deyince durumu Enver Bey'e ilettim ve o şekilde kurtuldum. Abdülhakim'in oğlu Ferruh ise Mücahit'le neredeyse yaşıttı ve zerre mübalağasız on numara, yani çok asil bir çocuktu.

İhlas Camiası'nın örgütlenme biçimi ise bölge sistemine dayanıyordu..

İhlas Grubu'nun çalışan sayısı 30.000'e ulaştı ama mürit sayısı hiçbir zaman 5.000'i aşamadı.

Yine dayıoğlunun aracılığıyla tanıştığım Mehmet Darende İhlas Camiası'nda tanıdığım en idealist isimdi... Dini kitap dağıtıp konferanslar veren Mehmet Darende bir gün beni Beyazıt'taki Küllük'ten aldı ve yaptığı çalışmaları anlatarak, "Cihat komünistlerle vuruşmak değil, gençleri kazanmaktır," dedi. Bir trafik kazasında ölen Mehmet Darende Enver Ören'den hoşlanmazdı.

İhlas Grubu'nda ritüel bağlamında zikir yoktu ve cemaat sakal ile cüppeye karşıydı. Sigara onlar için haram değildi. Erbakan taifesi ve diğer cemaatlerle kan davalıydılar. Suudileri Vahabi diye sevmezlerdi ve Hüseyin Hilmi Işık *Vahabiye Nasihat* isimli kitabı yazdığından Suudi Arabistan'a giremiyordu.

Mehmet Akif'e Çanakkale şiirindeki "Bedr'in aslanları ancak o kadar şanlı idi" mısrasından ötürü çok kızarlar, Ziya Gökalp için mason derlerdi. Aynı şekilde Enver-Talat ve Cemal gibi ittihatçılara hain derlerdi. Türkiye'nin Dar-ül Harp yani laik olduğu için kâfir devlet olduğuna inanırlar ve Atatürk'ü "Geberen" diye tanımlarlardı.

Işıkçı Cemaati'nin geneli de tıpkı Enver Ören misali ne zaman gücü, parayı ve kadını keşfetti, ihlasını kaybetti. Cemaat sosyal bir klan hüviyetine dönüştü. İhlas'ın bölge temsilcileri ile üst düzey yöneticilerinin çok büyük bölümü zenginleştiler. İlaveten milliyetçi çizgileri olan bu grup 2000'lerden sonra Amerikancı oldular.

Türkeş'in Pişmanlıkları

Tarih: 1995

TGRT'de yaptığım "Alternatif" programına Alparslan Türkeş, Bülent Ecevit ve Cem Boyner'i aynı anda konuk edeceğim.

Türkeş saat 23.00'te başlayacak olan canlı yayın saatini karıştırarak iki saat erken geldi.

Evi uzak olduğu ve geri dönmeye üşendiği için odama aldım ve iki saat baş başa sohbet ettim.

Türkeş'e gazeteye yazmayacağıma dair söz vererek bazı hassas konuları sormak istediğimi ifade ettim.

Önce hayır dedi ama ısrar edince "Sağlığımda yazma, ileride kitap çıkarır orada kullanırsın" dedi.

İlk sorum, ülkücülerin, ABD denetimindeki NATO'nun Komünizme Karşı Yeşil Kuşak teorisi bağlamında 12 Eylül öncesinde CIA ya da onun MİT'teki kanadı veya kontrgerilla teşkilatı tarafından kullanılıp kullanılmadığıydı.

Türkeş dudaklarını büzdü ve başladı anlatmaya:

– Bak sen bizim evladımızsın. Sana propaganda yapacak ya da seni yanıltacak değilim... Hayır ben bilerek ve isteyerek hiçbir güce ve çevreye ülkücüleri kullandırtmadım. Taşeronluk yapmadım. Bu tür şeyler sol çevreler tarafından bize hep yakıştırılmıştır. Böyle bir şey toprağa düşen ülkücü gençlerin aziz hatırasına ihanet ve hatta hainlik olurdu. Ancak dönem dönem hareketimize ciddi sızmaların olduğunu biliyorum. Bunların bir bölümünü tespit ettik ve mücadele ettik. Tespit edemediklerimiz de oldu. Bizim hareket konjonktür gereği tepki olarak ortaya çıktı. Çok zor şartlarda türlü imkânsızlıklarla boğuştuk. Komünizm o zaman Türkiye için büyük tehditti ve önceliğimiz onunla mücadele oldu.

Araya girip "Bu görevi neden NATO'ya bağlı Türk Silahlı Kuvvetleri değil de siz üstlendiniz," dedim.

– Hayır hadise görev üstlenilmesi şeklinde değildi. Her şey normal bir mecrada seyrediyordu. Komünizim ile mücadele milliyetçi gençlerin verdiği tabii bir tepkiydi.. O şartlarda yani komünizm tehdidi ikliminde milliyetçilerin başka türlü dışavurumu düşünülemezdi. Ayrıca bizim Turan idealimiz

vardı. SSCB'nin esareti altında olan esir Türkler kurtulsun istiyorduk. Komünizmle mücadele etmemizin bir başka veçhesi buydu.

– Peki Türk Silahlı Kuvvetleri ile direkt-dolaylı bir bağınız var mıydı?

– Türk Silahlı Kuvvetleri içinde bizi sevenler vardı ama bu bağ şeklinde değil, fikir paralelliği şeklindeydi.

– Komando kampları niçindi ve ardında kimler vardı?

– Tamamen kaynaşma adına sosyal bir organizasyondu. Ardında hiçbir güç yoktu.

– Anarşi tırmanınca neden bir yol bulup siyasi cinayetlerin önüne geçmediniz?

– Harekete geçtik ama sonuç alamadık. Mesela rahmetli Gün Sazak Bey Vedat Dalokay aracılığıyla Sayın Ecevit'e CHP-MHP Koalisyonu teklifini iletti ama sebebi nedir bilinmez Ecevit bu teklifimizi parti kurullarına bile götürmeden geri çevirdi.

– Malumunuz Ecevit de bu akşam programa geliyor, izin verirseniz bu soruyu kendisine sorayım!

– Sorman çok iyi olur ama benim yanımda rahat konuşamayabilir. Bence başka zaman sorsan daha iyi olur.

– Kan akmasın diye ortaya çıkıp ülkücüleri sokaktan çekemez miydiniz?

– Bugünün bakışı ile o dönemi yorumlarsak yanılırız. Her dönemin kendine özgü şartları var. Ülkücüleri sokağa filan çıkarmış değildim. Ülkücüler o dönem kendilerini savunuyorlardı ve anarşiyi yaratan unsur değil tersine anarşi ile mücadele ediyorlardı.

– Yani ülkücüler anarşiye karşı devletin sivil ya da milis kuvvetleri miydi?

– Hayır ülkücüler ülkesini seven ve ülke bölünmesin diyen gençlerdi. Milis kuvveti değildi. Ülke sevgisinin sonucu

olarak kendiliklerinden sokağa çıktılar.

– Peki ülkücü gençler adına başkalarının işlediği cinayetler var mıydı sizce?

– Ondan zerre şüphem yok, vardı.

– Kimler olabilir?

– Türkiye'de kaos olsun isteyen yabancı istihbarat örgütleri.

– Siz Ecevit'e rağmen ülkücüleri sokaktan çekseydiniz siyasi cinayetlerin önüne geçemez miydiniz?

– Bugün olsa tereddütsüz öyle yapardım ama dediğim gibi o zamanın şartları farklıydı.

– 12 Eylül sizce doğru muydu?

Türkeş: "Asla doğru değildi."

– Ama size atfen 'fikirlerimiz iktidarda biz hapisteyiz' gibi ifadeler sarf edildi.

– Yok, ben öyle bir şey söylemedim. Yakıştırma o!

– 12 Eylül İhtilalini ne zaman öğrendiniz?

– Bir gün önce.

– Kimden öğrendiniz?

– Genelkurmay Karargâhı'nda çalışan bir albayın kardeşinden mesaj aldım.

– Neden iki gün sonra teslim oldunuz?

– İhtilalin başında kimin olduğundan emin olmak yani emir-komuta içinde mi değil mi, onu görmek için.

– Sol bir ihtilal olsa ne yapardınız?

– Teslim olmazdım.

– Nerede saklandınız?

– Halil Şıvgın Bey'in evinde.

– Askerler sizi neden idam etmek istedi?

– Denge politikası olsun diye.

– Kenan Evren'i tanıyor muydunuz?

– Harbiye günlerinden beri tanırım. Benim dönemimdendi.

– Aranız nasıldı?

– Ne ben onu severdim, ne o beni severdi. Ben onu pek önemsemezdim. Zaten Genelkurmay Başkanı olması tesadüf. Cumhurbaşkanı Korutürk Ali Fethi Esener'i, Başbakan Demirel de Adnan Ersöz'ü istemeyince ikisi emekli edildi ve Evren piyangodan çıkar gibi Genelkurmay Başkanı oldu.

– 12 Eylül'ün ardında ABD var mıydı?

– NATO ordusuyuz, muhtemelen haber verilmiş ve onay alınmıştır. Zaten haber verildiği sonradan yazıldı.

– Siz 27 Mayıs'ta öyle mi yaptınız, yani haber verdiniz ya da izin aldınız mı?

– NATO'nun haberi vardı ama emin olun 27 Mayıs milliydi, yani dışarıdan bir ittirme yoktu, zira Türkiye'de büyük bir siyasi buhran vardı.

– Menderes'ten hoşlanmazdınız değil mi?

– Yoo, şahsen benim bir husumetim yoktu. Ama Adnan Bey son döneminde ülkeyi çok germişti. Biz ülkeyi kurtarma adına girdik bu ihtilale. Eğer biz girmeseydik ihtilal sol hüviyetli olacaktı.

– Ama sonradan sizi dışladılar ve sürgün edildiniz.

– Öyle oldu. Birinci husus biz Demokrat Parti'den intikam alınması taraflısı değildik ama bir grup tam tersini düşünüyordu. Doku uyuşmazlığımız hemen ortaya çıktı. Ya biz onları, ya onlar bizi derken onlar çabuk davrandı ve bizi tasfiye ettiler. Cemal Gürsel Paşa onları tercih etti.

– Bugün geriye baktığınızda pişman mısınız?

– Biz idamlara karşıydık. Ayrıca hep söylüyorum hadiseleri kendi şartlarında değerlendirmek gerekiyor. Biz o müdahaleyi ülkenin selameti için yaptık.

– Talat Aydemir'in ihtilal teşebbüsünde var mıydınız, neden tutuklandınız?

– Hayır yoktum. Nitekim olmadığım ortaya çıktı ve beraat ettim.

– Muhsin Yazıcıoğlu MHP'den niye ayrıldı?

– Onu kendisine sor.

– Sizce neden olabilir?

– Bazı dini cemaatlerin tesiri altına girdi. Oysa sussa ve beklese zamanı geldiğinde MHP'nin başına geçerdi. Ayrılışına çok üzüldüm. Muhsin kötü çocuk değil, büyük bir mücadelesi ve fedakârlıkları var.

– Dönüşü mümkün olmaz mı?

– Beni çok üzdü. Ülkü Ocakları dışında yeni bir teşkilatlanmaya gitti. Bu olmaz. Muhsin bunu yapmamalıydı.

Sohbet devam ederken sekreterim içeri girerek "Sayın Ecevit geldi" dedi ve ben de kendisini odama buyur ettim.

İki lider samimi bir şekilde kucaklaşarak karşılıklı hal hatır sordular.

İkisi de birbirine karşı son derece nezaket içindeydi.

Program saati gelip oda kapısından çıkarken iki ismin birbirine ısrarla öncelik vermek istemesi görülmeye değer bir sahneydi.

Canlı yayında Türkeş ve Ecevit'in dışında Cem Boyner de vardı ve o İstanbul'daki stüdyodan katılıyordu.

Cem Boyner o günlerde YDH yani Yeni Demokrasi Hareketi adıyla bir siyasi hareket başlatmıştı, siyasi alternatif olmak istiyordu.

Program boyunca Türkeş ile Ecevit bir safta, Cem Boyner karşı saftaydı.

Ankara'dakiler milliliği İstanbul'daki Boyner ise küreselliği savunuyordu.

Cem Boyner'i siyaseten bitiren söz benim o programımda edildi.

Boyner "Bizim referansımız ne Muhammed'dir ne de Marx," dedi.

Türkeş bu fırsatı kaçırmadı ve şu karşılığı verdi:

"İslam'ın Peygamberine Muhammed diye hitap edip onu komünizmin kurucusu Marx ile bir arada terennüm edemezsiniz."

İşte edilen o söz ve verilen o karşılık Cem Boyner'i siyasette doğmadan öldürdü.

Burada yine bir parantez ve Ecevit'le Oran'daki evinde yaptığımız sohbetten kesitler sunalım:

– Sayın Ecevit, geçmişe dair pişmanlıklarınız var mı?

– Var ve bu doğal... Hele Türkiye'de siyaset yapıyorsanız bu çok normal.

– Pişmanlıklarınızın içinde 12 Eylül öncesi döneme dair bazı tutumlarınız da var mı?

– Spesifik olarak peşinen şu diyemem ama mutlaka vardır.

– Mesela MHP ile koalisyon kurup siyasi cinayetleri önleyemez miydiniz?

– O günün koşulları böyle bir birlikteliği mümkün kılmıyordu.

– Bugün keşke yapsaydım dediğiniz hiç oldu mu?

– Olmadı zira koşullar farklı...

Muhsin Yazıcıoğlu'nun Kopuşu

Gelelim Muhsin Yazıcıoğlu'nun MHP'den kopuş olayına...

1991'in sonunda yapılan genel seçimde RP ile yapılan ittifakla Meclis'e giren MHP'de Muhsin Yazıcıoğlu Sivas'tan seçilmişti.

1978'den beri tanıdığım Muhsin Bey'le o dönem birkaç kere buluştuk.

Bir gün Büyük Ankara Oteli'nin roofunda yemek yiyoruz.

Yazıcıoğlu bana "Burada içki var mı" dedi.

Muhsin Bey'in içki içmediğini bildiğim için şaşırarak sordum:

– Var, niye sordunuz?

Verdiği şu cevap tuhafıma gitti:

–İçki olan bir mekânda ne yemek yenir ne de alışveriş yapılır.

Susamadım ve şunları söyledim:

–Muhsin Başkan, size ne kadar saygı duyduğumu biliyorsunuz değil mi?

Yazıcıoğlu "Elbette. Bunu şimdi niye söyledin ki?" diye sordu.

–Söyleyeceğim bazı şeylere alınmayın diye.

Devam ettim:

–Siz artık Dernek Başkanı değil Türkiye'nin yönetildiği TBMM'nin üyesisiniz. İlaveten MHP'nin gelecekteki en büyük lider adayısınız. Dolayısıyla sizin ecmainler yani bağnaz cami imamları gibi dar çerçeve içinde olmaya hakkınız yok. Tamam içki haram ama siz içmiyorsunuz ki. Dolayısıyla lokantada ya da bakkalda içkinin olup olmadığını sorgulamak Seyyid Kutup'un radikal ve bağnaz İslamcılık anlayışına girer. Böyle bir bakışla, değil bütün Türkiye'yi, ülkücüleri bile kucaklayamazsınız. Sizin için Fethullah Cemaati'ne yakın diyorlar, aman dikkat edin. Ülkücüler milleti ve milliyeti reddeden bir anlayışla şekilci İslam'ı benimsemez.

Sonrası malum, Muhsin Bey etrafının gazlamaları ile bazı isimlerle beraber MHP'den koptu.

Koptuğunun ertesinde *Türkiye* gazetesindeki köşemde şunları yazdım:

"Muhsin Bey bu metotla ancak masal kahramanı olabilirsin."

MHP Kongresi ve Arabamın Kurşunlanması

Muhsin Bey MHP'den kopunca Türkeş'in vefatı ile MHP'nin liderliğine ikinci sınıf adamlar talip oldular.

Kongre öncesinde en şanslı isim olarak oğlu Tuğrul Türkeş dillendiriliyordu.

Ona ilaveten Devlet Bahçeli, Ramiz Ongun, Eniz Öksüz ve Muharrem Şemsek de aday oldular.

Tuğrul ilginç bir isimdi.

Cem Uzan'ın Star Grubu'ndayken o dönem beraber çalıştığımız gazeteci Semih İdiz sınıf arkadaşı olan Tuğrul Türkeş'i şöyle tasvir ediyordu:

"Tuğrul okuldayken ülkücülerden zerre hoşlanmaz ve babamın komandoları diyerek onlarla alay ederdi."

Aynı Tuğrul ile alakalı olarak Rotaryen bağlantıları iddiaları yazılıp çizilmişti ki o dönem bunu ben de sütunumda değerlendirmiştim... Keza Ozan Arif Bey'in bizzat Baba Türkeş'ten dinlediklerine göre Türkeş Bey'in oğluna karşı pek çok konuda kızgınlığı vardı.

Diğer adaylardan Devlet Bahçeli kendi halinde sessiz bir isimdi. Camia içinde kuşku ile bakılıyordu zira ne 12 Eylül sürecinde gözaltına alınmış ne de sonrasında çok öne çıkabilmişti. Hep geri planda, adeta gözleyen ya da izleyen konumdaydı.

Ramiz Ongun ise 70'li yılların başlarında Ülkü Ocakları Başkanıydı ama sonradan ANAP ile dirsek temasına girdiği için eleştiriliyordu.

Prof. Enis Öksüz İstanbul'un, Muharrem Şemsek de kendini sakat bırakan yediği kurşunun adayı pozisyonundaydılar.

O süreçte bir gün Şefkat Çetin ile Şevket Bülent Yahnici bizi büromuzda ziyaret ederek Bahçeli ile buluşmamızı önerdi. Hayır demedik ve gazete olarak anlaşmalı olduğumuz Büyük Ankara Oteli'nde Devlet Bahçeli ile ekibine yemek verdim.

Yemekte olan Kenan Akın Bahçeli'ye sordu:

– Devlet Bey sizin için çok titizdir, dışarıda yani lokantada mecbur kalmadıkça yemek yemez, ellerini her gün en az on kere sabunla yıkar ve temizliğinden emin olmadığı tuvalete girmez diyorlar. Doğru mudur? Bu şekilde siyaset yapmak zordur.

Bahçeli Kenan Akın'ın bu sorusunu "Ya öyle mi diyorlar" diyerek geçiştirdi...

Tam o günlerde 12 Eylül öncesi dönemden arkadaşlarım beni aramaya başladı ki aralarında benim çok değer verdiğim 61 lakaplı Mustafa Seyhan da vardı:

– Sebo biz karar verdik Ramiz'i destekleyeceğiz. Kötülerin iyisi o!

Bu eski arkadaş grubunun ittirmesiyle biz de Ramiz'e destek olmaya başladık ve Ongun ile ekibine Sheraton Oteli'nde yemek verdim.

Ses getiren bu yemekten birkaç gün sonra arabam evimin önünde gece yarısı park halindeyken kurşunlandı ki bu olay o gün *Sabah* dahil pek çok gazeteye birinci sayfadan haber oldu.

Hem polis hem de MİT Cevat Öneş'in girişimiyle acil soruşturmaya başladı.

Kurşunlanmanın ertesinde Başbakan Necmettin Erbakan gazetelerin Ankara temsilcilerini yemeğe davet etmişti. O sırada bana dönüp sordu:

– Sabahattin Bey, arabanızın kurşunlanmasından bir bilgi var mı?

– Araştırılıyor efendim.

– Sizin kuşkunuz nedir?

– MHP kongresi ve adayları ile alakalı yazılarıma tepki koyan diğer aday taraftarları yapmış olabilir diye düşünüyorum.

– Hiç şüphen olmasın kesin onlardır. O işi ancak onlar yapar.

İlginçtir, günlerce değişik çevrelerden pek çok isim beni

geçmiş olsun diye ararken kendisini açıktan desteklediğim için tahminime göre arabamın kurşunlanmasına vesile olan Ramiz Ongun bir telefon bile açıp geçmiş olsun demedi. Bu durumu bizim arkadaş grubuyla paylaştığımda onlar kongreyi beklemeden hemen Ankara'yı terk ettiler.

Soruşturmanın sonucu mu?

Faili meçhul yani ne polis ne de MİT kurşunlayanı bulabildi.

Ama ben konuyu ısrarla kovaladım ve bir gün şüphelendiğim Tuğrul Türkeş'ten, ölmüş annesinin ve Kur'an'ın üzerine yeminler etmesini talep ettim. Tuğrul hiç tereddüt etmeksizin o yeminleri ederek alakasının olmadığını ispatladı.

Kongre sonucuna gelince:

Tuğrul Türkeş kendinden çok emin ve mağrurdu. Diğer hiçbir adayla değil ittifak, temas bile kurmadı. Buna mukabil diğer dört aday ilk turda en çok oyu kim alırsa ikinci turda o desteklenecek diye bir mutabakata vardı.

İlk turda Tuğrul birinci oldu ama barajı geçemedi.

İkinci turda diğer dört aday Tuğrul'dan sonra en çok oy alan Devlet Bahçeli ile birleşince Tuğrul ekibi kazan kaldırdı ve kaos ortamı yaratılarak kongrenin ertelenmesi sağlandı.

Erteleme Tuğrul'a olumsuz yansıdı ve Bahçeli genel başkan seçildi.

MHP ve Alparslan Türkeş bağlamında aktaracağım bir başka spekülasyon, baba Türkeş'in yurtdışındaki paraları ile mal paylaşımı bağlamında çocukları arasında ortaya çıkan kavgalardı... Hiçbir zaman resmen doğrulanmadı ama Türkeş adına pek çok bankada büyük miktarda para olduğu iddia edildi. Eğer gerçekten vardı ise para aslında MHP'ye aitti zira Türkeş hayatı boyunca ticaret yapmamış, yani maaşı dışında zerre geliri olmamıştı. Dolayısıyla böyle bir birikimin şahsi olması düşünülemezdi.

DYP-ANAP Koalisyonu'nun Kuruluşu

1995 genel seçimleri ülkeyi açmazlara taşıdı.

Refah Partisi birinci, ANAP ikinci, DYP üçüncü olmuştu ama DYP aldığı oy oranıyla olmasa da milletvekili sayısı noktasında ikinci sıradaydı. Bunun anlamı iki partinin başa baş çıkmasıydı.

Kamuoyundaki genel beklenti Refah Partisi ile ANAP'ın koalisyonuydu, lakin Türk Silahlı Kuvvetleri böyle bir koalisyon modeline aşırı bir tepki verdi.

Mesut Yılmaz ablukaya alındı. Teoman Koman önceden iyi tanıştığı Yılmaz'ı Refah Partisi ile koalisyon kurmaması için basının gözleri önünde evine iknaya gitti.

Bu arada o dönem TBMM Başkanı seçilen Mustafa Kalemli'nin askerle özel bir temas kurarak "Mesut'a güvenmeyin, benim başkanlığımda bir mutabakat hükümeti kuralım" teklifini yaptığı ileri sürüldü... Mesut Yılmaz bunu hiç unutmadı ve çok sürmedi TBMM'deki deri koltuk olayında perde gerisinde yönlendirici olarak Kalemli'nin ipini çektiği kaydedildi.

Refah Partisi Mesut Yılmaz'a Başbakanlık vermesine rağmen Yılmaz askerden korkarak hayır dedi. Yapılan baskılar sonucu kurulan DYP-ANAP Koalisyonu ise ancak dört ay dayanabildi.

Nazlı Ilıcak Kime "Yalakanızım" Dedi?

Mesut Bey'in o dört aylık başbakanlık günlerinden bir sahne:

Başbakanlık uçağı ile Almanya'ya uçuyoruz.

Uçakta gazeteci olarak Mehmet Ali Birand, Yalçın Doğan,

Nazlı Ilıcak, Sedat Ergin ve ben varım.

Uçaktaki sohbette Nazlı Ilıcak Mesut Bey'i bir yağlıyor, bir gazlıyor ki anlamam mümkün değil.

Bir tek, siz kahramansınız demediği kalıyor.

Biz diğer gazeteciler şaşkın şaşkın "Ne oluyor Nazlı Hanım" deyince Ilıcak aynen şu sözü ediyor:

"Bir şey olduğu yok. Ben Başbakanımı çok seviyorum... Bakın açıktan söylüyorum, ben Sayın Mesut Yılmaz'ın yalakasıyım."

Büyük bir şaşkınlıkla "Çıldırdınız mı Nazlı Hanım" diyoruz.

"Hayır çıldırmadım, evet Mesut Yılmaz'ın yalakasıyım."

Birand, Doğan, Ergin ve benim tarafımdan o dönem gazetelerimizdeki sütunlarımızda dillendirip eleştirdiğimiz Ilıcak'ın bu yalakalık beyanının perde arkasına gelince:

Almanya'ya indiğimizin akşamında otelde bir ara Mesut Bey'le yalnız kalınca sordum:

– Nazlı'nın sizi bir peygamber ilan etmediği kaldı. Bunun hikmeti nedir?Ne istiyor sizden?

– Boş ver, yazarsın şimdi, durduk yerde kadını bana düşman edersin. Hazır şimdi yalakalık yapıyor.

– Söz yazmayacağım.

– Söz mü? Gazetecinin sözüne inanılır mı ya?

– Bana inanın, asla gazeteye yazmayacağım ve kimseye anlatmayacağım.

– Gazeteye yazar ve birine anlatırsan bak sana selam vermem.

– Vermeyin.

– Oğlu Mehmet Ali'nin *Akşam* gazetesi gibi pek çok sorunu var. Geçen hafta anne-oğul beraber yanıma geldiler ve taleplerde bulundular. Ama ben oralı olmadım. Şimdi beni ikna için yalakalık numaraları çekiyor.

Nazlı Ilıcak'ın o uçak yolculuğu sonrasındaki seyri şöyle oldu:

Mesut Yılmaz Çiller ile koalisyonu bozup Refah Partisi-DYP hükümeti kurulunca Ilıcak anında Mesut Bey'in karşısına geçti ve DYP ile Refah Partisi koalisyonunu övüp kurdukları hükümeti alkışlamaya başladı...

Evet aradan sadece bir-iki ay geçmesine rağmen Nazlı Ilıcak Mesut Yılmaz'ın yalakalığından Çiller ile Erbakan'ın yalakalığına terfi etti ki bir sonraki genel seçimde de Refah Partisi'nden milletvekili seçildi.

Bu Nazlı Ilıcak aynı zamanda Susurluk olayı bağlamında çok yakın olduğu Özel Harekâtçı İbrahim Şahin'i öven destansı yazılar yazmıştı.

Keza Ilıcak'ın oğlu Mehmet Ali ve sonradan boşandığı üçüncü eşi Emin Şirin Ergenekon iddianamelerinde adı geçen isimlerdi.

Ama heyhat böylesine savruk ve neye ya da kime hizmet ettiği meçhul biri bu ülkede bazılarınca hâlâ demokrat ve mücadele insanı falan diye sunulabiliyor...

Nazlı Ilıcak bağlamında sanal medyaya yansıyan bir haber de şöyleydi:

Başbakan Tayyip Erdoğan'ın basın danışmanı, Erdoğan'a şöyle der:

– Efendim Nazlı Ilıcak yurtdışı seyahatlerine beni niye çağırmıyorsunuz diye sitem ediyor. Bir dahaki geziye çağıralım mı?

Ilıcak'a hiçbir zaman sıcak olmadığı bilinen Erdoğan danışmanına şu karşılığı verir:

– Sen Nazlı'nın(...) bilmem neyi misin?

Kumar Rantının Kanlı Paylaşımı

Gelelim Refahyol Hükümetinin kurulması ve seyrine:

Tansu Çiller ANAP ile Refah birleşir, kendisini Yüce Divan'a gönderir endişesiyle Erbakan ile el sıkıştı ve daha önce "Bunlar PKK'dan bile tehlikeli" dediği o güruhla iktidar ortağı oldu.

Ancak bu iktidar modeline başta Türk Silahlı Kuvvetleri ve İstanbul zenginleri olmak üzere pek çok çevre karşıydı.

Tansu Çiller Rahmi Koç ve Aydın Doğan ile kan davalıydı ve ilk günden itibaren kıyasıya bir çatışma başladı.

Demirel bu kavgada Çiller'in ve dolayısıyla onun ortak olduğu koalisyonun karşısındaydı; ona karşı çok kinlenmişti çünkü *Sabah* gazetesinin kayınbiraderi Ali Şener ile alakalı yaptığı yıpratıcı yayınların ardında Tansu Çiller'in olduğunu düşünüyordu.

Bütün bunlara Erbakan'ın ABD'yi ürküten D-8 birliği gibi arayışların içine girmesi eklenince hükümetin ömrünün uzun olmayacağı ortaya çıktı.

Refahyol'un çökeceği Susurluk olayıyla neredeyse aleniyet kazandı.

Abdullah Çatlı'nın kaza geçirmesi ve bu olayın Mehmet Ağar'la şahsi husumeti olan Mehmet Eymür tarafından aceleden servis edilmesi ve medyanın katkılarıyla ülkede yeni bir kaos iklimi uç verdi.

Erbakan'ın "Mum Söndü Oyunu" dediği ışıkları açma-kapama eylemleri kitleselleşerek Refahyol hükümeti köşeye sıkışmaya başladı. Peşi sıra tarikat liderlerinin toplu olarak Başbakanlığa çağrılması ve de medyanın yıpratıcı yayınları RP-DYP Koalisyonu'nu bunalttı.

Sonrası malum; 28 Şubat kararları MGK'ya geldi ve malum süreç işlemeye başladı.

O dönem vefat edene kadar Türkeş'ten Fethullah Gülen'e

pek çok isim Refahyol'a açıktan tavır aldı.

Mesut Yılmaz ise aynı Refahyol hükümeti döneminde karizmayı çizdirdi. Macaristan'daki bir kumarhanede yumruk yedi.

O günlerde Yılmaz beni arayıp "Bu organizatörlerin içinde İHA ve dolayısıyla Enver Ören var" demişti.

Hakkında onlarca kitap yazılan Susurluk olayı ise pek çok pisliği bünyesinde taşıyordu.

Devlet içindeki çeteleşmelerden eroin ve kumar rantı gibi pek çok hadise bu yapı ile özdeşti.

İşte kumar rantı bağlamında şahit olduğum bir olay:

Yine Büyük Ankara Oteli'nin lokantasındayım.

Girer girmez iki hemşerim ile göz göze geliyorum.

Biri çocukluk arkadaşım DYP Ardeşen İlçe Başkanı işadamı İlhan Çırak, diğeri DYP'nin Rize'deki efsane ismi olan ve Demirel'e yakınlığıyla bilinen, hapisteyken belediye başkanı seçilen Nihat Mete.

Nihat Mete'nin bir başka özelliği Ziya Kalkavan misali büyük babalarla olan yakınlığıydı.

Yanlarında üçüncü bir isim daha vardı ama onu tanımadım.

Selam verip kendi masama geçtim, misafirimi beklemeye başladım.

Çocukluk arkadaşım İlhan Çırak yanıma geldi ve şu teklifi yaptı:

– Sebo birkaç gün beraber Antalya'ya gidelim. Süper lüks bir otel. Bana bir süit ayrıldı. Sana da ayırtırım. Beleş. Birkaç gün keyif yapalım.

– İlhancığım mümkün değil, ben bu ara Ankara'dan ayrılamam. Hayırdır, bir davet mi var?

– Nihat Abi'nin yanında oturan adam var ya?

– Eeee?

– O kim biliyor musun?

– Çıkaramadım.
– Ömer Lütfi Topal o!
– Şu kumarhaneler kralı olan adam mı?
– Evet o!
– İlhan ne işiniz var öyle karanlık adamlarla?
– Ben tanımıyorum, Nihat Abi'ye özel geldi.
– Niye ki?
– Nihat Abi'ye canımı kurtar, al sana 5 milyon dolar dedi.
– Anlamadım.
– Yahu adam derin devletin öldürülecekler listesinde olduğunu düşünüyor. Listeden çıkmak için adam ve himmet arıyor.
– Devlete gitsin. Nihat Abi ne yapabilir ki?
– Hangi devlete... Vuracak olanlar zaten devletin içinde.
– Vay ki ne vay!..
– Adam al şu 5 milyon doları beni listeden çıkarın diyor. Listeden çıkmak için Alparslan Türkeş'e bile gidecekler.
– Randevu aldılar mı?
– Aldılar, yarın gidiyorlar. Bana da kulak misafiri oldum diye Antalya'dan süit ayırdılar.
– İlhan ben bunu yazayım mı?
– Ben bunları gazeteci Sabahattin'e değil, çocukluk arkadaşım Sabahattin'e anlattım. Deli misin! Nihat Abi'ye ihanet olur...

Peki bu sohbetini sonrası mı?

Bir ay geçmedi Ömer Lütfi Topal öldürüldü.

Söylenen, Topal'ın kumar rantını bölüşmediği için cezalandırıldığıdır.

Keza uyuşturucu bağlamında pek çok devlet görevlisinin o çarkın içinde olduğu yaygın iddiadır ve o hadisenin üstüne bugüne kadar hiç kimse gidememiştir.

Erdoğan ile Mehmet Ağar'ın Tanışıklığı

Erbakan'ın o dönem fasa fiso dediği Susurluk ile alakalı olarak Tayyip Erdoğan da kılını kıpırdatmamıştır. Tayyip Erdoğan ile Susurluk iddialarının merkezinde olan Mehmet Ağar'ın çok iyi ilişkileri vardır ki Ağar'ın yeniden tutuklanmamasını bu çerçevede okumak gerekiyor.

Aynı şekilde yakından biliyorum, Ağar 2011 seçimlerinde AKP'den Elazığ adayı olmak istemiş ama Erdoğan tabanıma kabul ettiremem deyip son anda bundan vazgeçmişti.

Kuşkusuz Ağar'ın o tercihi kendini Susurluk davasından kurtarma adınaydı ve onca çabaya rağmen sekiz aylığına olsa da yine de hapse girmiştir... Tayyip Erdoğan ile Mehmet Ağar arasındaki muhabbetin kaynağı ise Ağar'ın Tayyip'e geçmişte yaptığı bir iyiliktir ki Mehmet Ağar adam seçmeksizin herkese yardım eden bir karakterdir. Aynı şekilde Erdoğan da kendine yapılan iyiliği ve kötülüğü hiçbir zaman unutmayan biri olarak bilinir. Dolayısıyla bu ikilinin ilişkisini bu çerçevede okumak gerekiyor.

Refahyol iktidarı kendi kazdığı kuyuya düşünce Cumhurbaşkanı hükümeti kurma görevini Mesut Yılmaz'a verdi.

CHP'nin dışarıdan DSP'nin içeriden destek olacağını açıkladığı bu yeni hükümet modeli girişiminde eksik olan milletvekili sayısını DYP'den transfer yoluyla bazı büyük inşaat firmaları giderdi ki o gruplar bunun karşılıklarını devletten ihale olarak aldılar. Bazı DYP'liler ise RP ile kurulan koalisyonu içine sindiremedi ve askerin de teşviki sonucu partisiyle yollarını ayırdı.

Erbakan: "Anahtarları Getir Enver Bey"

Gelelim 28 Şubat'ın ne olduğuna...

Çok şeydir...

Birincisi İstanbul sermayesinin Süleyman Demirel'in açık desteğiyle çok kızdığı Tansu Çiller'i iktidardan süpürme olayıdır.

Zannedilenin aksine 28 Şubat'ta asıl hedef Erbakan değil Çiller'di.

Asker bu olayda kurumsal olarak kullanılmış ve laiklik hassasiyeti özellikle kaşınmıştır.

Buna Genelkurmay Başkanı olma hayalleri kuran Çevik Bir'in ihtirasları eklenince öyle bir tablo ortaya çıktı.

Erbakan şayet 28 Şubat günü rest çekip istifa etseydi kahraman olup büyürdü ama bunu yapmadı, zira ele geçirdiği başbakanlık koltuğu bir daha elime geçmez diye düşünüyordu.

Erbakan'ın istifa etmesi ise Tansu Çiller'in başbakanlığı erkenden ele geçirme adına kurduğu oyunun sonucuydu. Ancak Demirel Çiller'in bu oyununu hükümeti kurma görevini kendisine vermeyerek bozdu.

Prof. Erbakan'ın başbakan olduğu dönem bir gün Enver Ören'le beraber yanına gittik.

Enver Ören'in ilk sözü:

– Hocam size teslim olmaya geldim, oldu.

– Teslim olmak lafla olmaz Enver Bey, anahtarları getir.

– Anlamadım hocam?

– İşine gelmeyince anlamıyorsuuuuuun... Anahtarları getir dedim, anahtarları.

– Neyin anahtarları hocam?

– Neyin olacak TGRT'nin.

– Ne yapacaksınız?

– Ben açıp kapayacağım artık TGRT'yi.
– Yani?
– Yanisi şu, TGRT'yi artık biz yöneteceğiz.
– Nasıl olacak hocam?
– Ben oraya bir heyet tayin edeceğim.
– Ben bir düşüneyim hocam.
– Düşünme, anahtarları getir. Teslim olmak öyle olur.

Çıkışta Enver Ören'den feveran:

– Allah bu milleti bu adamın hırsından korusun. Gözünü sevdiğim Tansu Hanım, o bir melek!

Enver Ören'in Çevik Bir Karşısında Elleri Titriyordu

Türkiye'deki bütün İslamcılar gibi Enver Ören de en çok askerden korkardı.

Refahyol iktidarına açık destekler veren ve ÇED Raporu olmadan Başbakan Erbakan ile yardımcısı Çiller'i de çağırarak Düzce'de araba fabrikası temel atma tiyatrolarını sergileyen Ören, 28 Şubat iklimiyle paniğe kapıldı ve benden Çevik Bir'den randevu almamı talep etti.

Çevik Bir'i tanımıyordum, dolayısıyla önce bir aracı araştırdım.

Mehmet Ağar'a "Çevik Bir'le hukukun var mı" deyince "var" dedi ve randevuya aracı olacağını söyledi.

İki gün sonra Çevik Bir'in karşısında olan Enver Ören'de üslup aynı:

– Paşam size teslim olmaya geldim, emredin.

Enver Bey mübalağasız titriyordu. Öyle ki su doldurayım derken sürahiyi düşürerek patlattı.

– Sakin olun Enver Bey, bizim İhlas ile temelde bir sıkıntımız yok.

– Ne istiyorsanız yapmaya hazırım.

– Estağfurullah. Bir sitemimiz yazarınız Yalçın Özer ile alakalı. Yazılarında Türk Silahlı Kuvvetleri kim oluyor, polis artık bizim ordumuz gibi şeyler yazıyor. Üzülüyoruz buna.

– Yalçın Özer diye biri artık benim gazetemde olmayacak. Size şeref sözü.

– Hayır hayır işine son vermeyin, ikaz edin kâfi.

– Bitti Paşam, Yalçın Özer bitti. O konu kapandı.

– İlaveten Türk Silahlı Kuvvetleri'nden irtica nedeniyle atılan subay ve astsubayları istihdam etmenizi istemiyoruz. Onlar bize hasımlar ve herkesi etkiliyorlar.

– Bizde yok onlardan.

– Var, hem epey bir sayıda var. Ayrıca onlar sizi sevmez. Biz onları izliyoruz. Size işbirlikçi diyorlar. Bazıları Yalçın Özer'le yakın temas halinde ve sizi çekiştiriyorlar.

– Allah Allah... Bundan sonra o konuya da dikkat edeceğim.

Aradan 15 gün geçti Enver Bey yine Çevik Bir'le randevu için aradı.

Gazi Orduevi'ndeki 30 Ağustos resepsiyonunda İsmet Berkan ile sohbet eden Çevik Paşa'ya Ören'in bu talebini ilettim ve ertesi gün yanına gittik.

– Subay olayına müdahale ettim, dedi. O gün aklıma gelmedi, ordudan atılanlardan bir grup emekli subay iki sene evvel benim de başıma bela olmuştu, Sabahattin kurtarmıştı beni o beladan. Yalçın Özer'i de gönderdim, başka bir talebiniz var mı?

– Hayır yok, yalnız Yalçın Özer'in işine son vermeseniz iyi olur. Tembih edin yeter.

– Yok Paşam o iş bitti. Gazete ve televizyonun yayını noktasında bir emriniz var mı?

– Emrimiz olmaz. Ricamız olur.

– Sizden emekli olmuş, iyi yetişmiş kadrolardan yararlanmak isterim, önereceğiniz isimler var mı?

– Hiç böyle bir şeyi düşünmedik. Araştıralım.

Ve sonrası... Enver Ören'in o talebi üzerine birkaç emekli subaya projelere binaen birkaç ay İhlas tarafından maaş ödendiğini öğrendim.

Sonuç: Enver Ören ile Çevik Paşa daha sonra benim olmadığım ortamlarda defalarca beraber oldular ve o kadar yakınlaştılar ki emekli olduktan sonra Enver Bey hem de ısrarla Çevik Bir'e İhlas'ın Genel Koordinatörlüğünü teklif etti ama Çevik Paşa "Ben size uymam" diyerek bu teklifi geri çevirdi.

Evet bazılarının salladığı gibi *Türkiye* gazetesinde dini bilgilerin verildiği orta sayfanın kaldırılması yönünde Genelkurmay'dan bir talep hiçbir zaman gündeme dahi gelmedi... Tersine Genelkurmay Refah Partili olmayıp merkez sağa oy veren İhlas'ın siyasal olmayan dini yayınlarını sürdürmesini istiyordu. TGRT'deki kimlik değişimini de bu bağlamda eleştiriyorlardı zira dini kulvarın Kanal 7'ye kalacağını düşünüyorlardı.. Bugün *Türkiye* gazetesinden Türkiye bayrağının kaldırılmasına figüran olup gıkını çıkarmayanların asker dini sayfaları kaldırtmak istedi istismarlarını yapmaları açık bir iftiradır.

Ali Baransel: "Özkasnak da Kim Oluyor?"

Gelelim Enver Ören'in Çevik Bir'e, Sabahattin beni kurtardı dediği olaya!

İhlas'ta çalışan çok sayıdaki emekli askerden bazıları; pasif, günahkâr ve sisteme teslim olmuş gördükleri Enver Bey'i tehdit edip yönetimi ele almak istedi ki Yalçın Özer'in de bunlarla gizli ilişkisi vardı. Ören bu emekli subayların bazılarını dışlayınca cemaat içinde dalgalanmalar oldu...

İşte Adil Bestem ve arkadaşları misali radikal dinci bazı subayların İhlas'tan tasfiyesinde Ören'e Ankara Temsilcisi olmam sıfatımla siyasi ilişkilerimi kullanarak yasal anlamda bazı katkılarım oldu.

28 Şubat sürecinde Enver Ören'ın attığı ilk adım Ali Baransel'i çok büyük paralarla TGRT'ye genel müdür yapmak oldu. Amacı askerin adamı olarak gördüğü Baransel sayesinde rahat etmekti.

Ali Baransel önce Fahri Korutürk'ün sonra da Kenan Evren'in basın danışmanlığını yapmıştı. Bundan dolayı da Enver Ören Baransel'in Türk Silahlı Kuvvetleri'ni etkileyeceğini düşündü. Ali Baransel de bu konuda mütevazı olmadı ve onlar benim emrimde pozlarını takındı.

Gerçekte Baransel Enver Ören ile İhlas cemaatini hiç sevmezdi.

Servet Kabaklı daha 80'li yılların ortalarında Enver Bey'i Baransel konusunda uyarmış ve "Enver Abi bu adam Evren'i kışkırtıyor ve *Türkiye* gazetesi neden her ilde art arda bürolar açıyor, yoksa parti mi kuracak diye zihnini bulandırıyor. Ben Erzurum gezisinde buna şahit oldum," demişti.

İşte bu Ali Baransel TGRT'ye 28 Şubat'ta askere karşı kurtarıcı olarak transfer edildi.

Ama ne transfer, önce bugünkü değeri 7-8 milyon dolar olan Nakkaştepe'de Boğaz'a nazır, havuzlu süper lüks tripleks bir villa verildi.

Peşi sıra ayda 30 bin dolar maaş.

Ailesini İstanbul'a götürmediği için Divan'da süit ve özel şoförlü araba ile bütün masraflar.

Yapacağı iş ise sadece askerle iyi ilişki kurmak.

Baransel göreve başladıktan sonra neredeyse her gün Enver Ören'e Genelkurmay Başkanı ile yaptığı konuşmaları aktarıyor ve selamlarını iletiyordu.

Enver Bey keyif içindeydi zira artık Genelkurmay Başkanı ile Baransel aracılığıyla olsa da köprü kurmuştu.

Tam o süreçte bir gün telefonum çaldı.

Arayan Genelkurmay Genel Sekreteri Erol Özkasnak'tı:

– Sabahattin Bey, *Akit* gazetesi sizin TGRT'de her gün afişe edilip haberleri okunuyor. O gazete boyuna Türk Silahlı Kuvvetleri'ne sövüyor ve TGRT de buna alet oluyor. *Akit*'i görmeseniz?

– Erol Paşa Baransel'e iletirim.

Ali Baransel'i İstanbul'daki özel numarasından aradım:

– Ali Bey!

– Sabahattin, benim Enver Abin!

– Pardon efendim yanlış mı aradım, ben Baransel'i aramıştım.

– Doğru aradın. Ben onun koltuğunda oturuyorum, telefonu ben açtım, Ali Bey karşımda oturuyor.

– Genelkurmay Genel Sekreteri Erol Özkasnak'ın bir mesajı var.

– Söyle bana, ben Ali Bey'e ileteyim.

– TGRT'de *Akit* gazetesi okunmasın diyor.

– Bak Ali Bey, Erol Paşa Sabahattin'e *Akit* gazetesi TGRT'de okunmasın demiş.

Enver Ören bana şöyle cevap verdi:

– Sabahattin, Ali Bey, Erol Özkasnak da kim oluyor, o çavuş-onbaşı, ben her gün Genelkurmay Başkanımız ile görüşüyorum. Sabahattin onunla muhatap bile olmasın diyor.

– Peki efendim ben iletmiş olayım.

Aradan birkaç gün geçti, Erol Özkasnak yine aradı:

– Sabahattin Bey, *Akit* yine TGRT'de okunuyor, Ali Baransel'e iletmediniz mi?

Şımarıp havalanan Ali Baransel'e haddini bildirmek için olanı biteni aynen aktardım:

– Erol Paşa ilettim ama Baransel, Erol Özkasnak kim oluyor da bana talimat veriyor, o çavuş-onbaşı, ben her gün Genelkurmay Başkanımızla görüşüyorum dedi.

– Neeee, her gün Genelkurmay Başkanı ile mi görüşüyormuş... Sabahattin Bey, Baransel komutanımızla bir kere bile görüşmüşse ben alçağım.

Ertesi gün Enver Ören'i aradım ve "Ali Baransel biraz uçuyor galiba, Erol Paşa bana Baransel'in bir kere bile Karadayı Paşa ile görüşmediğini söyledi," dedim.

– İnanma, Ali Baransel yalan söylemez. Bana sürekli Karadayı Paşa'nın selamını getiriyor.

– Selamı var demek zor değil ki. İsterseniz ben size her gün Clinton'un selamı var diyebilirim!

– Sabahattin Baransel'e inanıyorum bitti, dedi Enver Ören.

Aradan bir-iki hafta geçmedi, Kenan Evren'in Ankara'da yaş günü kutlaması var.

Demirel'in yanısıra Genelkurmay Başkanı ile Kuvvet Komutanları da oradalar.

Enver Bey'le salona beraber girdik ve komutanlarla yüz yüze geldik.

Enver Ören Karadayı'ya "İyi akşamlar" dedi ama güya her gün Ali Baransel aracılığı ile selamlar gönderen Karadayı hiç oralı olmadı.

Bu duruma bir anlam veremeyen Enver Bey söz olsun kabilinden Karadayı'ya "Ali Bey'in bizde başlaması çok iyi oldu" dedi.

– Anlamadım!

– Ali Baransel dedim Paşam!

– Ali Baransel mi? Ne olmuş ona?

– Bizde çalışmaya başladı ya, TGRT'de.

– Ne yapacak orada?

– Genel Müdürümüz oldu ya!

– Öyle mi? Hayırlı olsun.

Hava Kuvvetleri Komutanı İlhan Kılıç araya girdi:

– Benim haberim oldu komutanım, size iletecektim unuttum.

Fazla durmadık, yanlarından ayrıldık...

Zekâsı tartışılamayacak olan Enver Bey vaziyeti ânında çözdü ama bana da "Haklı çıktın," demedi, lakin ben durur muyum:

– Efendim bu askerler çok unutkan oluyorlar. Baksanıza Karadayı Paşa her gün konuştuğu Baransel'i bile hatırlayamadı.

– Sabahattin tamam sus!

– Enver Abi aklım almıyor böyle bir konuda insan nasıl yalan söyler ve siz böyle bir adama inanıp nasıl servetler ödersiniz...

Bu arada Erol Özkasnak kendine çavuş-onbaşı dediği için Ali Baransel'in Genelkurmay'daki akreditasyonunu iptal etti ve Baransel'in Genelkurmay'a girişini yasakladı. Genelkurmay Karargâhı, Baransel'in askerlerin adamıyım diyerek milyon dolarlara konmasına çok kızgındı.

Ali Baransel'le özel tanışıklığı olan Hava Kuvvetleri Komutanı İlhan Kılıç'ın araya girmesiyle Baransel Özkasnak'a kendini ancak iki ay sonra affettirebildi...

Mehmet Barlas'ın Dört Yıllık Maaşı

İhlas'tan büyük paralar kazanan gazetecilerden biri de Mehmet Barlas'tı.

İhlas, Bursa-Yalova elektrik dağıtım ihalesine talip olunca Enver Bey Barlas'ın gönderilme zamanının geldiğini düşünerek bir gün onu Holding binasındaki odasına davet etti:

– Mehmet Bey sizin yüzünüzden bana büyük baskılar var. Onu göndermezsen seni batırırız diyorlar. Hem asker hem Mesut Yılmaz size karşı. Bak bu torbada dört yıllık maaşınız var. Size çalışmadan bu parayı veriyorum. Ne olur bunu alın ve beni affedin.

Mehmet Barlas "Hayır çalışmadığımın karşılığını almam" demedi ama teşekkür etmeyi esirgemedi ki bunu bana anlatan Enver Bey'di.

Sordum:

– Adama çalışmadığı dört yıllık ücreti niye verdiniz Enver Abi?

– O bana Tansu Çiller'in emanetiydi. Onun emanetine ihanet etmem...

"Teyzemin Kocası"

28 Şubat'ta asker üzerinden itibar devşiren bir başka isim Mehmet Soysal'dı.

Eğitimi olmayan bu çocuğu 1986'dan beri tanıyordum. *Türkiye* gazetesinin İstanbul bürosunda çalışırken Kenan Akın ile Fuat Bol'a öğle yemeği için Laleli'deki Hacıbozanoğlu'dan lahmacun taşırdı.

Evet bu çocuk 28 Şubat süreci günlerinde birden ortaya fırladı ve Fevzi Türkeri Paşa benim teyzemin kocası dedi.

Deyince de o aralar Genelkurmay Başkanlığı nezdinde iyi ilişki arayan Enver Ören'in dikkatini çekerek kurum içinde önemli görevler aldı ki bir ara Haber Dairesi Başkanı bile oldu.

Eğitimsiz olan bu delikanlı cin gibiydi ve çok sık TGRT'ye çıkardığı işadamı Yılmaz Ulusoy'a hayatını yazayım diyerek aile bilgilerini aldı. Bu konu bağlamında bir gün Ömer Lütfi Mete, Nazif Okumuş ve ben sohbet ederken Ömer Lütfi ilginç bir şey anlattı:

– Sebo, bu Mehmet Soysal enteresan bir çocuk. Bana bir gün Ömer Abi bir haftada 12 milyar kazanmak ister misin dedi. Ben de helal olursa isterim dedim. Helal helal, bir kitap yazmanı istiyorum diyerek bilgileri içeren notları bana verdi ve Yılmaz Ulusoy'un hayatını yaz dedi... Para ile başkası adına kitap yazmak çok zoruma gitti ama o aralar paraya çok ihtiyacım vardı ve yazdım. Dramatik olan Mehmet Soysal'ın bu kitap işi için Yılmaz Ulusoy'dan sadece yazması için 130 milyar lira aldığını söylemesiydi.

Enver Ören'in Melekleri

28 Şubat günlerinde İhlas bünyesinde gözlediğim bir başka komiklik, Enver Ören'in Ali Baransel ile beraber yanlarına TGRT'nin manken misali alımlı spiker ve kızlarıyla Ankara'daki devlet kurumlarını bir bir dolaşmalarıydı.

Komik olan bu ziyaretler TGRT'de haber olarak da yayınlanıyordu ve bu hadise kısa bir süre sonra Başkent'te Çarli'nin Melekleri misali "Enver'in Melekleri" diye alaya alınmaya başlandı.

Bir gün bu yanlışı Enver Ören ile Ali Baransel'in yanında dillendirdiğimde Baransel hemen atılıp "TGRT için imaj yapıyoruz Sabahattinciğim" demez mi?

Bu imaj yapma işini o kadar ileri götürdüler ki Enver Ören şöyle bir ithama bile muhatap oldu:

Dönemin Başbakanı Mesut Yılmaz "Alternatif" programıma katılmak için ANAP İstanbul Milletvekili Cavit Kavak ile TGRT'ye geldi. Başbakan geleceği için Enver Ören de orada.

Halka olup sohbet ederken TGRT spikeri eski güzellik kraliçesi Jülide Ateş birden içeri girdi.

İçeri girmesiyle de Enver Bey Başbakanın varlığına rağmen onu ayağa fırlayarak tabir yerindeyse sultan misali karşıladı.

Dahası, Jülide'nin babası yaşındaki Yalçın Özer'i yerinden kaldırarak "Jülide Hanım'a niye yer vermiyorsun" diye azarladı ki Jülide Ateş bile Yalçın Özer'e yapılana bozuldu.

On dakika sonra stüdyoya inmek için asansöre binmek üzereyken hemen arkamızda olan Enver Ören'i umursamayarak ve biraz da yaptığına tepki koymak için Cavit Kavak yüksek sesle şunu söyledi:

– Sabahattin, Jülide Ateş Enver Bey'in sevgilisi galiba... Çok belli ediyor.

Cevabım şu oldu: "Sevgilisi olsa öyle davranır mı. Evladı gibidir. İmaj yapıyor..."

Ali Baranselli-Jülideli ve güzel kızlarlı "İmaj Heyeti" bir gün MHP Genel Merkezinde Devlet Bahçeli'yi ziyaret eder.

Enver Bey Bahçeli'ye, "Bu bina size yakışmıyor, size güzel bir Genel Merkez binası inşa edip hediye edeyim" der.

Bahçeli durduk yerde yapılan bu teklife bozulur.

Kahveler gelince MHP lideri sigara yakar.

Enver Ören hemen sigaranın zararlarını anlatmaya başlar.

Bahçeli yine bozulur ama yutkunur.

Derken Enver Bey İhlas içinde çalışanlarına yaptığı gibi bir şeyi tasdik anlamında yanında oturan Bahçeli'nin dizine dokunarak "Hah şöyle" der.

Demesiyle Devlet Bahçeli ayağa fırlar:

– Ne yapıyorsunuz... Çekin ellerinizi üstümden!

Enver Bey şaşkın:

– Sayın Bahçeli, pardon bu benim samimiyetimi gösterme biçimidir. Affedersiniz.

– Ben öyle samimiyet istemiyorum.

Enver Ören tekrar özür diller ama ayağa kalkan Bahçeli bir türlü yerine oturmaz.

Bunun ne anlama geldiğini kavrayan Ören, "Bize müsaade" deyip ardında imaj heyeti melekler kapıya yönelir...

Jülide Ateş'e yerini vermediği için azarlanan Yalçın Özer yazıları kesilince bunalıma girdi ve bir gün Enver Ören'e "Efendim bu yaştan sonra ben yazarlıktan başka ne iş yapabilirim?" diye sordu.

Ali Baransel, Kenan Akın ve benim olduğum o ortamda Enver Bey şu karşılığı veriyor:

– Yalçın senin asıl mesleğin doktorluk değil mi?

– Evet.

– Hemen bir muayenehane aç!

– Benim ihtisasım yok. Pratisyen hekimim. Ayrıca tıp yenilendi. Ben 15 yıldır koptum.

– Hiç önemli değil. Sen gelen bütün hastalara aspirin yaz. Zararı yok faydası var.

Enver Bey'in bu ifadesine Ali Baransel ile Kenan Akın kahkahaya attı. Ben ise Yalçın Özer'den hoşlanmamama rağmen bu biçimde eğlenilmesini onaylamadım ve tepki olarak odayı terk edip lavaboya gittim. Çok sürmedi Yalçın Özer lavaboya ağlayarak girdi...

Fehmi Koru'nun Namaza Başlaması

Ve Fehmi Koru'lu bir anekdot daha:

Fehmi bir gün TGRT'de program yapma görüşmesi için başka bir iş vesilesiyle Ankara'da olan Enver Bey'in yanına geldi.

Ören görüşmeye başlamadan önce hiçbir zaman aksattığına şahit olmadığım namazını kılmak için ayağa kalkıp yan odaya yürüdü.

Baktım Fehmi dahil herkes peşinde.

Enver Bey odaya girmeden diğerlerinin aksine benim ayağa kalkmadığımı görünce şöyle seslendi:

– Sabahattin sen gelmiyor musun?

– Enver Abi ben malumunuz namaz kılamıyorum. Şimdi arkanızdan gelip kılarsam bu Allah için değil sizin için olur ki bu münafıklıktır.

Enver Ören "Tam bir Karadenizli bu çocuk. İçi-dışı bir" der ve odaya girer.

Tam o anda Fehmi Koru'ya lafı çaktım.

– Fehmi sen eskiden namaz kılmazdın. Maşallah şimdi kılmaya başladın. Hemen odaya daldığına göre belli ki abdestsiz de gezmiyorsun.

Enver Ören'in "Gizli" Kasetleri

İhlas'ın hikâyesinde Enver Ören nasıl temel özne ise Kâmil Tekin bir başka çok önemli figürdür.

O kim mi?

Enver Ören'in şoförü...

Türk Silahlı Kuvvetleri'nden mürtecilik suçlamasıyla teğmenken atılanlardan.

Şoför Kâmil'in önemli olması kısa süre içinde İhlas Holding'i eline geçirir bir pozisyona yükselmesi ve de Enver Ören'i teslim almasıdır.

Öyle ki İhlas Holding'i ve Enver Ören'i Kâmil Tekin'in elinden MİT ile Cumhurbaşkanı Demirel kurtarmıştır.

Hikâyesi özetle şöyledir:

Kâmil'in İhlas'ta şoförlükle başlayan macerası sırasıyla Enver Ören'in özel kalemi, danışmanı, sırdaşı ve nihayet Holding'teki resmi vekilliğine kadar boyutlanmıştır.

Elektronik teknolojiye meraklı olan Kâmil Tekin Enver

Bey ile sık gittiği yurtdışı gezilerinde teknoloji harikası olan dinleme ve kayıt cihazları edinmiş ve bunlarla Enver Ören'in bütün yaşamını kayda almıştır. İlginç olan yapılan bu kayıtların bazılarından Enver Bey'in bilgisi olmasıydı ki Enver Bey bir gün bu durumu bana şöyle izah etti: "Sabahattin, bizim Kâmil dini sohbetlerimizi kaydedip bunu senaryoya dönüştürüyor ve o senaryo TGRT'ye film oluyor. Ayrıca ben öldüğümde Kâmil belgeselim için doküman topluyor."

Enver Bey'den aldığı açık destek sayesinde bütün Holding üst düzey yönetimini hizaya sokan Kâmil'i takmayıp tersine onunla uğraşan tek kişi bendim ki ileride aktaracağım gibi, bundan dolayı beni vurması için kiralık katil bile tutmuştu.

Kâmil Tekin kısa zaman içinde Enver Bey'in yaşam koçu oldu ve ona yeni bir dünya sundu.

Özel hayata girdiği için burada ayrıntılarını veremeyeceğim âlemli yat gezileri, İsviçre, Kıbrıs, Malta, Antalya, Ukrayna, Berlin âlemleri hep Kâmil Tekin'in Enver Ören'e tattırdığı yeni dünya lezzetleriydi... Öyle ki Enver Ören 40 yıl önce İtalya'da master yapmaya gittiğinde tanıştığı kızı bulmak için şoförü Kâmil ile üç gün onu araştırdı ki bunu bana anlatan Enver Bey'di. Tabii bütün o âlemler ayrıntılarına kadar gizli kameralarla bir bir kaydedildi.

Hüseyin Bayraktar misali bazı âlemci arkadaşlarından dinlediğim bu tür organizasyonlara ilaveten Kâmil Tekin TGRT ile İhlas Holding'deki patron katını uzun bacaklı, iri göğüslü manken kızların cirit attığı bir güzellik merkezine dönüştürdü.

Enver Ören adına sınırsız para harcama yetkisi olduğundan para ile hükmeden Kâmil Tekin 90'lı yılların ortalarında pahalı olmasına rağmen oraya buraya dizüstü bilgisayarları bile beşer-onar hediye ediyordu. Bir gün Mesut Yılmaz'ın özel kalemi Sema beni arayarak, "Kâmil diye biri bana pahalı

hediyeler göndererek telefonda Enver Bey'in vekili benim, haberiniz olsun" dediğini söyledi.

Enver Bey'in gözünde oğlu Mücahit'ten bile önemli görünen Kâmil Tekin siyasilere nüfuz etmeye çalıştı ama ben ona engel oldum ve hediye taarruzuna rağmen Ankara'da nüfuz kurdurmadım.

Kâmil ile biz açıktan çatışınca Enver Bey bir gün bana "sana büyük bir sır vereceğim ama ölümüne kadar saklayacağına söz ver" dedi ve anlattı:

– Sabahattin, Kâmil MİT'in adamı... Onu beni takip için yanıma monte ettiler ama o bana ve davama inanıp MİT'ten olduğunu itiraf etti. Şimdi MİT'i idare ediyor... Ayrcı MİT Müsteşarı Sönmez Köksal onun teyze çocuğudur.

İnanmadım ama yine de acaba mı diyerek araştırmaya başladım.

Bir gün Kenan Akın ile beraber Cevat Öneş'ten sonra MİT'te Psikolojik İstihbarat Başkanı olan Cem Koca ile yemekte buluştuk ve orada bir pundunu bulup Kâmil Tekin'i sordum:

Cem Koca güldü ve "O sahtekârdır, dikkat edin" dedi.

Bu arada Cem Koca aile kimliğini açıkladı:

– Sabahattin Bey, Enver Bey'e söyleyin, o beni bilmez, tanımaz ama ben onun akrabasıyım ve o kimliğimle o adamdan uzak dursun diyorum. Ben Enver Bey'in kız kardeşi Muazzez Hanım'ın kocası olan Faruk Koca'nın kuzeniyim. Enver Bey'in kardeşi benim yengem.

Ertesi gün bu bilgiyi ve söyleneni Enver Bey'le paylaştım ama Enver Bey Kâmil'e adeta iman etmiş durumdaydı ve aktardıklarıma inanmadı.

Kâmil bu arada Enver Bey'i kandırıp siyasileri güya tehdit edip büyük ihaleler almak için dosya toplama işlerine girişince Enver Bey'i uyardım ve "Siz çete misiniz, cemaat mi yoksa işadamı mı?.. Bu adam başınızı belaya sokacak" dedim.

Enver Bey Kâmil Tekin ile beni birkaç defa iyi ilişkiler kuralım diye buluşturdu ve Kâmil bana "Yalçın Özer ile kardeşi gibi benimle beraber ol, seni abat ederim" filan dedi ama mizacım eğilmeye ve erketeliğe müsait olmadığından sürekli hayır dedim. Hatta bir keresinde terbiyesizce bir laf edince tokatı patlattım.

Zaman içinde Kâmil'i yakından tanıyınca ona dair hükmüm çok zeki ama ruhsal problemli biri olduğuydu.

Düşünün, Filipinler'in eski Devlet Başkanlarından Markos'un karısı İmelda Markos'a ait olduğu ve İsviçre bankasında bulunduğu ileri sürülen 500 milyon doları Türkiye'ye ve İhlas'a getireceği noktasında Enver Ören'i bile ikna etmişti... Enver Bey bir gün bana bunu anlatınca, "Siz de buna inandınız öyle mi, yazık Enver Abi" demiştim.

"Ayol Havamı Buldum"

Kâmil Tekin Enver Ören üzerinde o kadar etkiliydi ki bazı ünlü sanatçılar onun sayesinde TGRT ile iş yapıyordu. Bu durum Ali Baransel zamanında da devam etti... Ali Bey sadece askeri manipüle etme adına şapkaydı ve onun için büyük paralar alıyordu. Kurum içinde yetkisi yoktu. Ali Bey bu duruma bir gün dayanamayıp "Beni sanatçı kılıklılar bile adam yerine koymuyor" diye Enver Ören'e dert yanınca Enver Bey, "Söz, bundan sonra sadece sen yöneteceksin ve ben dahil hiç kimse işine karışmayacak" dedi ama ertesi gün şu olay yaşandı.

Gülben Ergen'in TGRT'deki gündüz programına konuk olan Bülent Ersoy, "Ayol havamı buldum, yarım saat uzat bu programı" deyince Gülben Ergen "Hayhay" deyip reklam arasında Ali Baransel'i aradı ve "Yarım saat programı

uzatıyorum" dedi. Baransel, "Olmaz karar aldık, bundan böyle hiçbir program sarkmayacak" karşılığını verdi. Bunun üzerine Gülben Ergen "Kimsin sen be... Ben şimdi Enver Bey'i arıyorum" deyip cep telefonundan Enver Ören'i aradı ve anında okeyi aldı.

MİT Müsteşarı'yla Yenemeyen Yemek

Tekrar Kâmil Tekin'e dönelim.

Kâmil bu arada boş durmadı ve benim yerime Ankara temsilcisini aradı ve *Hürriyet*'ten Melih Yalman gibilere sözler verdi. Beni görevimden aldırmak için yanına Yalçın Özer'i alarak Enver Ören'in çok değer verdiği Tansu Çiller'e gittiler ve o kanaldan beni kovdurmaya kalktılar lakin sonuç alamadılar. Fevzi Karaman'ı, Paşalar istiyor deyip *Türkiye* gazetesi Genel Yayın Müdürlüğünden aldıran Kâmil Tekin'in gücü bana yetemedi.

Enver Ören'in benimle olan yakın ilişkisi benim samimi ve açık olduğumu bilmesinden kaynaklanıyordu. Ayrıca işimi iyi yapıyordum ve Ankara'daki çevre ve ilişkilerimin farkındaydı. Benim bir özelliğim patronun ismi ne olursa olsun çalıştığım kuruma olan bağlılığım, yani aidiyet duygumdur. Vefaya inanırım. Ancak ihanete uğrarsam onu sineye çekmem ve elimden geldiğince intikam almaya çalışırım.

2000'li yılların başlarında TGRT-*Türkiye* gazetesinden istifa edip Cem Uzan'ın Star Grubu'na Ankara Temsilcisi olmadan önce hem Sabah Grubu'ndan hem de *Akşam* gazetesinden ısrarlı teklifler aldım... *Sabah*'tan Zafer Mutlu ve Güngör Mengi ile İstanbul'da gazete binasında görüştüm... Zafer Mutlu'nın ısrarına rağmen Enver Bey ayrılmama izin vermedi. *Akşam*'a ise o dönem İcra Kurulu Başkanı olan Sualp Kalleci'nin 10 bin

dolar maaş, 250 bin dolar transfer ücreti teklifini az bulduğum için gitmedim.

Buradan hareketle *Türkiye* gazetesi ve TGRT'den kovulmak gibi bir derdim yoktu, dolayısıyla Kâmil Tekin'den bu bağlamda hiç çekinmiyordum.

Kâmil Tekin Enver Bey'i de her zeminde zora düşürüyordu ama Enver Ören bunu görmüyordu... Mesela ABD Başkanı Clinton için Çankaya Köşkü'nde verilen yemeğe davetsiz katılmış ve masada ismi olmayınca o masadan o masaya geçip milleti kendine güldürmüştü. Nihayetinde ayakta kalınca garsonlar tarafından dışarı çıkarıldı.

Bir gün bunun böyle devam edemeyeceğini düşünerek şoför Kâmil'in maskesini indirmek adına MİT Müsteşarı Sönmez Köksal'dan Enver Ören adına yemekli bir randevu istedim. Sönmez Bey eksik olmasın kabul etti ve ikimizi akşam yemeğine davet etti.

Enver Bey'e bunu bildirince bayram etti çünkü MİT onun için Genelkurmay misali çok önemli bir kurumdu.

Tam yemeğin yeneceği günün sabahında bir telefon:

– Sabahattin ben yemeğe gelemeyeceğim. MİT Müsteşarına çok hasta olduğumu söyle.

– Hasta mısınız Enver Abi?

– Sana yalan söyleyemem, değilim ama sen öyle söyle.

– Peki ne oldu?

– Bir şey sorma, Müsteşar Bey'e öyle söyle.

Telefonu kapattım ve Sönmez Köksal Bey'e Enver Bey'in çok hasta olduğu yalanını söyleyip özürlerimi ilettim.

Enver Bey bu durumu ilk baş başa görüşmemizde bana şöyle açıkladı:

– Sana söylemiş miydim Sönmez Köksal Bey bizim Kâmil'in teyze çocuğu. Sen Sönmez Bey'den randevu isteyince Sönmez Bey Kâmil'i arayarak, Önkibar aradı, onu kıramadım.

Ben prensip olarak basınla yemek yemiyorum, Önkibar'ı kırmadan bunu hallet demiş. Ben de onun için hastayım diyerek gelmedim.

Bunu dinleyince "Enver Bey, bu adam sahtekâr ve çok basit yalanlar söylüyor çünkü o yemek yenseydi bütün foyaları ortaya çıkacaktı" dedim.

Enver Ören hiddetlendi, bana "Sen benden akıllı mısın," dedi.

Ve o gün...

Çankaya Köşkü'nde resepsiyon var.

Kâmil Tekin yine Enver Ören'in yanında.

Tek başıma salonu turlarken hiç teamül olmadığı üzere MİT Müsteşarının orada olduğu görmez miyim.

İçimden bingooo deyip Enver Ören ile onu takip eden Kâmil Tekin'e çaktırmadan salon turu diye alıp Sönmez Köksal'la karşı karşıya bıraktım.

Bu arada kaçmasın diye Kâmil'in koluna girip sıkıca yakaladım.

– Sayın Müsteşarım nasılsınız... Enver Bey çok hastalandı o gün yemeğe gelemedik.

– Enver Bey geçmiş olsun, size özel yemekler hazırlatmıştım.

Kâmil Tekin gibi Enver Ören'in de yüzü bembeyaz ki Kâmil bir ara kolumdan çıkmak istedi ama bırakır mıyım...

Sönmez Köksal'a Kâmil Tekin'i göstererek "Bu arkadaşı bir yerlerden hatırlıyor musunuz?" diye sordum.

Köksal dikkatle süzdükten sonra: "Hayır çıkaramadım," dedi...

– Efendim affedin, kendisi bizim kurumdan ve kurumun içinde sürekli "Sönmez Bey benim teyze oğlum," diyor. Herhalde şaka yapmış.

– Herhalde Sayın Önkibar, zira benim teyzem yok ve bu arkadaşı ilk defa görüyorum.

Sönmez Bey'le lafı uzatmadan vedalaştıktan sonra Enver Bey'in keyfi kaçtı ve ben gidiyorum, dedi.

Resepsiyon salonundan araçların olduğu yere gidene kadar ne Enver Bey ne Kâmil Tekin tek bir söz etmedi. Enver Bey "Sen kal" demesine rağmen o ânın keyfini çıkarmak için özellikle uğurladım. Bu şekilde Kâmil'in yüzündeki maskeyi indirmeye başlamış ve Enver Bey'in zihninde nihayet istifhamlar yaratmıştım.

"Kâmil Beni Rehin Aldı"

Bütün bunlar olup biterken Kâmil Tekin de boş durmadı ve benim ayda 500 dolar civarı maaşla çalıştırdığım sekreterime ayda 4 bin dolar maaş verip beni de izlemeye aldı. Hadiseyi deşifre edip Enver Ören'in karşısına dikildim ve "Ya Kâmil gidecek ya da ben" dedim.

Enver Ören bunun üzerine beni Sarıyer'deki yalısına çağırıp odayı kilitledi ve ağlamaklı bir eda ile "Sabahattin, Kâmil beni rehin aldı" dedi.

Nasıl rehin aldı dememle "Yıllardır her hareketimi kasete çekmiş. Bir gün onu kovmaya kalktığımda o kasetlerin kopyalarını önüme koydu. Ondan dolayı onu sana ve diğer abilere karşı hep korudum. Ama mecburdum. Söyle ne yapabiliriz" dedi...

Eeee fedakâr, cefakâr ve şövalyeyiz ya... Enver Ören ile beraber kasetlerin orijinallerini Kâmil'den almak için durumu değerlendirdik, hiçbir karşılık vaadi olmadan ve beklemeksizin tamamen bana müracaat eden patronuma yani işimi ve aşımı veren birine yardımcı olmaya karar verdim...

Sonrası mı?.. Konunun hassasiyeti bağlamında ayrıntı veremeyeceğim ama Enver Ören yine korktu ve kendi

yaptığı planı uygulayan beni ortada bıraktı ki az daha başım kanunlarla derde giriyordu... Düşünün ben Enver Ören'in ısrarlı talebiyle hiçbir çıkarım olmaksızın kendimi riske ederek yardımına koştum ama o beni açıktan sattı...

Hayatımın en büyük hayal kırıklıklarından biridir bu olay...

Enver Ören'e bunu neden yaptınız diye sorunca "Mecbur kaldım yoksa benim ipimi çekeceklerdi. Seni feda ettim" dedi...

500.000 Dolarlık Katil

İhlas'taki varlığım o gün fiilen bitti. Derken tam da o günlerde iki dehşet hadiseyle yüz yüze geldim.

Birincisi, dönemin Ankara Emniyet Müdürü Kemal İskender beni çağırdı ve "*Cumhuriyet* yazarı Ahmet Taner Kışlalı'yı havaya uçuran örgütün iki numaralı hedefi sensin. Sana koruma vereceğiz" dedi ve terörle mücadelede deneyimli Özel Harekâtçı bir polis tahsis etti.

Emniyet Müdürüne göre örgüt beni izlemiş ve evimin krokilerini bile çıkarmıştı.

Evimin karşısında bir polis ekip otosu bekletildi. Dahası kendi arabamı Emniyet'in garajına çekip işe gazetenin aracıyla gelip gitmeye başladım.

Keza yine o günlerde Uğur Mumcu'nun kardeşi olan Avukat Ceyhan Mumcu aradı ve şunu söyledi:

"DGM Savcısı benim arkadaşım, Kışlalı'yı katleden örgütün iki numaralı hedefinin sen olduğunu, tedbir almanı söyledi."

Konudan haberdar olduğum için rahat bir şekilde tamam deyip teşekkür ettim.

Önce yeni bir ev aramaya başladım.

Bu arada o örgütün öldürme kararını aldığı isimler *Hürriyet*, *Cumhuriyet* ve *Milliyet* gazetelerinde yayınlandı.

Cumhuriyet'in birinci sayfadan duyurduğu habere göre biz iki numaralı hedeftik.

Birkaç gün geçmedi Ankara Emniyet Müdürü İskender aradı:

–Müjde Sayın Önkibar, o örgütü çökerttik. Rahat olabilirsiniz.

Peşi sıra İçişleri Bakanı Sadettin Tantan aradı:

–Sabahattin Bey hepimize geçmiş olsun. Örgütün kökünü kazıdık, hepsi gözaltında.

Ertesi gün yakın hemşerim olan Ankara Emniyet Müdürü Kemal İskender'in yanına gidip örgütün neden beni hedefe oturttuğunu öğrenmek istedim.

Merak ettim çünkü ben neticede inançlı biriydim ve sağ bir gazete ile televizyonda çalışıyordum...

Kemal Bey önce kem-küm etti ama ısrarım sonrasında yakalanan örgüt militanlarını şahsımın hedef alınması bağlamında özel olarak sorguya aldırdı.

Söyledikleri şuydu:

"Sabahattin Önkibar İslamcı camianın içine sokulmuş ajandır. *Türkiye* gazetesi gibi dini hassasiyeti olan bir gazetede bile sürekli laikliği savunuyor ve laikliğin sadece devletin değil dinin de sigortası olduğunu yazıyor. Ahmet Taner Kışlalı ile Önkibar arasında bağ var, zira Kışlalı Önkibar'ın yazılarını sık sık kendi sütununda yayınlıyor."

Söylediklerinde doğru olan sadece Kışlalı Hocanın zaman zaman yazılarımı sütununa almasıydı.

Keza örgüt militanlarına göre ben askerin adamıydım.

Laikliği sahiplenme bağlamındaki ifadelerde gerçeklikler vardı ama yine kuşku içindeydim zira öldürmeye tetikçiler değil örgüt karar verir. Dolayısıyla o örgütün neden beni ikinci

isim olarak hedef aldığını hâlâ tam olarak çözmüş değilim.

Bir ara da uçuk ve muamma Kâmil Tekin'in bağlantılarını akla getirdim ama ihtimal vermedim.

Bu günlerden epey bir süre sonra yine tamamen tesadüf olarak, yeni emekli olmuş iyi tanıdığım bir MİT'çiden Kâmil Tekin'in beni öldürtmek için 500 bin dolara kiralık katil tuttuğunu dinledim. Ona göre bu suikastı MİT engellemiş... 6 yıl önce *Yeniçağ*'da bu iddiayı gündeme getirmeme rağmen hâlâ nerede olduğunu bilmediğim Kâmil Tekin yalanlama gereğini bile duymadı. Enver Ören ise yazımı okuyunca telefonla arayıp yemin billah bundan kendinin haberinin olmadığını söyledi.

Örgüt hikâyeleriyle uğraşırken bir başka bela kapımı çaldı.

Tansiyonum neredeyse her gün 20'leri geçer oldu ve hastanelere kaldırıldım.

Art arda tetkikler yapıldı ama tansiyonumun neden çıktığı belirlenemedi.

Eşim "bir de beyin emarı çektirelim" dedi.

Doktorlar karşı çıktı zira beyin emarı çok özel hallerde alınıyormuş ve tansiyonla bir alakası yokmuş.

Eşimin beyin emarı çektirme ısrarı sanatçı Ebru Gündeş'in o günlerde anevrizma hastalığının ortaya çıkmasındandı ve bende de olabilir kuşkusuna dayanıyordu.

Parası ile değil miydi, çektirdik.

Sonuç: Beynimde anevrizma yani patlamaya hazır bir damar vardı.

Anevrizma malum damarın kan basıncı ile balon haline gelmesidir.

Teşhis üzerine beyin cerrahlarına müracaat ettim.

Dünyanın sayılı beyin cerrahlarından biri olan Hacettepe Üniversitesi Rektörü Tunçalp Özgen hemen ameliyat dedi.

Hiç unutmam teşhis gününün akşamı Başbakan Bülent

Ecevit ile Dışişleri Bakanı İsmail Cem TGRT'de yayınlanan "Alternatif" programımın konuklarıydı. Hasta olduğumu orada öğrendiler. İsmail Cem ertesi günkü görüşmesinde hasta olduğumu Cumhurbaşkanına iletince Demirel hemen aradı:

– Sabahattin geçmiş olsun. Endişe etme. İhsan Sabri Çağlayangil'de vardı bu anevrizma ama yaşı ileri olduğu için o ameliyat olamadı. Ben şimdi Osman Müftüoğlu'na talimat vereceğim ve sana çok çok iyi bir cerrah bulacağız.

Demirel'in emriyle şimdi *Hüriyet*'te yazan özel doktoru Prof. Osman Müftüoğlu hemen harekete geçerek yurtiçinde ve dışındaki doktorları araştırmaya başladı.

Peşi sıra haber Ankara'da duyulunca Mesut Yılmaz'dan Tansu Çiller'e bütün liderler tek tek aradı.

Enver Ören ise iki gün sonra aradı ve geçmiş olsun dedi.

Amiyane tabirle beni satması olayından sonra Enver Ören ile ilişkilerimiz tamamen kopmuştu... Tam *Türkiye* gazetesi ve TGRT'den ayrılıp başka bir gazeteye geçiş görüşmeleri yaparken önce örgüt belası akabinde anevrizma hastalığı ile yüz yüze geldim.

Çok sürmedi Osman Müftüoğlu yine aradı:

– Cumhurbaşkanımızla konuştum, seni ABD'ye göndereceğiz. Orada dünyanın en iyisi olan Prof. Gazi Yaşargil var. Onunla temasa geçtim. O seni ameliyat edecek... Bu arada bütün masrafları Sayın Demirel karşılayacak.

Teşekkür ettim ve ABD'ye gitmek için refakatçimle hazırlanırken Enver Ören'e gelişmeler hakkında bilgi verdim.

Cevabı şu oldu:

– Parayı Sayın Cumhurbaşkanının vermesi yanlış olur zira benim aynı hastalık sebebiyle ameliyat olan Ebru Gündeş'in bütün hastane masraflarını karşılıksız olarak karşıladığım gazetelere haber oldu. Seninkini karşılamazsam bunu izah

edemem. Sen git biz parayı sana çıkarırız. Sonra da hesaplaşırız.

İki gün sonra da ABD'nin orta bölgesindeki Arkansas eyaletinin başkenti Little Rock'a uçtuk ve hemen ameliyat masasına yattım.

Sonuç çok şükür mükemmeldi ve açık beyin ameliyatı olmama rağmen bırakın yoğun bakıma girmeyi, ameliyat olduğumun akşamı yürüyerek lavaboya gittim.

ABD'ye gitmeden önce aynı hastalıktan aynı isme ameliyat olan ANAP'lı Bakan Şükrü Yürür de benim için Gazi Bey'i aramıştı.

İlaveten iki Türk doktorun gözlemci ya da öğrenme adına katıldığı ameliyatım sonrasında Cumhurbaşkanı Demirel abartısız gün aşırı beni ve doktorumu aradı ki bazı okurlarımın bana sorduğu "Demirel'le olan muhabbetinin perde gerisi nedir" sorusunun cevabı işte budur.

Bu arada Gazi Yaşargil Hoca için bir parantez.

Tek kelimeyle müthiş bir Türk... Eski Milli Eğitim Bakanlarımızdan Hasan Âli Yücel'in oğlu Can Yücel'in çocukluk arkadaşı. Onun sayesinde yurtdışı bursunu kazanıp dünyanın bir numaralı cerrahı oldu.

Evinin bahçesine otağ kuracak kadar Türkçü.

Cerrahlığının yanısıra iyi bir tarihçi ve Atatürkçü.

Her yaz Türkiye'ye gelir ki onu bir kere Star bir kere de Flash TV'deki "Alternatif" programıma konuk ettim.

Enver Ören ameliyat için İhlas'ın Washington temsilcisi Hasan Mesut Hazar'a 75 bin dolar havale yaptırdı.

Parayı alan Hasan Mesut Little Rock'a geldi ve refakatçimle beraber bir hafta yanımda kaldı.

Hastane masrafı olarak havale edilen paradan 41 bin doları ödedi. Geriye kalan 34 bin dolar için, "Bu benim bir haftalık harcırahım" dedi... Sustum zira o koşullarda tartışamazdım.

Dönüşte Mücahit Ören hastane faturasını talep edince,

"Para da fatura da Hasan Mesut'ta" dedim. Hasan Mesut'tan faturayı isteyen Mücahit hastane harcama bedelinin 41 bin dolar olduğunu gördü ve geriye kalan 34 bin dolara Hasan Mesut tarafından el konulduğunu anladı. Bunun üzerine Hasan Mesut'u hemen kovmaya kalktı ama babası son anda engel oldu.

Bu 75 bin dolar hastane havalesi çok değil birkaç ay sonra TGRT'den istifa ettiğimde benim tazminatımdan aynen kesildi.

MİT Kasetlerin Peşinde

İşte ben bu süreçlerde örgüt ve hastalıkla uğraşırken şoför Kâmil Tekin gemi azıya aldı ve Enver Ören'e hücuma geçti.

Enver Ören'den tehditle aldığı genel vekâletname ile İhlas Holding'den söylenenlere göre onlarca milyon dolar para çeken Kâmil Tekin kârlı şirketlerdeki hisse paylarını da bir bir üstüne geçirmeye başladı.

Enver Ören baktı ki İhlas Holding elinden gidiyor, ağlayarak Cumhurbaşkanı Demirel'in kapısına dayandı.

Demirel hemen MİT'i devreye soktu ve yapılan bir MİT operasyonuyla Kâmil Tekin enterne edildi ki bu operasyona dair bilgi ve ayrıntıları bana anlatan isim Demirel'in danışmanı Mehmet Ali Bayar'dır.

Kâmil Tekin bu operasyon sürecinde yakın çevresi aracılığıyla, elinde olan Enver Ören'in özel yaşamıyla ilgili kasetlerin bir bölümünü bazı medya organlarına gönderdi. Pek çok ünlü sanatçının bulunduğu bu cariye kasetlerini Enver Ören medyadan milyon dolarlar ödeyerek geri topladı ki işte bu para İhlas Finans mudilerinin parasıydı.

"Sanatçılarla Kılınan Namaz"

O günden sonra Kâmil Tekin İhlas Camiası'nda "Hain ve mürtet" ilan edildi. Bütün cemaat günler ve haftalarca Kâmil Tekin için beddualar okudu...

İlginç husus İhlas cemaatinin şayiadan ötürü haberdar olduğu Kâmil Tekin'in elindeki bu kasetlerin içeriğine tepki koymamalarıydı.

Bugün Tayyip Erdoğan'ın yolsuzluk olayında takındığı tutum misali cemaat mensupları kasetin içindekilere değil de onun kullanılmasına kızıyorlardı.

Tamam Kâmil Tekin'in yaptığı alçaklıktı ama Enver Bey'in o tür kasetlere malzeme olması normal miydi?

Bu durumu İhlas içindeki abiler takımına sorduğumda onlar Enver Ören'e zerre toz kondurmuyordu.

Hele bir tanesine somut bir veri gösterince bana aynen şunu söylemişti:

"Enver Abi'ye büyü yaptılar demek."

Evet cemaat anlayışına göre Enver Ören'in yanlış yapması ya da günah işlemesi bile ancak büyü ile mümkün olabilirdi, zira Ören günahtan münezzehti.

Bu bakış sadece İhlas'ta değil bütün cemaatlerde aynıdır.

Yine bir ara İstanbul'da İhlas Holding'de cemaatin önde gelenlerinden biri güya beni etkilemek için şunları anlattı:

–Enver Abimiz o kadar müberek bir zattır ki, bütün akşam namazlarını Mekke'de, yatsıyı Medine'de, sabahı Mescid-i Aksa'da kılarlar.

Gülerek sözünü şöyle kestim:

–Dün akşam bir istisnası oldu galiba, zira Gülben Ergen ile beraberdiler.

–Tövbe de Sabahattin Bey

–Yahu dur telaşlanma... Enver Bey'le dün randevum

vardı. Akşam ezanı okunmadan özel kaleminde beklemeye başladım. Kim var içerde diye sordum. Gülben Ergen'le programı için toplantı yapıyor dediler. Yatsı ezanı okunana kadar görüşmeleri devam etti. Onun için Enver Abi akşam namazını Mekke'de kılamadı zira toplantıdaydı.

– Ruhaniyetleri oraya gitmiştir.

Bir gün bu durumu Enver Bey'e aktarmıştım, o da bana, "Kulak asma, şeyh uçmaz, müritleri uçurur" karşılığını vermişti.

Gerçekten de Türkiye'deki bütün cemaatlerde durum budur.

Hangi cemaate giderseniz gidin şeyhleri Allah'ın ya da Peygamberin yeryüzündeki acenteleridir ve hepsi kanatlıdır, yani uçarlar.

Cemaat analizlerinde altı çizilmesi gereken husus bu yapıların sadece dini değil sosyal bir örgütlenme olduğudur.

Şehirleşmeyle beraber kırsal kesimden göçen muhafazakâr halk işte bu cemaat örgütlenmesiyle oluşturduğu klanlarla ayakta durur ve değerlerini o şekilde muhafaza eder. Kız alıp vermelerden ticarete kadar pek çok şey kendi aralarındadır.

Bu kitapta, Kâmil Tekin ismine ve olayına bu kadar geniş yer vermemizin sebebi cemaatlerin gücü-parayı ve kadını keşfettikten sonra nasıl savrulduğunu somut olarak ortaya koymaktır...

"Onlar Benim Cariyem"

Tekrar İhlas'a dönersek, ameliyat sonrası iyileşmemle beraber zaten gönlümden çıkardığım TGRT ile *Türkiye* gazetesinden istifa ettim ki o kurumda dilekçe vererek ayrılan ilk isim bendim.

İstifam sonrasında veda etmek için Enver Bey'in Sarıyer'deki evine gittim.

Ve tam üç saat ben konuştum o dinledi.

Burada yazamayacağım her şeyi ama her şeyi yüzüne söyledim ve tövbe et dedim.

Enver Bey hiç unutmam "Benim için anlatılan pek çok şey yalan, inanma" deyince şahit olduğum birkaç hadiseyi kendisine aktardım; bir tanesini burada nakledeyim.

Bir gün yine TV programı için Ankara'dan İstanbul'a giderken uçakta hemşerim olan Nurol Holding'in patronu Oğuz Çarmıklı ile karşılaştım.

Oğuz Bey hayrola deyince "Program için gidiyorum" dedim.

Program sonrası buluşalım diye ısrar edince tamam dedim ve o gece İstanbul'un barlarına yelken açtık.

Güzel bir barda kamuoyunda tanınan ünlü hanımlarla sohbet ederken Oğuz Bey beni "TGRT"den diye tanıtınca bir tanesi "Enver Abi, Enver Abi, onu özledim" demeye başladı.

Bunu söyleyen hanıma, "Enver Bey'i nereden tanıyorsun?" deyince ünlü üç isim birden kıkırdamaya başladılar. Dahası bir tanesi, "Ayol biz TGRT toplantılarını Enver Abi ile buralarda yani barlarda yapardık" demez mi!..

Tersleyince, "İnanmıyorsun ama ben şimdi bile onunla konuşurum," dedi.

"Gecenin saat üçünde Enver Bey seninle mi konuşacak. Hadi oradan!" dedim.

"Ayol adam gece uyumuyor" diyen sarışın, telefonunun tuşlarına bastı ve şunları söyledi:

"Uyandırdım mı yoksa sizi?"

Ve telefonu kulağıma dayadı.

Evet telefondaki Enver Ören'di ve sesin ona ait olduğunu yıllardır telefonla onunla en çok konuşanlardan biri olarak en iyi ben bilirdim.

Burada ayrıntısını veremeyeceğim bir konuşma içeriği sonrasında telefon sohbeti 20 dakika sonra, o da sarışının "Kapatalım" ısrarları ile bitti.

Bu ve diğer örneği anlatınca Enver Bey biraz mahcup bir şekilde tıpkı Hülya Avşar'la Holding merkezinde yemek yerken Hülya Hanımın kendisine söylediği "Çok çapkınsınız Enver Bey" sözüne verdiği karşılık misali –ki o olayı da Enver Bey anlatmıştı bana– yine "Ne yapayım Sabahattin, ben insanları seviyorum" karşılığını verdi...

Peki Enver Bey ile alakalı hükmüm mü?

Hain demem.

Günahları vardı ve bunun için sürekli ağladığını söylerdi.

Bütün tarikat şeyhleri gibi kendine âşıktı. Fotoğrafının karşısına geçip dakikalarca kendini seyredip bize dönerek; "Yahu bu adama âşık olunmaz mı" derdi.

Kendisinin yüzde yüz Allah tarafından seçilmiş olduğuna inanır ve her hareketinin ilahi olduğunu düşünürdü.

Bir gün yine bunu söylediğinde araya girip şaka ile "Seda Sayan'ın elini tutmak da ilahi bir emir mi" diye sorunca şöyle bir karşılık aldım:

"Sana hiç açık vermeye gelmiyor. Ânında çakıyorsun. Ama senin bu açıksözlülüğünü seviyorum. Mertsin ve arkamdan değil yüzüme karşı söylüyorsun."

Tarikat ya da cemaat önderlerindeki bu kendine âşık haller yani narsist tezahürler rol gereği değildi. Gerçekten öyle olduklarına inanıyorlardı... Bütün cemaat müritleri önderlerini hâşâ Allah'ın vekili gördüğünden ve öyle davrandığından olsa gerek, şeyhler de bir süre sonra gerçekten öyle olduklarını düşünürlerdi. Başka bir ifadeyle cemaat önderlerinin etrafının gazlamaları ile ruh halleri bozuluyor, uçuşa geçiyorlardı.

Enver Ören çok zeki bir insandı. Öyle olmasa zaten biyoloji öğretmenliğinden oralara tırmanamazdı.

Namazını ihmal etmez ama TGRT ve Holding'de önüne gelen bütün güzel hanımlara sarılırdı; bir gün şakaya vurarak sordum:

– Enver Abi haram diye kadının elini sıkmıyorsunuz, evinizde harem-selamlık var ama maşallah önünüze çıkan bütün güzel hanımları kucaklıyorsunuz.

Cevap:

– Sabahattin, Holding'deki hanımlar benim için cariye hükmündedir.

"Nasıl" diye sorunca devam etti:

– İaşesini sağladığın hanım sana dinen haram sayılmaz.

– Peki nikâh o zaman niye var? Bas parayı ya da ver maaşı oldu bitti mi yani?

– Cariye diyorum. Eş demiyorum. Cariyelerde nikâh aranmaz.

– Peki cariye olmak için gayri müslim olmak gerekmiyor mu?

– O da var ama esas olan nafakasını sağlamaktır.

– Enver Abi bunu bir yerde söylemeyin. Hem siz hem İslam zarar görür.

Hülasa böylesi tuhaf bakışları olsa da Enver Bey son tahlilde bir ajan yani bir operasyon görevlisi değildi.

ABD eski büyükelçisi Marc Grossman'ın İhlas'a danışman olması sonrasında ABD ile yakın ilişkilere girdi ama mesela Fethullah Gülen misali ABD ile stratejik müttefik olmadı.

Devlete sızmak ve ele geçirmek gibi bir fikri yoktu.

En önemlisi bazıları gibi kitaplar yazıp ya da kendi ismiyle kitaplar yazdırıp İslamı iğdiş etmeye kalkmadı. Dinde reforma karşı çıktı.

Allah bilir ama kendisine kalbim çok kırık olsa da son tahlildeki hükmüm onun mümin olarak öldüğüdür.

Emekli Albay olan kayınpederi Hüseyin Hilmi Işık'ı ise gerçekten samimi bir âlim olarak değerlendiriyorum, zira ben çalıştığım süre içinde onun şan-şöhret, kibir ve şahsi

çıkar adına hiç öne çıktığını görmedim ve duymadım.

İhlas cemaati ise daha çok dinin şirketleşmesini çağrıştırıyor ki bu durum Mücahit Ören sonrasında çok daha belirginleşti...

Ahmet Necdet Sezer ve Fetret Dönemi

İhlas'tan istifamın hemen sonrasında Cem Uzan'a ait Star Grubu'na Ankara Temsilcisi oldum... Bu şekilde hem Star TV'de program yapacak, hem *Star* gazetesinde yazı yazacak, hem de yöneticilik yapacaktım.

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu makamına davet ettiği Hüsamettin Özkan'a, "Mesut Yılmaz Cumhurbaşkanlığına aday olur ve seçilirse Kavaklıdere'den yukarı çıkamaz" diyor..

Mesajı alan Hüsamettin Özkan Başbakan Ecevit'e işin vahametini aktarıyor.

Kıvrıkoğlu aynı mesajı TBMM Başkanı Ömer İzgi aracılığıyla MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli'ye iletiyor.

Ve koalisyonun iki ortağı MHP ile DSP'nin liderleri üçüncü ortak ANAP'ın lideri Mesut Yılmaz'a Cumhurbaşkanlığı için destek olamayacaklarını bildiriyor.

Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun itiraz gerekçesi Mesut Bey'in hakkında var olan dosya ve iddialar. Genelkurmay Başkanı "aklanmadan Çankaya Köşkü olmaz" diyor.

Görünürdeki gerekçe sözde buydu ama asıl olan askerin kendi istediği bir ismin orada olmasıydı. O dönem bu isim Cumhurbaşkanı Demirel'di. Asker onun bir dönem daha orada kalmasını istiyordu.

Bunun için gerekli olan Anayasa değişikliğine örtülü olarak itiraz eden ANAP liderinin ümidini kırmak adına en üst perdeden mesajlar iletildi.

Mesut Yılmaz tınmadı göründü ve Demirel'in ikinci kez aday olmasına imkân verecek Anayasa değişliğine olur vermedi.

Mesut Yılmaz Kâmuran Çörtük aracılığıyla Demirel'e süre uzatımı mesajını gönderdi ama Demirel hayır dedi.

İki isme yakın olduğum için aynı mesaj benim aracılığımla da Demirel'e gitti. İki hatta üç yıllık bir uzatma teklifi Demirel tarafından yine "Uzatmalı Başçavuş gibi olurum" denilerek reddedildi.

Mesut Yılmaz zamana oynayarak önce Demirel'i aradan çıkardı ama Kıvrıkoğlu'nun direnci devam edince aday bile olamadı.

Ecevit tarafından adı Cumhurbaşkanlığı adaylığına dillendirilen Prof. Mehmet Haberal ise yaptığı evlilikler ve tartışmalı boşanmalar nedeniyle korkutularak aday olması engellendi.

Aynı şekilde DYP ile Fazilet Partisi'nden söz ve destek alan MHP'li Sadi Somuncuoğlu'nun adaylığına, bizzat Bahçeli tarafından kameralara yansıdığı gibi biraz da zor kullanılarak engel olundu.

Sonrasında ise Ahmet Necdet Sezer mutabakat halinde seçildi.

Aslında Türkiye için fetret dönemi Tayyip Erdoğan ve AKP ile değil Sezer ile başlar. Zira taşra yargıcı hüviyetli Sezer'in ne vizyonu ne de siyasi kültürü vardı. Dürüstlük anlayışı ise Cumhurbaşkanı aracının kırmızı ışıkta durması ve kendinin markette kuyruğa girmesi şekilciliğinden ibaretti.

Önceleri malum Anayasa kitapçığının fırlatılması krizi yaşandı ve ülkeye büyük bedeller ödetildi. Sonrasında ise devlette ahenk tamamen kayboldu.

AKP'nin Kurulması ve Önünün Açılması

CIA operasyonu ile Apo yakalanarak Başbakan yapılan Ecevit, hem ilerleyen yaşı ve kaybolan sağlığı sonucu, hem de ABD'ye Irak bağlamında diklenmesi ile Washington nezdinde Topal Ördek ilan edidi. Çok sürmedi ipi de çekildi.

Ecevit'in o dönem bir yıl ara ile yaptığı iki Washington ziyaretini izleyen bir gazeteci olarak ikincinin sonrasında verdiğim hüküm gazetemdeki sütunuma "Ecevit intihar etti" diye yansıdı.

Gerçekten de Ecevit Dick Cheney'le Oğul Bush'a Irak'a müdahale bağlamında kırmızı ışık yakarken aslında Türkiye'nin onur bayrağını göndere çekiyordu ama öbür taraftan kendi siyasi sonunu hazırlıyordu. Nitekim Derviş ve Bahçeli ile hazırlanan operasyonla koalisyon sonlandırıldı ve AKP'nin önü açıldı.

Hem Kemal Derviş'in koalisyona monte edilmesi hem de Bahçeli'nin Derviş'le beraber erken seçim operasyonu yapması Türkiye'deki dönüşümün ilk iki büyük hamlesiydi.

Hastalığı esnasında Ecevit'e takınılan tavırlar ise onu istifaya zorlayıp Hüsamettin Özkan'ı Başbakan yapmak içindi...

Ecevit iş göremez hale geldiğinde çıkış yolu arayan Genelkurmay şöyle bir teklif yaptı:

"Demirel dışarıdan Başbakan yardımcısı olarak atansın ve fiili olarak hükümeti o götürsün..."

Bugüne kadar medyaya hiç yansımayan ve bana o dönem bu model için aracı olan DSP Milletvekili Gaffar Yakın tarafından aktarılan bu formüle Demirel hayır demezken Hüsamettin Özkan ile Ahmet Necdet Sezer engel oldular. O iki isim engel olmasaydı, yani Demirel şayet o kabinenin içinde olsaydı ne DSP parçalanır ne de koalisyon dağılırdı. Dahası AKP'nin önü açılmazdı...

Özkan'ın karşı çıkış gerekçesi hasta Ecevit'i istifa ettirip Başbakan olmak istemesi, Sezer'inki ise Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından desteklenen Demirel her şeye hâkim olur ve karizmamı sıfırlar endişesiydi.

Bu arada *Hürriyet*'in Almanya'daki matbaa açılışında Hüsamettin Özkan'ın yanısıra Mesut Yılmaz ile Tansu Çiller'in davet edilmesi MHP bağlamında kuşkuya neden olduğundan koalisyonun çöküşüne bir başka gerekçe olarak sunuldu. Ancak yaptığım araştırmalar matbaa açılışına bu isimlerin gitmesinin tamamen tesadüf olduğunu ortaya çıkardı. Zira aynı açılışta Tayyip Erdoğan da vardı.

Devlet Bahçeli'nin yayla şenlikleri esnasında kiminle yaptığı hâlâ sır olan uzun telefon görüşmesi sonrasında, üstelik partinin yetkili kurullarıyla istişare etmeden baskın yaparcasına erken seçim demesi öngörüsüzlük olarak izah edilemez. Çünkü söz konusu olan partisinin ülkenin yönetiminden vazgeçmesi ve normal süreye bir buçuk yıl varken seçim kumarını oynamasıdır.

Koalisyon sürecinde yolsuzluklar bağlamında ANAP ile MHP'nin arasının açılması da rutin bir hadise değildi. Belli ki Irak bağlamında ABD Türkiye'de hükümet değişsin ve kendini destekleyecek bir siyasi heyet işbaşına gelsin istiyordu. Dolayısıyla ANAP'a karşı Beyaz Enerji, MHP'ye karşı Koray Aydın operasyonları gündeme getirildi... Operasyonu yapan alt kademe idealistti ama oyun yukarıdan kurulmuştu.

Amaç belliydi. O da uzun zamandır hazırlığı yapılan AKP'nin önünün açılmasıydı.

AKP'nin bir ABD projesi olduğunun onlarca delilinden biri Namık Kemal Zeybek'e yapılan ziyaret ve ona edilen tekliftir.

ABD'nin Ankara Büyükelçiliği siyasi müsteşarı, ziyaretine gittiği DYP Milletvekili Zeybek'e aynen şunları söylüyordu:

"Yeni bir siyasi oluşuma gidilecek ve yeni bir parti

kurulacak. Başına da Tayyip Erdoğan geçecek. Sizi de orada görmek isteriz."

Namık Kemal Bey'in Demokrat Parti Başkanı sıfatını taşırken Ulusal Kanal'daki "Alternatif" programımda açıkladığı bu müthiş bilgi ne ABD Sefareti ve ne AKP tarafından hiçbir zaman yalanlanmadı.

AKP kurulmadan önce Star Grubu'nun Ankara Temsilcisiydim.

O süreçte önce Fazilet Partisi bünyesindeki çatışmaları yakından izledim.

Tayyip Erdoğan'ın adayı Abdullah Gül, yasaklı olan Necmettin Erbakan'ın adayı Recai Kutan'a yenilince aslında yeni partiden kopmaya bahane üretilmiş oldu ve çok sürmedi bölündüler.

Tayyip Erdoğan'ın yanında Gül'ün yanısıra Abdüllatif Şener, Bülent Arınç ve Cemil Çiçek gibi ağır toplar vardı.

Melih Gökçek ise Fazilet'ten kopmasına rağmen Tayyip Erdoğan grubundan uzak durdu zira o yasaklı olan Tayyip Erdoğan'ın önünün hiçbir şekilde açılmayacağını düşünüyordu.

Gökçek bu bağlamda derin çalışmalar içindeydi ki ileriki sayfalarda bunu detaylarıyla sunacağım.

İkiye bölünen Fazilet Partisi'nde taraflar arasında rekabet o kadar fazlaydı ki hiç unutmam bir gün Recai Kutan Bey ekibi ile bizi ziyarete geldi ve büromuzda ağırladık. Haber gazeteye yansıyınca ertesi gün Abdullah Gül'den bir telefon:

– Sabahattin Bey ekip olarak size gelmek istiyoruz, bize randevu verir misiniz?

Elbette dedim ve beraber gün belirledik.

Gül, milletvekili seçilmesi ile *Türkiye* gazetesinde beraber çalıştığımız Prof. Nevzat Yalçıntaş'ın öğrencisi olması hasebiyle ilk günden beri tanıştığım ve sayısız defa televizyon

programlarıma çıkardığım bir isimdi... Randevu günü Abdullah Bey'in 10'a yakın arkadaşını Star'ın Oran Yolundaki binasında öğle yemeğinde ağırladım.

Tayyip Erdoğan'ın olmadığı bu yemekte Gül ile Abdüllatif Şener masanın başına oturmak yani lider görünme noktasında tartıştılar... Oradaki genel izlenimim bu yeni oluşumda ilk günden lider kavgasının uç verdiği ve Erdoğan'ın siyasi yasağının kalkmasının beklenmediğiydi.

Bu süreçte Tayyip Erdoğan'la sık karşılaştık.

Bir gün Gaziosmanpaşa'da Hemşin kökenli Ardeşenlilerin lokantasında öğle yemeğine oturmuşken Tayyip Erdoğan yanında Hayati Yazıcı, Sadık Yakut ve şimdi *Sabah* ile ATV'yi alan Kalyon Grubu'nun Trabzonlu sahibi Hasan Kalyoncu başta olmak üzere 10-15 kişilik bir kalabalıkla içeri girdi.

Erdoğan girer girmez göz göze gelince masama geldi ve gel beraber yiyelim diye ısrar etti.

Tayyip Erdoğan ile o günlerde bugünkü misali değildik yani beni hasım olarak görmüyordu.

Öyle ki kendisini İstanbul Belediye Başkanı olduğu günlerde defalarca TGRT'deki programımda ağırlamıştım.

Doğruya doğru, Erdoğan o yıllarda reyting makinesiydi.

Ekranda görünmesi bile çok izlenmeye yetiyordu.

Öyle olduğu için de onu programıma sık çıkarıyordum zira o dönem televizyon bağlamında olaya profesyonel bakıyor ve ABC'nin reyting klasmanına girmek istiyordum.

Gaziosmanpaşa'daki lokantada yenilen yemekte siyasetle alakalı sorular sordu ve ayrılırken bana "Mutlaka görüşelim, hem size komşuyuz, bizim büro sizin büronuzun karşısında. Beklerim..." dedi. Ben de "Bakarız" dedim.

Yemek sonunda Hasan Kalyoncu hesabı isteyince lokanta sahibi kardeşler Ogün ve Bahadır Babaahmetoğlu, "Tayyip Bey Başbakan olduğunuzda yemek parasını sizden alırız"

dediler ve ısrarlara rağmen almadılar.

Tayyip Bey o söz edildiğinde aynen şu karşılığı verdi:

"Biz Başbakan olduğumuzda bugünkünden çok fakir olacağız, haberiniz olsun."

Tayyip Erdoğan'ın Gaziosmanpaşa'daki o lokantaya gittiği duyulunca ekibi de oraya akın etti.

Lokanta sahibi işler iyileşince gitti içkisiz lokantasına ruhsat aldı ve şarap koydu.

Bir gün baktım şaraplar sıra sıra dizilmiş.

Lokanta sahibi Bahadır'a seslendim:

– Bu şaraplar ne?

– Ruhsat aldım Sabahattin Bey. Lokantanın havası değişsin dedim.

– İyi yaptın ama bundan böyle ne Tayyip Bey ne de adamları buraya gelmez.

– Olur mu Sabahattin Bey, ben bu ruhsatı onlar geliyor ve lokantam lüks görünsün diye aldım.

– Aslanım onlar içkili lokantada yemek yemeyi haram sayarlar. Göreceksin, şarabı gördüler mi şeytan görmüş misali kaçacaklar.

Yanılmadım...

Araya giren seyahat sonrası, yani bir hafta sonra lokantadayım.

Bahadır adeta ağlıyor:

– Sabahattin Bey çok haklıymışsınız?

– Ola ne oldi?

– Ne olacak şarabı gören yemeğe bile oturmadı ve kapıdan döndü.

– Ya Tayyip Bey?

– O da bir geldi ve bir daha adımını atmadı.

– Bunlar böyle Bahadır. Allah korusun bir de bunların memleketin idaresine geldiğini düşün!

– Vallahi düşünemiyorum. Ben hemşerim diye sevmiştim ama içki var diye lokantaya girmeyen biri maazallah Başbakan olursa neler yapmaz.

Erdoğan ve Gül Abraham Foxman ile Ne Görüştü

Sekreterim, "Necmettin Erbakan arıyor" deyince "görüştür" dedim.

– Sabahattin Bey ben Sayın Erbakan değilim.

– Onu sesinizden anladım... Ne demek oluyor bu ?

– Kendi ismimle ararsam belki ulaşamam diye korktum... Ben Fazilet Partisindedim... Adım M.A... Size çok önemli bir bilgi vereceğim.

– Nedir?

– Tayyip Erdoğan ile Abdullah Gül Dünya Yahudi Konseyi Başkanı ile yarın gizli bir görüşme yapacaklar. Bu bilgi kesin. Abdullah Bey'in en yakınından Sayın Erbakan'a arz edildi... Biz de tarafsız bir gazeteci olarak sizi haberdar ediyoruz...

– Kiminle görüşecekler?

– Görüşecekleri kişinin adını öğrenemedik. Abdullah Bey sadece görüşmeyi ağzından kaçırmış, öyle öğrendik. Siz gazeteci olarak araştırırsanız o isme ulaşırsınız diye düşündük... Ama dikkatli olun Tayyip Erdoğan ile Abdullah Gül sizin bunu bildiğinizi öğrenirlerse görüşmeyi iptal ederler.

– Peki görüşme nerede olacak, o konuda bilgi var mı?

– İstanbul'da olacak herhalde çünkü Abdullah Bey yarın çok erken saatte İstanbul'a gidiyor.

– Tamam araştıracağım...

Telefonu kapattım. Önce bir düşündüm. Akabinde İstanbul Emniyeti istihbaratında çalışan üst düzey bir tanıdığımın telefon numarasını tuşladım:

– Senden bir ricam var.
– Sabahattin Bey buyurun.
– Abdullah Gül ile Tayyip Erdoğan yarın İstanbul'da yabancı biriyle bir görüşme yapacaklar. Bu görüşmenin kiminle olacağı ve nerede olacağını öğrenebilir miyiz.
– Araştırıp size dönerim Sabahattin Bey.
Ertesi gün öğleye doğru o isim telefonda:
– Evet böyle bir buluşma kesin var. İsme henüz ulaşamadım. Ulaşınca bildireceğim.
Akşamın ilerleyen saatlerinde bilgi geliyor:
– Görüşülecek adamın ismi Abraham Foxman. ABD'li. Dünyanın en büyük Yahudi örgütlerinden ADL'nin Başkanı... Buluşmada Abdullah Gül'ün yanısıra Tayyip Erdoğan da varmış.
– Emin miyiz?
– Kesinlikle...
Ertesi gün hemen Abdullah Gül'ü aradım:
– Sayın Gül, Sabahattin Önkibar'ım. Abraham Foxman ile ne konuştunuz?
Abdullah Bey panikler:
– Ne, kim anlayamadım?
– ADL Başkanı Abraham Foxman ile ne konuştunuz diyorum.
– Ne dediğinizi anlayamıyorum?
– Abdullah Bey, kiminle görüştünüz diye sormuyorum, Tayyip Erdoğan ile beraber böyle bir görüşmeyi dün yaptığınızı biliyorum. Sadece ne konuştuğunuzu merak ediyorum.
Abdullah Gül direnmedi:
– Kim sızdırdı size bunu?
– Onu boşverin. Bu buluşma niçin onu merak ediyorum.
– Sabahattin Bey bu konu çok hassas.
– Onun için aradım zaten.

– Sakın ola bunu haber yapmayasın. Yalanlarız. Mahkemeye veririz.

– Ben de o görüşmeye giderken çekilen fotoğrafınızı yayınlarım.

– Fotoğrafımızı da çektiler yani!.

– Bu bilgiyi bana verenleri, yalanlama ihtimalini düşünmeyecek kadar salak mı sandınız?

– Çok rica ediyorum bunu yazma. Lütfen rica ediyorum.

– Kusura bakmayın ben haberciyim ve bu büyük bir haber.

Telefonu kapattım...

Burada bir açıklama: Aslında elimde fotoğraf yoktu... Fotoğraf ifadem Abdullah Bey'e bu görüşmeyi itiraf ettirmek adına söylenen beyaz bir yalandı.

Abdullah Gül'den sonra önce Genel Yayın Yönetmeni Fatih Çekirge'ye sonra Haber Koordinatörümüz olan ve gerçekte Cem Uzan'ın *Star* gazetesini her gün yayına hazırlayan Yılmaz Özdil'e bilgi aktardım.

Özdil haber içerikli köşe yazımı müthiş bir sunumla çok geniş olarak birinci sayfaya taşıdı.

Bu şekilde Tayyip Erdoğan ile Abdullah Gül'ün AKP'nin kuruluş sürecinde Dünya Yahudilerinin en etkin örgütü olan ADL ve en etkin lideri olan Abraham Foxman ile buluştuğu ve icazet aldığı sayemizde kanıtlanmış oldu.

Bu haber Abdullah Gül ve Tayyip Erdoğan ile olan ilişkimizde büyük bir kırılmaya sebep oldu.

Onlar benim bu haberle kendilerine karşı yapılan operasyonda başrol aldığımı düşündüler.

Oysa hadise gerçekten yukarıda anlattığım gibiydi ve tamamen gazetecilik saikleri ile hareket etmiştim.

Peşi sıra nabız tutma bağlamında askerlerle konuşmaya başladım.

Bazı devletlerin milli günleri resepsiyonu vesilesiyle

karşılaştığım kimi üst düzey generaller Tayyip Erdoğan'a ismen ateş püskürüyordu.

Keza makamında ziyaret ettiğim MGK Genel Sekreteri Orgeneral Tuncer Kılıç benzer kanaatteydi.

Yine "28 Şubat süreci bin yıl sürecek" açıklamasını Karargâha davet ettiği benimle beraber beş gazetecinin önünde yapan Genelkurmay Başkanı Orgeneral Kıvrıkoğlu da bu kesime karşı fevkalade tavırlıydı.

Askerlerle tuttuğum nabız sonrasında yazımın başlığını şöyle attım:

"Tayyip'ten Muhtar bile olamaz."

Generallere dayandırdığım bu haber büyük yankı uyandırdı.

Sonrasında ise yine gazetem *Star*'da "İmam Hatipli'den Başbakan olur mu" başlığı ile yazı serisi yaptım.

Tekrar altını çizeyim, bu yazılarım asla bir yönlendirmenin eseri ya da sonucu değildi. Sadece o günkü devlet iklimini resmettim. İmam Hatipli olan ve radikal görüşleri olduğu bilinen birine engel olunacağını düşünüyordum.

Bu arada kurulması düşünülen AKP'nin Afyon toplantısına ısrarla davet edildim ama gitmedim.

Peşi sıra Tayyip Erdoğan'ın gazetelerin Ankara temsilcileri toplantısına çağrıldım. Ona katıldım.

Erdoğan yemekli olan o toplantıda bana kırıcı olmayan sitemlerde bulundu. Ben da ona doğu eğilerek şakayla karışık "Sizin üstünüzü çizdiler, başbakan yapmayacaklar haberiniz olsun" dedim.

Onun cevabı netti:

"Sebo bunu bil, ben başbakan olacağım. Kimse bunu engelleyemeyecek."

Tayyip Bey'deki bu inanç sadece kararlılığın ifadesi mi yoksa küresel iradenin kendine verdiği cesaret ya da

taahhüdün mü yansıması mıydı, onu hâlâ bilmiyorum.

AKP kuruldu, Tayyip Erdoğan'ı Genel Başkan sıfatıyla televizyona ilk çıkaran yine ben oldum.

Star TV'ye çağırdığım Erdoğan ile iki saate yakın canlı program yaptım ve kamuoyunda merak edilen bütün soruları bir bir gündeme getirdim.

Bu tavrım bile benim Tayyip Erdoğan olayına ve kurduğu partiye, bazılarına taşeronluk yapma adına değil, tamamen gazetecilik ve habercilik adına hareket ettiğimi ortaya koyuyordu.

Melih Gökçek ve Erdoğan'ın Arası Nasıldı?

Tayyip Erdoğan'ın kızmasına rağmen benim programıma gelme sebebi Star TV ve *Star* gazetesinin gündemi belirlemede etkin olması ve bizi her şeye rağmen karşısına almak istememesindendi.

Tayyip Erdoğan o süreçte Melih Gökçek'e ateş püskürüyordu. Star TV'ye programıma geldiğinde "lavaboya gidebilir miyim" dedi. "Sular akmıyor, çocuklar pet şişeleri koydular" deyince durdu ve şunları söyledi:

– Türkiye'nin başkentinde suların akmaması ne korkunç bir hadise! Gelin görün İstanbul'da her yerde gürül gürül su akıyor. Ankara'yı geziyorum çok ilkel kaldı. Belediyecilik adına hiçbir hizmet yok.

Tayyip Erdoğan'ın sözlerini ertesi gün telefonda naklettiğim Melih Gökçek şu karşılığı veriyor:

– Öyle söyler tabii... Sadece sana değil geçen gün buluştuğu işadamlarına da beni şikâyet etti. Sebep ortada. Partisine katılmadım ve yeni bir siyasi oluşumu başlattım diye kızıyor bana.

Melih Gökçek o günlerde hem Fazilet Partisi'nden hem de Tayyip Erdoğan'dan uzak durup havayı kokluyordu... Kulağı delik olan Gökçek biz gazeteciler misali Tayyip Erdoğan'ın önünün kapalı olduğunu düşündüğünden partisine katılmadı. Zira o partinin kapatılabileceğini ve o şekilde kendisine siyasi yasak gelebileceğini düşündü.

Tayyip Erdoğan'ın yasağının kalkmayacağını ve bu şekilde kurulan yeni partinin eninde sonunda kendine kalacağını düşünen Abdullah Gül gizli rakip olarak Melih Gökçek'i görüyordu. Dolayısıyla onun kendilerine katılmamasından memnundu. Zira Gökçek'in türlü imkânlarını ve günlük politikadaki ustalığını bildiğinden onunla başa çıkamayacağını düşünüyordu.

Tam bu süreçte Emine Erdoğan ile Hayrünnisa Gül'ün aralarındaki rekabet ve çatışma bilgileri kulis haberi olarak bana aktarıldı ve bunları yazdım... İddiaya göre Hayrünnisa Hanım her yerde, "Tayyip Bey imam hatipli, İngilizce bile bilmiyor, ondan başbakan mı olur" diyormuş ve bunu işiten Emine Erdoğan küplere biniyormuş.

Yazım gazetede yayınlanınca Abdullah Gül aradı:

– Tahmin ediyorum sana o bilgiyi Melih (Gökçek) verdi, ama onun gayesi Tayyip Bey'le benim aramı açmaktır.

Gül'e şu cevabı verdim:

– Hayır, bilgiyi Melih Gökçek vermedi, Hayrünnisa Hanım o sözü ederken tanık olan hanımların kanalıyla geldi...

Melih Gökçek yeni siyasi oluşum bağlamında önce seçime katılma hakkı bulunan kâğıt üzerindeki Demokrat Parti'nin yönetimini yanına aldı, akabinde "100 Büyük Türk" sloganıyla kurucular listesini oluşturmak için harekete geçti.

Ankara Tandoğan'da Belediye çalışanlarıyla yaptığı mitingden tatmin olmayan Gökçek, Erhan Göksel aracılığıyla art arda anketler yaptırdı.

Bu arada Gökçek'in gözü kulağı Anayasa Mahkemesi'ndeydi, derken Anayasa Mahkemesi Tayyip Erdoğan için beklenen kararını verdi:

Buna göre Tayyip Erdoğan milletvekili olamayacaktı ama parti genel başkanlığında kalabilecekti.

İşte bu karar Melih Gökçek'i stop ettirdi zira AKP'nin önü kurumsal olarak açılmış oluyordu.

Pragmatik Gökçek Milli Mücadele Gençliği günlerinden arkadaşı olan Cemil Çiçek gibi isimleri devreye sokarak son süreçte AKP'ye yanaşmaya çalıştı. Tayyip Erdoğan ile Abdullah Gül yüz vermeseler de Gökçek umursamadı ve AKP'nin kapısında nöbet tutarak içeriye davet edilmeyi bekledi.

Tayyip Erdoğan'ın partisine karşı kapatma davasının açılmadığı bir yana, Anayasa Mahkemesi parti liderliğine olur vererek dolaylı olarak önünü açıyordu.

İşte bu gelişme Ankara'da ABD'nin devreye girmesi ve yeni bir siyaset mühendisliği olarak yorumlandı ki bu bağlamda bir sürü tevatür kulağımıza geldi.

"Efendim Batıyorum"

AKP'de bunlar olurken ANAP ile MHP yolsuzluk bağlamında birbirine girmişti; Ecevit hastaydı, Hüsamettin Özkan ise Ecevit'i istifa ettirip başbakan olma hayalleri kuruyordu.

Ecevit hastalık sürecinde bir ara siyasetten tamamen vazgeçmeyi düşündü ve eşine söyle dedi:

– Rahşan, sağlık sorunlarım ortada, takatim yok. Çekilsem iyi olacak.

Rahşan Hanım Bülent Bey'in bu sözlerine sert bir itirazda bulundu:

– Bülent, çekilip düşmanlarına bayram mı ettireceksin!

Bazılarının söylediğinin aksine Ecevit uzun bir zamandır hastaydı ve hastalığı devlet yönetimini engelliyordu. Öyle ki Ecevit bir ara zihnen çocuk gibi olmuştu.

TGRT'den ayrılmadan önce İhlas Finans'ın batmak üzere olduğu günlerde bir gün Enver Ören'le beraber Başbakanlık makamına gittik.

Hüsamettin Özkan'ın bulunduğu o görüşmede Enver Ören şark kurnazlığı bile diyemeyeceğim bir şekilde Ecevit'e şöyle bir teklif yapar:

– Efendim batıyorum... On binlerce çalışanım işsiz kalacak... Beni kurtarmak sizin bir mektubunuza bağlı.

– Nasıl mektup?

– Evet, ben para istemiyorum... Bana bir mektup verin, kurtulurum.

– Kime yazacağız mektubu?

– Ben İsrailli bir bankadan 100 milyon dolar para buldum... Bana o parayı verecekler... Ama İsrail bankası sizden, yani devletin bir bankasından mektup istiyor... Evet ben para istemiyorum, sadece mektup istiyorum.

Başbakan Ecevit Hüsamettin Özkan'a döner:

– Bakın Sayın Özkan, Enver Bey para istemiyor mektup istiyor... Benim adıma yazın bir mektup, verin gitsin...

Hüsamettin Özkan ile göz göze geliyoruz.

Türkiye'yi yöneten isim yani Başbakan teminat mektubunun ne olduğunu artık kavrayamaz bir noktadadır.

Özkan Ecevit'e dönüyor:

– Efendim teminat mektubu zaten para demek, yani devletimizin kefil olması demek.

– Öyle mi!.. Mektup para mı demek Sayın Özkan?

Evet o günkü Ecevit manzarası buydu ki bu hadiseyi birkaç sene sonra yazdım.

Ecevit'e ABD gibi dış seyahatleri sürecinde yapılan kortizon yüklemeleri ise ayakta durabilmesi yani devleti temsil adına günü kurtarma teşebbüsleriydi.

İşte böylesine bir iktidar tablosunun bulunduğu Türkiye'de Tayyip Erdoğan ile AKP'nin önü adım adım açılıyordu.

Düyun-u Umumiye Reisi Kemal Derviş

Kemal Derviş ise o sürecin bir başka kilit ismiydi. 2001 krizi sonrasında dış bağlantılı İstanbul sermayesinin Hüsamettin Özkan aracılığıyla koalisyona monte ettiği Derviş adeta yeni bir Düyun-u Umumiye Reisi olarak Türkiye'deki yabancı sermayenin güvencesi sıfatıyla ekonomi direksiyonunun başına oturtuldu.

Derviş bu süreçte yabancı sermayenin sadece bekçiliğini yapmadı, aynı zamanda yapılan siyasi operasyonlarda roller aldı.

Düşünün, bir ülkenin başbakanı kendi kabinesinde ve emrinde olan bir bakana tamı tamına 8 gün ulaşamadı ki bunu açıklayan bizzat Bülent Ecevit'ti.

Ve bu bakan buna rağmen görevinde kalmaya devam edebilmiştir.

İşte bizim fetret değimiz hadise budur.

Aynı Kemal Derviş küresel iradeden emir geldiğinde, ekonomi dalgalanır şu bu demeden AKP'nin önünü açmak için "Erken seçim" işaretini verebilmiştir.

Türkiye'ye karşı yapılan siyasi operasyonun küresel aktörü olduğu bu şekilde açık ve net olan böyle bir ismin hâlâ bu ülkede itibar görüyor olması, iş dünyası tarafından kucaklanması ve de ana muhalefet partisi CHP tarafından eller üstünde tutulması ayrı bir garabettir.

Özkök Nasıl Genelkurmay Başkanı Oldu?

Gelelim askeri cenahın genel fotoğrafına:

Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu NATO'ya girişle beraber yani son yarım yüzyılda Genelkurmay Başkanlığı koltuğuna oturan, milliği baskın isimlerden biriydi ve bunu Avrasya'ya açılarak yani Şanghay İşbirliği Örgütü ülkelerinin bazılarını ziyaret ederek ortaya koydu. Ancak buna rağmen Kıvrıkoğlu döneminde şartların sonucu olarak da olsa bazı yanlışların yapıldığı vakıadır.

Mesela Hilmi Özkök'ün halef seçilmesi olayı.

Kuşkusuz Özkök'ün Kara Kuvvetleri Komutanı olarak atanıp bir sonraki Genelkurmay Başkanı olarak ilan edilmesinde Çevik Bir'in kişisel ihtiraslarının katkısı olmuştur ama yağmurdan kaçılırken doluya teslim olunmuştur.

Evet, Hüseyin Kıvrıkoğlu'na bir tatbikat esnasında yapıldığı ileri sürülen o suikast ve ölen albay olayı zihinlerde tortuydu ve bunun sonrasında suikast olur korkusuyla Kıvrıkoğlu o dönem askeri uçağa bile binemiyordu, lakin Çevik Bir'i savuşturmak için aceleden Hilmi Özkök isminin tercih edilmesi yanlıştı. Pekâlâ onun yerine başka bir tercih yapılabilirdi.

Öyle, çünkü Hilmi Özkök meçhul değil, görüşü ve duruşuyla malum bir isimdi.

Hiç unutmam Kara Kuvvetleri Komutanı olduğu gece Gazi Orduevi'nde aramızda şöyle bir diyalog geçmişti:

– Kıbrıs uluslararası ilişkilerimizde ayakbağımızdır. Ne pahasına olursa olsun bunu çözmeliyiz.

– Şaşırttınız beni Paşam. Çünkü Türkiye Cumhuriyeti Devletinin Kara Kuvvetleri Komutanı ve geleceğin Genelkurmay Başkanı böyle bir sözü etmeye hak sahibi değildir... Ne demek ayakbağı?

– Kastım sorunun çözülmezliğidir. Ne zamana kadar bu konuyu sürekli olarak kambur misali sırtımızda taşıyacağız?

– Sayın Özkök, Kıbrıs kambur değil milli bir davadır. Devletlerin ve milletlerin bu tür milli davaları hep vardır ve tarih bunlara tanıklık etmiştir. Sorunu aşalım deyip milli dava ve çıkarlardan vazgeçilemez... Girit'in elden çıkma olayını bilmez misiniz? Nereden nereye gelinmiştir?.. Aynı şey bugün de geçerlidir. Girit olayından dersler çıkarmamız gerekiyor. Üzüntüm bunu benim size anlatmamdır. Oysa aynı şeyi konumuzun itibarıyla sizin bana hatırlatmanız gerekirdi. Ben bu söylediklerinizi köşemde yazacağım.

– Hayır hayır sakın yazmayın. Ben sohbet babında şey ettim... Aman yazmayın. Sakın!

Fethullah Gülen'in Özkök Sevgisi

Orgeneral Hilmi Özkök'le ilgili bir başka gözlem. Yıl 2001.

Fazilet Partisi heyeti kendini ABD kamuoyuna anlatmak için Recai Kutan başkanlığındaki bir heyetle Washington ve New York'a gider.

Gezide o dönem Fazilet Partisi mebusu olan Nazlı Ilıcak ile kocası Emin Şirin de vardır.

Heyet hazır ABD'ye gitmişten Fethullah Gülen Hocaefendiyi de görelim deyip Pensilvanya'ya geçer.

Ziyaret esnasında Nazlı Ilıcak Fethullah Gülen'e sorar:

– Hocam Türkiye'deki asker baskısı daha ne zamana kadar devam edecek? Ne zaman rahat edeceğiz?

– Hilmi Özkök Genelkurmay Başkanı olduğu zaman.

– Hilmi Paşa o kadar iyi mi, emin misiniz?

– İyi ne demek. Biz o albaylıktan generalliğe terfi ettirildiğinde bile şaşırmıştık.

Bu diyaloğu bana anlatan, o konuşmaya şahitlik eden Nazlı Ilıcak'ın üçüncü kocası Emin Şirin'di...

Benzer ifadeleri Burhan Özfatura'dan da işitmiştim... Özkök Ege Ordu Komutanlığı yaparken Özfatura ile her hafta sonu berabermişler.

Evet, Hüseyin Kıvrıkoğu Paşa Çevik Bir'i savuşturma adına böyle bir ismin önünü açmıştı.

Gerçi son süreçte bazı çabalar sergilenmedi değil ama o çabalar Mesut Yılmaz ile Ahmet Necdet Sezer tarafından görmezden gelindi.

Ecevit tarafından yapılan Kıvrıkoğlu'nun görev süresinin bir yıl uzatılması, Hüseyin Paşa ile Cumhurbaşkanlığı seçimi esnasında kanlı-bıçaklı olan Mesut Yılmaz'ın şahsi kini ve Ahmet Necdet Sezer'in öngörüsüzlüğü nedeniyle gerçekleşmedi... Eğer gerçekleşseydi süre uzayıp Özkök emekli edilecek ve başka bir isim Genelkurmay Başkanı olacaktı.

Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun bir başka yanlış tercihi kendisinin emekliye ayrılıp Hilmi Özkök'ün Genelkurmay Başkanı olduğu kararının verildiği Askeri Şûra'da Kara Kuvvetleri Komutanı olma hakkına sahip Edip Başer'i emekli edip onun yerine Aytaç Yalman'ı tercih etmesidir ki Yalman Özkök'le sonradan yoldaş olmuştur.

Bütün bunların gösterdiği şudur:

Türk Silahlı Kuvvetleri o günlerde siyasi duruş bağlamında net ve homojen değildi ve bu kendi içindeki rekabetlerle ilgiliydi. Dolayısıyla AKP'nin önünü kesme noktasında laf üretmekten ve medyaya bunu duyurmaktan öte hiçbir şey yapmadı.

Dahası, Türk Silahlı Kuvvetleri bir bakışa göre Tayyip Erdoğan'ın önünü açtı, zira bir siyasetçiyi şiir okuduğu için hapisle cezalandırmak ancak onu ödüllendirmek yani

kahraman yapmak adına olabilir... Tayyip Erdoğan'ın Siirt meydanında okuduğu malum şiire Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesinin askeri üyeleri hemen hapis diyerek aslında bir İmam Hatipli'den özgürlük kahramanı yaratmaya soyunmuşlardır... Açıkcası biz bu işin gerisinde Pentagon ile NATO'nun olduğunu düşünüyoruz... Öyle, çünkü hadise gerçekten Tayyip Erdoğan'ı imha olsaydı şiir okumaya ceza vermek yerine İstanbul'da açılan Akbil misali bir yolsuzluk davası ile ceza verilebilir ve Erdoğan ömür boyu siyasetten men edilebilirdi.

Sadece Diyarbakır DGM'nin bu kararı değil sonrasındaki pek çok gelişme Tayyip Erdoğan'ın emperyal irade tarafından baştan beri sırtlandığını teyit ediyor.

Genç Parti'nin Kuruluş ve Çöküşü

Cem Uzan parti kurmaya karar verdim deyince baba Kemal Uzan kıyameti kopardı.

Benzer tepkiyi kardeş Hakan Uzan da verdi.

Söyledikleri ticaretle siyasetin aynı anda olamayacağıydı ki haklıydılar. Hele Türkiye'de böyle bir şey zordan öte imkânsızdı.

Dik mizaçlı Cem Uzan ailesini dinlemedi ve partiyi kurdu.

Babasına söylediği ise, siyaset aileye ve şirketlere kalkan olacak, o şekilde korunacaklardı.

Cem Uzan'a parti kurma cesaretini veren şey ise açık havada yaptığı şirket kutlamalarında gördüğü ilgiydi.

Medyası ve çok parası vardı. Pekâlâ sonuç alabilirdi.

Önce bir anket yaptırdı ve akabinde Ali Taran gibi avantür kesimle ilişki kurmayı bilen iletişimcileri harekete geçirdi.

Ancak kurduğu parti Türkiye'nin geleceğini kararttı.

Çünkü Tayyip Erdoğan'a yüzde 34 ile iktidarı bahşeden Cem Uzan'dı... Abdullah Gül bunu Uzan'a açıktan söyleyerek teşekkür bile etmişti.

Yüzde 7.4 oy olan Cem Uzan'ın Genç Parti'si sadece MHP'yi değil DYP'yi de baraja gömmüştü ki bunun anlamı kesin koalisyon olacakken AKP'nin tek başına iktidara taşınmasıydı.

Peki Cem Uzan'a oy verenlerin DYP ile MHP'ye oy verebilecek kütle olduğunu nereden mi biliyoruz?

Genç Parti'nin seçim kampanyaları esnasındaki söylem ve duruşundan!

Cem Uzan keskin bir Tayyip Erdoğan karşıtlığı ve açıktan milliyetçilik yaparak o iki partinin tabanından oy çekmişti.

İpinin çekilmesinin ise birkaç nedeni vardı.

Birincisi; genç, paralı, medyalı ve hırslı olmasıydı... Böyle biri Tayyip Erdoğan'ı yakın bir gelecekte tehdit edebilirdi.

İkinci husus ABD ve Motorola şirketi ile iş ilişkileri bağlamında kavgasıydı... Keza Uzanlar medyada ve iş dünyasında hiç sevilmezlerdi...

Motorola Telsim'in altyapılarını kuran ABD'li şirketti ve Cem Uzan'dan 3 milyar dolara yakın alacağı vardı.

Türkiye'de 2001 krizi çıkınca Cem Uzan Motorola'ya ülkemde kriz var, ödeme takvimini sarkıtıp yumuşatalım dedi.

Motorola fırsat bu fırsat, bu şekilde belki Telsim'i Uzanlardan alabiliriz diye düşünerek ödeme taksitlerinde esnekliğe yanaşmadı.

Öyle olunca sözleşme gereği konu İsviçre'deki uluslararası mahkemeye gitti.

Cem Uzan emsal bir karardan hareketle mahkemenin kendi talepleri doğrultusunda sonuçlanacağından emindi.

Ancak dikkate almadığı bir şey vardı ve o da şirketin ABD patentli olmasıydı.

Motorola, işi mahkemeye bırakmayarak Beyaz Saray'dan yardım istedi.

Beyaz Saray bu talep üzerine devreye girerek Türkiye'ye baskı yaptı.

Bülent Ecevit'in 2002'deki ABD seyahatine Star Grubu'nun Ankara Temsilcisi olarak katıldığımdan Ecevit-Dick Cheney görüşmesi sonrasında o zaman ABD Büyükelçiliğinde müsteşar olan Mehmet Ali Bayar beni bir kenara çekerek şöyle dedi:

–Sabahattin Bey, Motorola işi ciddi... Sayın Başbakan'a; dün ABD Ticaret Bakanı, bugün de Başkan Yardımcısı Dick Cheney tehdit eder gibi, Motorola'nın alacakları ne olacak, ilgili şirkete baskı yapıp halledin. Bu noktada ısrarlıyız dediler. Haberin olsun.

Hemen Cem Uzan'ı aradım ve konudan haberdar ettim.

Cem Bey gülerek şu karşılığı verdi:

–Sabahattin Bey, bir bok yapamazlar... Benim elimde kapı gibi bir sözleşme var. İlaveten dünyada uluslararası hukuk diye bir şey var.

İşte Ecevit'in Başbakanlığında aşılamayan Motorola konusu yani onun tahsil edilemeyen alacağı Cem Uzan'ın tasfiyesine ABD'nin takındığı AKP yanlısı tavra gerekçe oldu.

"Patron Mutlu Olmak İstiyor"

Cem Uzan'ın askerle ilişkisine gelince:

Köprü Fatih Çekirge idi ve Fatih Cem Uzan'ı askerin devletin mutlak hâkimi olduğuna yüzde yüz inandırmıştı.

Dahası askerin Tayyip Erdoğan ile partisine tahammül etmeyeceği noktasında da ikna etmişti.

Fatih Çekirge Çevik Bir döneminde iletişim başkanı olup

albaylıktan emekli olan Hüsnü Dağ ile her gün beraberdi. Askerle ilişkilerini o kanaldan götürürdü. Ancak Cem Uzan'a telefonda yaptığı sunumlar hep orgeneral düzeyindeydi.

Bir gün Fatih Çekirge, Yavuz Onursal ve ben Kavaklıdere Tenis Kulübü'nde öğle yemeği yerken Cem Uzan aradı. Fatih Çekirge sabahtan beri bizimle olmasına rağmen filan orgeneral ile randevum vardı, oradan geliyorum diyerek söze girdi ve yanımızdan ayrılarak sakin bir köşede Cem Bey'le uzun uzun konuştu.

Konuşması bittiğinde espriyle hayali orgeneral konusunu açınca Çekirge güldü:

– Sebocuğum, patronumu mutlu ediyorum, bunun ne sakıncası var... Adam böyle şeylerle mutlu oluyor... Mutlu olmak onun da hakkı değil mi? Patronlara bazen olanı değil, duymak istediğini söyleyeceksin.

İdari işlerimize bakan Yavuz Onursal araya girdi:

– Sabahattin, Fatih Çekirge dünyanın en pahalı hasta bakıcısı. Cem Uzan'a böyle bakıcılık yapıyor...

O süreçte doruğa çıkan Cem Uzan-Aydın Doğan kavgasının nedeni her ne kadar medya rekabeti olsa da Doğan Grubu'nun 42 gün aralıksız sürdürdüğü taarruzda Motorola olayının payı olmuştur.

Cem Uzan o günlerde Fatih Çekirge, Ali Kırca ve benim de bulunduğum bazı isimleri çağırıp Aydın Doğan'a yapacağı karşı saldırının stratejilerini açıkladı.

Ben hiçbir yazımla bu kavgaya girmedim zira hadise patronların çıkar ve güç çekişmesiydi.

Keza Ali Kırca medya kavgası haberlerini Star TV haber bültenlerinde okumam diyerek açık bir tutum aldı. Bunun üzerine ekrandan alındı.

Fatih Çekirge ise yazılarında bu konuya hiç değinmemesine

karşın Yayın Yönetmeni olduğu için topyekûn dışında kalamadı. Taşkın Şenol'un köşesini kullanarak sadece Aydın Doğan'a karşı değil Cem Uzan'a kim saldırdıysa oradan karşı yayın yaptırdı.

Sonuç malum, AKP'yi ve ABD'yi karşısına alan ve yıkılmaz denilen Uzanlar deliğe süpürüldü.

Hem Cem Uzan hem de Cavit Çağlar hadiseleri Türkiye'de iktidar olmanın ne büyük bir güç olduğunu ortaya koyan iki önemli örnektir.

Aydın Doğan-Cem Uzan kavgasının en şiddetli olduğu günlerde Cem Uzan Kanal D'nin Genel Müdürü Faruk Bayhan'ı Star TV'ye transfer edince Aydın Bey'in çok kızdığı iddia edildi..

Derken o süreçte Aydın Doğan'ın gölgesi olarak tanınan Taylan Bilgen benimle buluşmak istediğini söyledi.

Sıkı bir Demirelci ve önceden tanışıklığımız olan Taylan Bilgen ile Ankara Hilton Oteli'nde buluştuk. Bilgen, Aydın Doğan'ın benimle özel olarak konuşmak istediğini söyledi.

Doğan Holding'in İstanbul merkezinde Aydın Bey ile iki kez bir araya geldik. Sonrasında Star Grubu'na istifa dilekçemi vererek *Posta* gazetesinin yazarı ve Ankara temsilcisi oldum...

Devlet Bahçeli Neden İstifa Etmedi?

Gelelim MHP ile Devlet Bahçeli olayına...

Bahçeli yaptığı sır telefon görüşmesinin hemen sonrasında erken seçim deyip partisini baraja gömerken yaptığı basını toplantısında şunu söylüyor:

– Seçimi kaybeden liderler gitmeli. Ben de istifa edeceğim.

Bu açıklama üzerine önce Mesut Yılmaz sonra Tansu Çiller partilerinden ayrılmak zorunda kaldılar.

Yılmaz'la Çiller ayrıldı ama kaybedenlerin gitmesi için yaptığı çağrıyla kamuoyu oluşturan Devlet Bahçeli verdiği söze rağmen kendisi istifa etmedi... Bahçeli'nin gerek bu çark etme olayı gerekse de erken seçimdeki tutumu onun bazı bağlantılarının olduğu iddialarını gündeme taşıdı.

Mesela Alparslan Türkeş'in askeri doktoru olan Selim Kaptanoğlu Türkeş'in kendisine Bahçeli'nin MİT elemanı olduğunu söylediğini iddia etti.

Devlet Bahçeli hakikaten ilginç bir portre.

Varlıklı ve sıkı CHP'li bir aileden geliyor.

Hiç evlenmedi ve kendisi gibi hiç evlenmeyen kız kardeşi ile süper lüks bir malikânede yaşıyor.

Liseyi İstanbul'da azınlık öğrencilerinin yoğun olduğu bir kolejde bitirdi.

Üniversitede 17 yıl eski ifadeyle asistanlık yani araştırma görevlisi olarak çalışmasına rağmen başkaları 10 yılda profesör olurken o bu süre içinde yardımcı doçent bile olamadı.

12 Eylül sürecinde bir kere olsun gözaltına alınmadı.

Can Dündar'ın iddiasına göre 12 Eylül öncesinde Ankara Gölbaşı'nda arabasında çok sayıda silah ele geçirilmesine rağmen tutuklanmadı.

Siyaseten net bir duruşu hiç olmadı ve renksiz görüntüler verdi.

Ülkücü gençleri ve camiayı kişiliksizleştirdi ve kendine özel koruma bölüğü haline dönüştürdü.

AKP ile izaha muhtaç ilişkileri vardı.

Erdoğan ne zaman zora düşse imdadına koşuyordu.

Öyle ki Tayyip Bey hastalandığında "Ona bir şey olursa Türkiye batar" gibi bir bakışı bile ortaya koyabildi.

Suriye politikaları bağlamında MHP'yi AKP'ye kuyruk yaptı.

Abdullah Gül'ü Çankaya'ya taşıması ise izahı mümkün olmayan garabet ötesi bir tercihti.

Devlet Bahçeli ile ilişkilerimde başlangıçta sorun yoktu ve kişisel hiçbir çatışma yaşamadık.

Ancak Başbakan Yardımcısıyken Türk Dünyası Kurultayı'na destek vermemesi ve pasifliği sebebiyle iki yazımda eleştirince aramıza mesafe girdi.

Bu durum Türkiye'de maalesef gazetecinin kaderidir.

Eleştirdiniz mi hasım görülüyor ve aforoz ediliyorsunuz.

Hak teslimi yapalım, bu noktada eski liderler yenilerine oranla daha bir hoşgörülüydü.

Mesela Demirel ile Ecevit çok nadir kızarlardı... Kindar değillerdi.

Özal da onlara yakındı.

Çekiç Güç olayını *Türkiye* gazetesinde yazarken Turgut Bey'i yerden yere vururdum ama beni buna rağmen seyahatlerine çağırırdı.

Keza yaptığım bir eleştiri sonrasında TGRT'deki programıma davet ettiğim Alparslan Türkeş'i oğlu Tuğrul engellemek istediyse de Türkeş Bey hiç unutmam oğluna rağmen geldi.

Sonrasındaki liderlerin tamamına yakını kinciydi.

Hakkını teslim edelim Kemal Kılıçdaroğlu istisna ve Ecevit'i çağrıştırıyor.

Kemal Bey'le 2005-2006 sürecinde Flash TV'de beraber programlar yaptık ki benim AKP ile mücadelem o günden beri kıyasıya devam ediyor.

Melih Gökçek'le Kılıçdaroğlu ilk defa benim programımda karşı karşıya geldi.

Kılıçdaroğlu'nun sadeliği, dürüstlüğü ve hoşgörüsü tescilli.

Takıntıları Dersim ve Cumhuriyet... Emperyalizm olgusunu da kavramışa pek benzemiyor.

Enternasyonal bir çizgisi var ve solcu olmaktan ziyade sosyal demokrat.

Siyasete DSP'den girmek istemiş ama Rahşan Ecevit'in süzgecinden geçememiş...

Eski ve yeni liderlerle siyaseti kıyasladığımızda bariz farklar var.

Geçmişte siyaset zenginleşme aracı değildi.

Eski bakan olup da fakirlik çeken çok kişi tanıdım.

Buna karşın 1984 sonrası bakanların tamamı değil ama yüzde seksen civarı siyasetle zenginleşmişti.

Özal ile başlayan bu süreç AKP ile zirve yaptı.

Bana siyasetle dolar milyoneri olan bakanları say deseler gözlemlerim doğrultusunda hiç zorlanmadan onlarca ismi anında sayarım.

Liderler noktasında da eski ve yeniler farklı.

1980 öncesinde sadece Demirel dışında –ki o da yeğeni Yahya sebebiyle– hiçbir lider yolsuzluk suçlamasına hedef olmadı.

ANAP ile beraber siyaset köşe dönme aracı olarak görüldü. Dahası insanlar trilyonlar ödeyerek milletvekili ve belediye başkan adayı oldular.

Bu şekilde yeni dönemle beraber siyasetimizin iki önemli unsuru Washington'dan icazetle para oldu.

Melih Gökçek Neden Telefonlarıma Çıkmadı?

2000'li yılların ortalarından bir başka anekdotum şudur:

Daha önce Sualp Kalleci'nin icra kurulu başkanlığı döneminde hayır dediğim Mehmet Emin Karamehmet'in Akşam Grubu ile ikincisinde anlaşmıştım, 5 gün sonra işbaşı yapacaktım. Üçüncü gün Mehmet Emin Karamehmet gerekçe bildirmeksizin sürpriz bir şekilde anlaşmayı bozduğunu iletti.

Ne oldu dedim, cevap alamadım.

TGRT'de çalıştığım dönem İhlas Finans'ın Genel Müdürü olan ve iyi ilişkilerimizin olduğu o dönemin Sanayi Bakanı Ali Coşkun'un yanına gittim.

TOBB eski Başkanı olan Ali Coşkun Karamehmet'i yakından tanıyordu.

Tesadüf Ali Coşkun'un yanında Melih Gökçek de var.

Onun gidişini beklemeden durumu anlatınca Ali Bey Mehmet Emin Karamehmet'i aradı.

Coşkun ben de dinleyeyim, dememle telefonun mikrofonunu açtı.

– Mehmet Bey merhaba, ben Ali Coşkun nasılsınız? Epeydir görüşmedik.

– İyiyim Sayın Bakanım, sizler nasılsınız?

– Ben de iyiyim Mehmet Bey, sizi rahatsız etmemin nedeni Sabahattin Önkibar konusu.

– Evet Sayın Bakanım.

– Ne oldu... Önkibar sizde başlayacakken neden vazgeçtiniz?

– Sayın Bakanım beni aşan bir şey oldu.

– Yahu siz oranın sahibisiniz.

– Sahipliğimi aşan bir şey.

– O ne demek Sayın Karamehmet?

– Sabahattin Bey istenmiyor.

– Kim istemiyor?

– Sizin patron istemiyor... Ona rağmen nasıl alabilirim?

Ve bu şekilde *Akşam* gazetesi defterim başlamadan kapandı..

Bu arada 20 küsur yıldır tanıdığım Melih Gökçek şahit olduğu o telefon konuşmasından sonra bir daha telefonuma çıkmadı...

Deniz Baykal Erdoğan'ın Önünü Neden Açtı?

Deniz Baykal arkadaşlarına itiraz ediyor:

– Hayır ben sizin gibi düşünmüyorum, Tayyip Erdoğan Meclis'e ve hükümete girmeli. Ne olduğu ortaya çıkmalı. Aksi takdirde büyüsü hiç bozulmayacak.

En yakın kurmayları ise Erdoğan'ın önü açılmazsa Başbakanlık koltuğunda oturan ve o gücü elinde tutan Abdullah Gül ile iddialı kişiliği bilinen Tayyip Bey birbirine girecek ve bu şekilde AKP ortadan ikiye bölünüp Türkiye bir beladan kurtarılmış olacak noktasında ısrarlarını sürdürdüler.

Sonuçta liderin yani Baykal'ın dediği oldu ve CHP Anayasa değişikliği bağlamında AKP'ye omuz vererek Tayyip Erdoğan'ın önünü açtı.

O süreç içinde yaşananlar tam bir garabetti.

ABD Büyükelçisinin Yüksek Seçim Kurulu ziyaretinin hemen sonrasında kurul suya tirit bir gerekçeyle Siirt seçimlerini iptal ederek Tayyip Erdoğan'a bir seçim çevresi icat etti ve bu şekilde Erdoğan Meclis'e alınarak Başbakanlığa taşındı.

Bugün geriye bakıldığında Deniz Baykal'ın çok çok büyük bir stratejik hata yaptığı görülüyor.

Baykal'ın demokrasi gereği öyle davrandık beyanı ise siyaseten söylenmiştir. Zira herkes biliyor, Deniz Bey'in amacı Erdoğan balonunu patlatmaktı.

Ayrıca Baykal'ın demokrasi gereği Erdoğan'ın önünü açtık ifadesi şu açıdan da yanlış bir yaklaşımdı. Demokrasiyi tramvay olarak gören bir zihniyetin iktidarına zemin hazırlamak demokrasiye inanmak olamaz, tersine ona kurulan suikaste bilerek ya da bilmeyerek ortak olmaktır. Batı'da yani Avusturya'da seçimi kazanan Haider örneği ortadadır. Bütün Avrupa kamuoyu seçimi kazanan totaliter fikirli Haider'in devlet yönetimine gelmesini sakıncalı bulmuş ve seçim

sonucuna rağmen başbakan yapılmamıştır... Sormak lazım böyle davranan Avrupalı demokrat değil de, "Demokrasi bizim için tramvaydır" diyen Tayyip Erdoğan'ın önünü açan Deniz Baykal mı demokrat?

Deniz Baykal bu kararıyla siyasi yaşamındaki hatalar zincirine bir halka daha eklemiş oldu...

Ancak doğruya doğru, aynı Baykal tezkere olayında çok büyük bir sınav vererek Pentagon'un Güneydoğumuzu işgal projesini yaptığı önderlikle engelledi... AKP cenahındaki firelerde Türk Silahlı Kuvvetleri'nin verdiği mesajlar ve Gül ile Arınç'ın çabalarının yanısıra Deniz Bey'in hadisedeki liderliği etkili oldu.

2003, ABD ile Türkiye arasında tezkere bağlamında kırılmanın yaşandığı dönemdi. ABD bu kırılmanın faturasını lehte liderlik yapmadığı için Türk Silahlı Kuvvetleri'ne kesti. Peşi sıra Türk askerinin başına çuval geçirilmesi ve Muavenet olayı gibi rezillikler yaşandı... Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök bütün bunlara susarken Başbakan Erdoğan gazetecilerin "ABD'ye nota verecek misiniz" sorusuna "Ne notası, müzik notası mı" diyerek eğlenebilmiştir.

Avrupa Birliği olayının cennete erişmek gibi sunulduğu 2004 sonrası askeri cenah içinde ciddi dalgalanmalar oldu. Bütün Türk Silahlı Kuvvetleri'nin istediği hükümete muhtıra verilmesi kararı Hilmi Özkök'ün direnciyle verilemedi, ancak asker içinde Tayyip Erdoğan ile AKP'ye tepki öylesine yoğunlaştı ki bazı komutanlar çeşitli vesilelerle karşılaştıkları Erdoğan'ı refüze etmeye başladı.

Hilmi Özkök sonrasında Yaşar Büyükanıt teamül gereği Genelkurmay Başkanı oldu. Bu süreçte *Akit* gibi gazeteler Büyükanıt'ın dedesi Musevi diyerek onun genelkurmay başkanlığını engelleme adına yayınlar yaptılarsa da Tayyip Erdoğan ile hükümeti Çankaya Köşkü'nde Ahmet Necdet Sezer olduğu için o yönde bir tasarruf yapamadı.

Derken Cumhurbaşkanlığı seçimi geldi çattı.

Herkes Tayyip Erdoğan'dan adaylık beklerken Abdullah Gül ikinci isim olarak öne çıktı.

O süreçte bütün gözler Genelkurmay'daydı zira asker hâlâ siyasetteki etkin unsurlardan biriydi.

Yaşar Büyükanıt Karargâhta düzenlediği basın toplantısında "Çankaya'ya çıkacak isim sözde değil özde laik olmalı" şeklinde bir şablon ortaya koydu.

Yine tam bugünlerde Büyükanıt sürpriz ve içeriği meçhul bir ABD gezisi yaptı.

Kendi adaylığı bağlamında tabloyu muğlak gören Tayyip Erdoğan partisinin meclis grubunda şöyle dedi:

– Cumhurbaşkanı adayımız kardeşim Abdullah Gül'dür.

Sonrasında 367 tartışmaları başladı...

AKP'den kopanlarla Meclis'te ANAP grubunu kuran AKP'nin bir önceki Turizm Bakanı Erkan Mumcu ile DYP'li Mehmet Ağar ve iki milletvekiline Meclise girip girmeme noktasında çift taraflı baskılar yapıldı.

Sonuçta salt çoğunluk rakamı olan 367 milletvekili oylama salonunda hazır bulunmayınca Abdullah Gül Cumhurbaşkanı seçilemedi.

AKP hep yaptığı gibi bu olayı da istismar ederek hadiseyi milli iradenin gaspı diye sundu.

Daha da ötesi, ortaya çıkan tabloyu eşi türbanlı olan Müslüman bir ismin Çankaya Köşküne çıkışının askerlerce engellenmesi şeklinde takdim etti.

Ve bu mağdurluk istismarlarının sebep olduğu rüzgârla hemen erken seçim kararını aldı.

İlginçtir o dönem İstanbul sermayesi ile büyük medyası AKP'yi destekledi. Onlara göre Avrupa Birliği hedefine ancak AKP ile varılabilirdi.

Erkan Mumcu ve Mehmet Ağar'a Ne Oldu?

Türk Silahlı Kuvvetleri ve Yaşar Büyükanıt'ın altın bir tepside sunduğu ve Bülent Arınç'ın itirafı ile AKP'ye ilave yüzde 15 oy getiren bu mağdurluk imajı inşasına ilaveten, AKP iyi bir sonuç alma adına, ardı ardına siyaset mühendislikleri yaptı.

Mesela o dönem daha lafı edildiğinde bile anketlere yüzde 15 olarak yansıyan DYP-ANAP ya da Mehmet Ağar-Erkan Mumcu birleşmesi sabote edildi.

Taraflar yalanlasalar da hem Mehmet Ağar'a hem de Erkan Mumcu'ya türlü vaatlerle beraber tehditlerin aynı anda yapıldığını biliyoruz.

Mesela Melih Gökçek'in AKP adına o günlerde Erkan Mumcu'yu gece yarıları evinde birkaç kez ziyaret ettiğini, o ziyaretlere tanık olan Yozgat milletvekili Mehmet Erdemir'den birkaç kez dinlemiştim.

Mumcu'nun Bodrum-Güvercinlik tarafında bazı işadamlarına tahsis ettirdiği iddia edilen turizm alanları konusunun önüne konulduğu sık konuşuluyordu.

Aynı şekilde Mehmet Ağar'a da Susurluk bağlamında kulağına kar suyu kaçırıldığı yani onunla tehdit edildiği söylendi... Keza bugün işlettiği Muğla'daki araç bakım istasyonu sözünün o tarihte verildiği iddia edildi.

Sonuçta tartışmasız olarak yüzde 20 civarında oy alması kesin olan bu birliktelik kurulamadı.

Ağar ile yapılan görüşme sürecinde "Beni elle yapma çiçeklerle karşılayan partilime ve partim ANAP'a ihanet edemem" diyerek patinaj yapan Erkan Mumcu, 2002'de kendine tepeden inme mebusluk ve bakanlık bahşeden aynı parti ANAP'ı o zor şartlarında terk edip AKP'ye kapağı attığını unutuyordu.

İlginçtir Türkiye'de liderler bağlamında siyasete pek girilip çıkılmaz ama Erkan Mumcu bunun istisnasıdır... Mumcu genç yaşına, kredibilitesine ve hırsına rağmen 2007'de DYP ile ittifak yapmayıp ANAP'ı bıraktı ve gidiş o gidiş.

Mumcu bırakın parti siyasetini, ülke siyasetinden bile uzak durarak medyadan sürekli kaçtı... Türkiye adım adım bölünür ve paralel devletçikler oluşurken vatansever sorumluluğu bile duymadı. Hep gizlendi.

Bu duruş ve seyir Erkan Mumcu için ileri sürülen AKP tarafından öyle ya da böyle susturuldu iddialarına acaba mı dedirtiyor.

Aynı şekilde Mehmet Ağar'ın 2011 seçimlerinde AKP Elazığ adaylığı için Tayyip Erdoğan'a göz kırpmasını bu bağlamda değerlendirenler var.

Erkan Mumcu'yu AKP çıkarları adına ikna için gece yarıları evine giden Melih Gökçek ise 2002 sonrasında Tayyip Erdoğan'ın kapısında epey bir nöbet tuttuktan sonra tövbesi kabul edildi ve partiye alındı. Ancak buna rağmen Gökçek geçmişte yaşananları biriktirip unutmaması ile bilinen Tayyip Erdoğan'a epey bir süre yaklaşamadı. Dahası 2004'teki Ankara Büyükşehir Belediye Başkanlığı adaylığını son anda elde etti. Tayyip Erdoğan Gökçek'in yerine Ali Babacan, Turgut Altınok ve Hasan Celal Güzel gibi isimlerden birini düşündü lakin anketler Gökçek'i açık ara ile önde gösterince Erdoğan partim kaybeder endişesiyle Gökçek'te karar kıldı.

Kapatma Davası Kime Yaradı?

2007 seçimleri böyle bir ortamda yapıldı ve AKP yüzde 47'ye erişti.

Bu oy patlaması ile güç ve moral kazanan Tayyip Erdoğan

Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ı Dolmabahçe'ye çağırarak hâlâ içeriği sır olan o malum görüşmeyi yaptı.

Fikri Sağlar gibi bazı isimlerin tehdit ve şantaj, bazı kesimlerin ise anlaşma olarak tahmin ettiği bu sır buluşma sonrasında Türk Silahlı Kuvvetleri teslim olma sürecine girdi ve sarı öküzü AKP'ye verdi yani kurumsal olarak beyaz bayrak göndere çekildi.

Devlet Bahçeli'nin sürpriz hamlesiyle İngiltere'de istihbaratçıların yetiştirildiği okul Exeter'den sertifikalı olan Kraliçe Elizabeth'in gözdesi Abdullah Gül, Tayyip Erdoğan tarafından Cumhurbaşkanı yapıldı. Bahçeli şayet o emrivakiyi yapmayıp Tayyip Erdoğan'ı mecbur etmeseydi Gül aday bile olmayacaktı.

Abdullah Gül'ün Çankaya'ya çıkışı Türkiye'nin yeni bir döneme yelken açmasıydı zira Çankaya Köşkü neticede son imza ya da onay makamı olduğundan önemliydi. Türk Silahlı Kuvvetleri'ndeki kimi generaller o makam gidince şahsi ikbal adına iktidara el altından şirinlik yapmaya başladı.

Kimilerince "Müesses Nizam" diye ifade edilen devlet ise kalan son gücüyle harekete geçerek AKP'ye bilinen kapatma davasını açtı.

Anayasa Mahkemesi'nde var olan dengeler kesin kapatılmaya işaret ederken olmaz denilen oldu ve AKP kapatılmaktan kurtuldu.

AKP kapatılmasın diyenlerin içinde Ahmet Necdet Sezer'in Anayasa Mahkemesi'ne üye yaptığı Ferruh Kaleli, Ahmet Akyalçın ve Serdar Özgüldür de vardı ki, Özgüldür asker kökenliydi ve Askeri Yargı kontenjanından seçilmişti.

Yine tam burada güya laiklik şampiyonu olan Ahmet Necdet Sezer'in yaptığı tercihleri dikkatinize sunuyorum.

Demirel ile Özal'ın Anayasa Mahkemesi'ne atadığı isimler kendi çizgilerinden milim şaşmazken Sezer'inkiler ters-yüz

olmuştu... Aslında bu durum şaşılacak bir husus değildi zira Haşim Kılıç'ı Anayasa Mahkemesi'ne başkan yaptıran yine Sezer'di.

AKP bu vartayı atlatınca hem bilendi hem de şımarıp taarruza geçti...

Tayyip Erdoğan'ın şimdilerde "Çete" dediği F Tipi cemaat kadrolarını yargı ile Emniyet'in kilit noktalarına yerleştirmeye başladı.

Beyaz Saray'da Bush'un onayı da alınarak Türk Silahlı Kuvvetleri'ni çökertme ve Türkiye'yi dönüştürme noktasında yapılacak büyük taarruz için yığınak yapıldı.

Önce konuya hazırlık bağlamında ortam hazırlandı ki Malatya baskını, Rahip Santorio ve Hrant Dink suikastları bunun içindi.

Amaç uluslararası kamuoyunun ilgisi ve desteğiyle beraber Türk kamuoyunu hazırlamaktı.

İşlenen o cinayetlerin tamamının perde gerisinde F Tipi örgüt vardı ve bazılarında Muhsin Yazıcıoğlu'nun Nizam-ı Âlemci gençleri kullanıldı.

Bütün bunlar olurken Yazıcıoğlu'nun tartışmalı bir helikopter kazasında ölmesi zihinleri bulandırdı.

Zekeriya Öz'ün "Gizli Toplantısı"

Bunlara paralel olarak milli cephede açık toplantılar yapılmaya ve Türkiye nereye gidiyor soruları sorulmaya başlandı.

Önce Ankara'da Kent Otel toplantıları yapıldı.

İlhan Selçuk'tan Sinan Aygün'e, Ufuk Söylemez'den Şükrü Sina Gürel'e kadar diğer merkez sağ ve soldan onlarca ismin katıldığı bu sohbet toplantıları birkaç kez tekrar edildi.

Amaç AKP'ye karşı milli ve demokratik bir cephenin inşa edilmesiydi.

Peşi sıra Patalya Oteli toplantıları gündeme geldi.

Bir gün Kâmran İnan'la Ufuk Söylemez art arda aradılar ve şunu söylediler:

– Sabahattin Bey Gölbaşı'ndaki Patalya Oteli'nde Türkiye nereye gidiyor gündemli bir sohbet toplantısı olacak. Sizi de bekliyoruz.

Belirtilen saatte otelin geniş salonuna gittiğimde şu isimler gözüme çarptı:

Mümtaz Soysal, Yusuf Halaçoğlu, Ufuk Söylemez, Mehmet Haberal, Hurşit Tolon, Doğu Perinçek, Gülsüm Toker Bilgehan, Sadi Somuncuoğlu, Mustafa Balbay, Hulki Cevizoğlu, Çetin Yetkin, Yaşar Okuyan, Anıl Çeçen, Armağan Kuloğlu, Tuncer Kılınç, Sina Akşin, Ayfer Yılmaz, Hasan Ünal, Gökhan Çapoğlu, Necdet Pamir, Ali Ilıksoy, Vural Savaş, Rıza Zelyut, Alpaslan Işıklı, Hasan Korkmazcan, Yaşar Hacısalihoğlu, Talat Şalk, Bilal Şimşir, Naci Ünver, Mete Akyol, Fethi Bolayır ve Güler Kömürcü.

Toplantı mikrofon salonun içinde gezdirilerek başlatıldı ve isteyen herkes konuştu.

Ben de kurulacak demokratik milli cepheye muhafazakâr kanattan isimlerin alınmasını ve bu şekilde cephenin geniş tutulmasını dillendirerek mesela AKP'den ayrılan Abdüllatif Şener bugün burada olmalıydı dedim.

Uzun süren toplantıda hiçbir konuşmacı ki özellikle dikkat ettim asker kökenliler dahil, darbeye yorumlanacak zerre imada bulunmadı. Tersine darbe asla çözüm değil dediler.

Öğle sonrası oturumun ilerleyen bölümlerinde el kaldırıp söz istedim ve şunu söyledim:

– Bu toplantı önemli ama toplumun bundan haberdar olması gerekiyor. Bunun için izin verirseniz gazete büroma

gidip buradaki toplantıyı ve konuşulanları ayrıntılarıyla yazmak istiyorum.

Oturumu yöneten Kâmran İnan'la Ufuk Söylemez'in çok iyi olur demeleriyle gazeteye geçerek bu toplantıyı yazdım.

Sonrası mı?

Kısa bir süre sonra açılacak olan Ergenekon davasının iddianamesinde bu buluşma savcı Zekeriya Öz tarafından gizli örgüt toplantısı diye sunuldu.

Düşünebiliyor musunuz, ertesi gün içeriği o dönem yazdığım *Yeniçağ* gazetesindeki köşemde yayınlanan bu toplantı gizli örgüt faaliyeti olarak soyut örgüt ithamına malzeme yapıldı. Otelin sahibi olan Mehmet Haberal ile pek çok katılımcı bu toplantıya katıldıkları için gizli örgüt mensubu ilan edildi ve ağır cezalara çarptırıldı. Mehmet Haberal ve diğer Ergenekon şüphelileri yazdığım o yazıyı mahkemeye ibraz etmelerine rağmen toplantı yine örgüt faaliyeti olarak cezalandırmaya gerekçe yapıldı.

Niçin mi öyle oldu?

Savcılığın elinde Ergenekon safsatası bağlamında suçlama yapmak için hiçbir şey yoktu da ondan!

Öyle, çünkü örgüt dedikleri Ergenekon'un ne lideri, ne bir eylemi, ne de silahı vardı... Meczup Alpaslan Aslan'ın, yeğenini para karşılığı erkeklere peşkeş çeken katil Osman Yıldırım ile işlediği Danıştay cinayeti bile sırf bu yüzden bu davayla ilişkilendirildi.

Burada bir parantez açıp 12 Eylül 2010 referandumuyla yargının topyekûn ele geçirildiği notunu ilave edelim.

Yargının fethiyle tezgâh ve tertiplerle açılan Ergenekon ile Balyoz davaları açık bir hukuk ve ahlak katliamına dönüştürüldü.

Peşi sıra Oda TV ve Casusluk gibi davalarla bütün toplum sindirilip fiili bir faşist yönetime geçildi.

Deniz Feneri Derneği'nin Almanya'daki yargılamalarını haber yapan *Hürriyet*'in sahibi Aydın Doğan'a 3.5 milyar dolarlık vergi cezası kesildi.

Deniz Feneri hadisesi ise İslam adına işlenen kahpe bir cinayettir.

Zekât paralarını toplayıp bununla Rus kızlarıyla fuhuş yaptığı ve şahıslarına gemiler aldıkları savcılar tarafından tespit edilen failler iktidar tarafından korumaya alındı.

Hırsızlığı araştıran savcı Abdülvahap Yaren'in ifadesiyle "bunu yapan Hırsızların İmparatoru" idi ve kendine ulaşılmasını engellemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Bu soysuzluğu layıkıyla soruşturan o üç savcı, çok sürmedi sadece görevinden alınmadı aynı zamanda büyük bir ceza davasıyla karşı karşıya bırakıldı.

Peki kim miydi o Hırsızların İmparatoru?

Adını herkes biliyordu ama ceza ve tazminat davası açılır endişesiyle kimse ismini zikredemiyor.

Medyada Linç Operasyonu

Bu karanlık süreçte pek çok gazeteci sadece tetikçilik yapmadı aynı zamanda Ergenekon hikâyeleriyle kitaplar çıkararak hem zengin oldu hem de AKP listesinden mebus yapıldı.

1995 sonrasında işsiz kaldığında TGRT'deki "Alternatif" programımı koordine ambalajı ile iş verdiğim Şamil Tayyar gerçekte siyasal İslamcı olmamasına tersine 1999'da DSP'den aday olmak için günlerce Ecevit'in kapısında yatmasına rağmen şartlar değişince ortama uyup AKP'nin emrine girdi ve Ergenekon ticaretine soyunan gazetecilerin önde gideni oldu.

Benzer bir örnek Yiğit Bulut'tu.

Ekranlardan yıllarca AKP'yi yerden yere vuran ve Abdüllatif Şener'in yeni partisine kurucu olacağı sözünü veren Bulut, Trabzon'a kadar gidip Bağımsız Türkiye Partisi Genel Başkanı Prof. Haydar Baş'ın da elini öpmüş ve ona da beraber siyaset sözü vermişti... Aynı şekilde 2007 seçimleri sürecinde milletvekili adayı olmak için iki saat ara ile önce CHP sonra MHP Genel Merkezine gitmişti.

İşte bu Yiğit Bulut Ergenekon'dan beni alırlar korkusuyla bütün yaşamsal çizgisini inkâr edip AKP'ye sığındı. Eyvahlar olsun ki böyle bir ismi Türkiye gibi bir ülkenin başbakanlık koltuğunda oturan Tayyip Erdoğan başdanışman yapabildi.

Ergenekon tertipleri sürecinde tezgâha dahil edilemeyenler itibarsızlaştırma operasyonuna tabi tutuldu ki bana da bir operasyon yapıldı.

Bir pazartesi günü İstanbul'dan arandım ve Ergenekon dosyalarına bakan savcı Fikret Seçen'in beni ifadeye çağırdığı söylendi.

Ne zamana kadar deyince hafta sonuna kadar dendi.

Çağrılma nedenim yazdığım bir yazıydı.

"AKP'den Kamhi Ailesine peşkeş mi" başlıklı yazımda Pendik'te önce denizin kiralanıp sonra doldurulması ve ardından arsa haline getirilmesi ile üstünde dev bir tersane inşa edilmesini belgelerle açıklıyordum.

Fikret Seçen bu konu ile alakalı olarak niye gerek duyduysa beni çağırtarak sorular sordu ve 10 dakika içinde gidebilirsin dedikten sonra kapıya yöneldiğimde aslında neden çağrıldığım hemen ortaya çıktı.

Yandaş gazeteler beni kuşatıp resimlerimi çektiler.

Ne oluyor derken ertesi gün başta F tipi örgütün gazeteleri *Zaman* ile *Bugün* olmak üzere pek çok yandaş gazetede yalan haberler vardı. Güya ben parayla yazı yazmışım. Kavgalı

olduğum AKP'nin kuyruğuna takılan Ergun Babahan'ın *Sabah*'ı ile diğer yandaş gazeteleri anladım da bu pis tertibe o dönem *Milliyet*'in genel yayın müdürü olan Sedat Ergin'in dahil olmasını hiç kabullenemedim... Düşünün ben kamu adına bir yolsuzluk haberi yazıyorum ve bunun için ifadeye çağrılarak yandaş medyanın önüne atılıyorum... Yazımda sadece ve sadece kamu çıkarlarını korumak yani doldurulan denizi sahiplenmek var ama kimin umurunda... Hayati Kamhi gitmiş AKP ile anlaşarak onlarca dönüm denizi kiralayıp doldurup üstüne tersane kurmuş ve ben bunu ortaya çıkarıyorum ama bana takınılan tavır ortada... Hadise ertesi gün anlaşılınca ve benim açıklamam o gazetelerin aynı sayfalarında yayınlanınca hemen geri adım atıldı ama neye yarar. Mesela ertesi günkü gazeteyi okumayanlar ne düşünecek benim için?.. Evet benim gibi bir basın mensubu bile böyle bir şeyle yüz yüze gelebiliyorsa normal vatandaşları siz tasavvur edin.

Milliyet'teki haber ve düzeltme sonrasında Sedat Ergin'i aradım:

– Seninle 20 yıldır tanışırız, defalarca beraber yemek yedik. Bir telefon edip nedir bu olay diye soramaz mıydın?

– Hata yaptık ama ertesi gün düzelttik.

Hata yapmadın Sedat, AKP ile cemaate cici görünmek için kasten yaptın.

Sedat Ergin'in yüzüne söylediklerim sonradan doğrulandı.

Ergin, Balyoz ve Ergenekon iddiaları ortaya atıldığında güya derin analizler yaparak günlerce bu iddiaların doğru olduğunu kanıtlamaya çalıştı ki Prof. Yalçın Küçük Sedat'ın bu yaptığını kısa bir süre önce hatırlattı.

Sedat Ergin iklim yani siyasi hava değişince adım adım çark etti ama yine kendi gazetesinde yazan mesela bir Yılmaz Özdil, Ahmet Hakan, Ertuğrul Özkök ve Mehmet Yılmaz

gibi iktidara ve cemaate açıktan tavır almıyor, sadece analizci pozlarını takınarak geriden takip ettiği gündemi hiçbir riske girmeksizin yazıyor.

Yaşadığım ikinci mini medya saldırısı ise işten çıkardığım bir muhabirin eseriydi ve yandaş internet portalları buna dayanarak saldırdılar.

Yeniçağ'dayken Önsel Ünal isimli bir muhabiri işe aldım.

Türkiye gazetesindeyken yanımda çalışan Önsel'e çalışan diğer muhabirlerden fazla maaş verdim ama diğer muhabirleri de toplayarak, "Önsel Ünal'ı bahane edip patrondan sizin için de zam isteyeceğim" dedim.

20 küsur yıllık temsilcilik ve yöneticilik deneyimimle kadrosuz olan o muhabirlerin tamamına kadro verdirmiştim.

Derken Önsel Ünal'ın fazla maaş almasına Selda Kay isimli bir muhabir itiraz etti ve büroda isyan çıkardı. Birkaç kere ikaz etmeme rağmen bürodaki ahengi bozunca işine son verdim. Bu muhabir ilk üç ay sustu ama iş bulamayıp çaresiz kalınca tekrar geri dönmek istedi. Hayır deyince bu sefer Önkibar bana laf attı diye sağda solda konuşmaya başladı...

Tam o günlerde Şamil Tayyar aradı:

– Sabahatin Bey, sizin işten çıkardığınız esmer hanım muhabir bir resepsiyonda yanıma gelip, Ulusalcı Önkibar bana laf attı dedi.. Ben Sabahattin Beyle çalıştım. Onu benden iyi tanıyamazsın, öyle bir şey yapmaz. Bu gibi konuları siyasete malzeme yapma deyip kovdum. Haberiniz olsun.

İntikam alma adına oraya buraya giden bu hanıma kimse rağbet etmeyince *Akit* gazetesinin internet sitesi ile cemaatçi iki siteye benzer şeyler söyledi.

Hemen dava açtım ve Selda Kay ile haberi yayınlayan bütün internet sitelerini mahkûm ettirdim.

Yargıtay onaylayınca parayı tahsil edip çok ihtiyacı olduğunu bildiğim bir yetime hediye ettim.

Burada mini bir parantez de internet medyası bağlamında olacak.

Aralarında çok kaliteli olanları var ama internet medyasında olanların bir bölümü işsiz gazetecilerdir.

Birkaç yüz dolara bir site edinmek mümkün olduğundan önüne çıkan haberciyim diye ortalara fırlıyor ve olmadık şeyler yazıyor.

Bir bölümü eğitimsiz olan bu internet medyasının soytarıları kendilerini önemsetmek için ona buna sataşıyor ve racon kesiyorlar.

Yasal boşluk olduğu için kimse de buna dur diyemiyor...

AKP-Medya İlişkileri

Masaya yatırılması gereken bir başka konu başlığı AKP-Medya ilişkileridir:

Doğruya doğru, Tayyip Erdoğan Türkiye'de algı oluşturmayı ve yönetmeyi en iyi bilen siyasidir.

Üstelik bunu bilimsel metotlarla yapıyor.

Abartısız her hafta üç ayrı şirkete yaptırdığı kamuoyu araştırmalarıyla toplumun nabzını tutuyor.

İlaveten kürsü hatipliği yani vaiz kültüründen geldiğinden halka ulaşmayı biliyor.

Propaganda metotlarında Erdoğan ikinci Göbbels'tir.

Kuşkusuz Erdoğan'ın bu başarısında iletişim araçlarının büyük ölçüde emrinde olmasının payı var.

Merkez medyanın holding medyası kimliği Erdoğan'ın işini kolaylaştırıyor zira devletle işi olanın muhalif olabilmesi zordur.

Devletten çok sayıda ihale alan Star TV ve NTV'nin sahibi Ferit Şahenk'in AKP yanlısı yayın politikası izlemesi işte

bunun içindir. Aynı şekilde asla dinci olmayan Hüsamettin Özkan'ın damadı Turgay Ciner'in Habertürk Grubu'nda AKP'ye yalakalık yapması bundan dolayıdır.

Merkez medyanın bu pozisyonuna ilaveten AKP'nin bir çok gazete ve televizyonu yandaşlarına aldırması incelenmesi gereken bir başka başlıktır.

Hele hele *Sabah* ile ATV'nin kamu bankalarının kredisiyle alınması gelecekte kurulacağı kesin olan Yüce Divanların en önemli davası olacaktır.

Yine *Sabah*-ATV bağlamında Katar Emirinin yüzde 30 pay sahibi olmasının hikmeti ya da perde gerisi gelecekte irdelenecek konuların başındadır.

Aynı şekilde *Star* gazetesinin TMSF'den alınıp yandaş yapılması benzer kategoridedir... Seçim sürecinde Mehmet Emin Karamehmet'in borçları bahane edilerek zarar eden *Akşam* gazetesi ile Sky Türk TV'ye el konması açık bir medya operasyonudur.

Hülasa Tayyip Erdoğan, ama satın almalar, ama vaat ama korku ile medyayı adeta rehin almıştır ve partisinin il başkanlarına yaptığı sıradan bir konuşmayı bile aynı anda 18 kanalda yayınlatabilmektedir. Böyle bir medya istilası tablosu ancak Göbbels yani Hitler'in Almanyası'nda varitti.

Türkiye'nin en çok satan pardon dağıtılan dergilerinden *Aksiyon*'dan bir telefon:

– Sabahattin Bey sizinle bir mülakat yapmak istiyoruz. Mümkün olur mu?

– Olmaz. Ben size güvenmiyorum.

– Size kendimizi anlatmak ve gündemi sormak için geleceğiz, ne olur randevu verin.

– Ben sizi biliyorum, neyinizi anlatacaksınız? Ayrıca benim söylediklerimi yayınlayamazsınız.

– Size şeref sözü yayınlayacağız.

– Yayınlayamazsın kardeşim!

– Yaşayın ve görün.

– Peki o zaman yarın gelin.

Geldiler, iki kişiydiler...

Gelenler, tesadüf mü bilmem, hemşerim yani Rizeliydi.

Hemen kendi teybimi koydum ve "Kusura bakmayın, size güvenmediğimi söylemiştim. Size ses vermek riskli. Bu röportajdan yapılacak montajla yarın örgüt üyeliğiyle bile suçlanabilirim," dedim.

40 yaşlarında olanı, "Abi bu kadar mı bizden kuşku ediliyor" diye sorunca şu karşılığı verdim:

– Bu ne ki... Bırakın iktidara muhalif olanları, sokaktaki insan bile sizin adınız geçtiğinde titriyor. Kendine Allah'ın yolundayız diyen bir inanç hareketinin böyle bir imajda olması korkunç değil mi?

– Ama Sabahattin Bey biz öyle değiliz !

– Siz şahsen olmayabilirsiniz de ya Emniyet ve yargıdaki abileriniz... Yahu bunlar kul hakkı diye bir şeyi hiç mi duymadılar.

– Abi siz eski ülkücüsünüz, nasıl ulusalcı olursunuz?

– Ulusalcılık milliyetçilik demek. Dolayısıyla bir ülkücünün ulusalcı olmasından daha doğal ne olabilir? Asıl siz nasıl Amerikancı oldunuz onu anlatsanıza bana.

– Biz Amerikancı değiliz!

– Sadece Amerikancı değil aynı zamanda İsrailcisiniz. Öyle olmasaydınız ABD Hocaefendi'yi bağrına basar mıydı? Hem ne demektir bu İbrahimi dinler safsatası?

– Kastedilen kitaplı dinler olmasıdır.

– Kitaplı din diye Hıristiyanlığı ve Museviliği meşru mu göreceğiz? İlaveten Kelime-i Şahadet'ten Muhammedun Resulullahı çıkarmak niçin?

– Öyle bir şey yok.

–Nasıl yok. Fethullah Gülen'in "Fasıldan Fasıla" isimli kitabını okumadın mı?

– Sabahattin Bey röportaja geçsek.

– Kaçmayın, sorularıma cevap verin, beni ikna edin.

– Biz sizi ikna edemeyiz. Röportaja başlayalım.

Aksiyon dergisi benimle yaptığı o röportajı çok sonra o da beşte dördünü makaslayarak yani Fethullah Gülen'e yaptığım eleştirileri çıkararak yayınladı...

Benzer bir randevu talebi geçmişte DYP Genel Başkan Yardımcılığı yapan ülkücü kökenli Prof. Tevfik Ertüzün'ün aiesinden geldi ve kabul ettim.

İlk defa gördüğüm iki hanım Ertüzün adı ile bana ulaşıp Adnan Oktar'ın bir davetini ilettiler:

–Sabahattin Bey, Adnan Oktar sizi iftar yemeğine Çırağan Sarayı'na davet ediyor. Bilet ve konaklama masraflarınız bizden.

Başka bir programım var deyip kabul etmedim zira hiç tanımadığım Adnan Oktar için bazı iddialar vardı.

İki hanım bir başka teklif yaptı.

–Adnan Oktar Bey yeni bir TV kanalı kuruyor. Bu kanalda Türk-İslam ülküsü çizgisinde yayın yapılacak. Bu yeni kanal için birkaç söz etseniz.

Peki deyip henüz yayına geçmeyen Türk-İslam kanalı başarılı olsun mealinde şeyler söyledim.

Ama heyhat o kanal sonra gördüm ki Ciciş ya da Kedicikler kanalı olmuş.

Yapılan bu ziyaretten ertesi günkü yazımda haber bağlamında bir not koydum.

Birkaç gün geçmeden Ergenekon örgütü üyeliği iddiasıyla esir alınıp Silivri'de tutulan Serdar Öztürk bana avukatını gönderdi ve o iki kadına dikkat etmemi zira kendilerine de geldiklerini ve de dinleme cihazı koyabileceklerini iletti.

Hemen büroyu arattım ve Öztürk'ün mesajını ertesi günkü yazıma aldım...

Çok şükür o gün bugün ne F Tipi yapının elemanları ne de Adnan Hoca'nın müritleri yanıma yaklaşamıyor.

Kuşkusuz bizim İslami cemaatler olgusunu yani ümmetçileri bilmemiz yeni değil. 1977'de Risale-i Nur talebelerinin Laleli Tayyare Apartmanlarında ders dedikleri iki toplantısına katılmış ve orada da Nurcuları yüzlerine karşı eleştirmiştim. Keza Beyazıt'taki Sahaflar Çarşısında Cerrahi Tarikatının piri Muzaffer Ozak'la tanışmış ve ibadet ritüelleri bağlamında ona da itirazlarda bulunmuştum.

Cemaat mi Anonim Şirket mi?

Milli ve duru olanları tenzih ederim ama Türkiye'deki cemaatlerin büyük bölümü inanca dayalı anonim şirket ya da mafya örgütlerini çağrıştırıyor.

Bunların her birinde "şefkat tokadı" gibi isimlerle omerta yani susma yasası var ve olabilecek kopuşu bela korkutmaları ile engelliyorlar...

Fethullah Gülen Cemaati'nin devletin en temel kurumlarını ele geçirmesi ise Türkiye Cumhuriyeti adına beka sorunudur.

Cemaat kültüründe malum sorgulama yok ve kayıtsız şartsız kabullenmek, yani biat vardır.

Dolayısıyla böyle bir yapı devletler için tehdittir çünkü örneğin bir Türk subayı cemaat mensubu olursa emri komutanından değil cemaat şeyhinden alır.

Aynı şekilde cemaat mensupları polis ve yargıya sızarsa bunlar hukuk ve kanuna göre değil, cemaatin çıkarları ve Şeyhin buyruklarıyla hareket ederler.

Yeni ifşa edilen rezillik malumdur.

Yargıtay'da siyasi olmayan bir ceza dosyasının hükmü bile Pensilvanya'da Hocaefendi tarafından verilmiştir ki bunu açıklayan AKP'li eski Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin'dir.

Düşünün sıradan bir ceza dosyasına hüküm için bile Şeyh'e müracaat ediliyor.

Cemaat Şeyhi yabancı bir gücün kontrolüne girdiği an ise, o cemaat müritlerinin tamamı dış dinamiklerin ajanı ya da askeri olur.

Buradan bakınca cemaat müritlerinin devlette görev yapmaları yasa dışı kanlı bir örgütün devlete sızmasıyla aynı şeydir.

Evet cemaatlerin pek çoğu şeklen silahsız görünse de aslında örgüttürler ve devlet için tehdit teşkil ederler. Bunlar tıpkı DHKP-C gibi hücre sistemiyle çalışırlar.

Işık ya da öğrenci evleri bu tür örgütlenmelerin üreme merkezleridir.

Üniversiteyi kazanan gençler buralarda ehlileştiriliyorlar.

Devletin yeterli yurt yapmaması sebebiyle özellikle taşra kökenli gençler bu cemaat örgütlenmeleri tarafından kolay avlanıyorlar. İnanç gibi güçlü bir olguya, imkânsızlık, çevre, kimlik ve kişisel statü ilave edildiğinde gençlerin fethi zor olmuyor. Bu bağlamda çoğu gün tek bir uçak yolcusu bile olmayan Yüksekova misali yerlere havalimanları inşa eden AKP iktidarının öğrenci yurtlarını yapma noktasında hasis davranması tamamen bilinçli bir tercih yani gençleri bu cemaat örgütlerinin kucağına atmak içindir.

Yukarıda belirttik, bu yapılarda kayıtsız-şartsız iman yani teslimiyet esastır.

Zerre mübalağa etmiyorum, cemaat önderleri müritlerinin gözünde Allah ve Peygamber misalidir. O önderler müritlerine dininizi değiştirin deseler bile pek çoğu anında değiştirir zira o emirde kerametin olduğuna inanırlar.

Başka bir ifadeyle cemaatlerin pek çoğunda İslam kendi şeyhlerinin söyledikleridir.

Öyle olmasaydı Kelime-i Tevhit'ten Muhammedun Resulullah kısmının çıkarılması hadisesine mesela F tipi cemaatte başkaldırı olurdu!

Buradan bakınca Atatürk'ün bu ülkeye yaptığı sayısız hizmetlerden biri işte tekke ve zaviyeleri kaldırmasıdır. Atatürk eğer kaldırmasıydı bu ülkenin her ili, ilçesi, köyü ve hatta caddesinde İslam adıyla onlarca farklı din olurdu. Evet Mustafa Kemal tekkeleri kaldırarak İslam'ın duru kalmasına vesile olmuştur. Keza Kur'an mealini kendi parasıyla bastırıp dağıtması yine İslam'ı iğdiş etmeye çalışanlara karşı atılmış çok önemli adımdı.

Maalesef İslam yeni değil birkaç yüzyıldır emperyalizmin yayılma aracı haline getirilmiştir.

Hindistan'dan Ortadoğu'ya İslam İngiliz istihbaratının en çok kullandığı araçtır.

Osmanlı, Hicaz bölgesinden İslam kullanılarak yani Vahabilik adıyla İslam ambajlı yeni bir din yaratılarak koparılmıştır.

Keza İslam'ın içindeki mezhep farklılıklarının öne çıkarılması yine emperyal bir tezgâhtır.

Türkiye'de bu büyük tezgâha Sünnicilik maskesiyle kimin taşeronluk yaptığı ortadadır.

İhvan, El Kaide ve Hamas gibi CIA güdümlü unsurlarla bir olup Suriye'de oluk gibi Müslüman kanı akıtmak, sarıkla zangoçluk yapmak ve de Papa'nın gözetiminde Kerbela faciasını tekerrür ettirmektir.

Suriye'nin yıkımında kimin zerre dahli varsa o günümüzün Yezidi'dir.

Aynı şekilde Irak'ta ve Libya'da Müslüman katliamına kim katkı sunuyorsa onlar günümüzün yeni firavunlarıdır.

Cemaatlerin devlete sızmasının sonuçlarını Türkiye çok ağır bedeller ödeyerek yaşadı ve yaşıyor.

5 bin yıl mazili Türk Ordusuna karşı Pentagon ile NATO'nun başlattığı operasyonlar bu unsurlar kullanılarak gerçekleştirildi.

Mülkün temeli olan adalet, o cemaat müritleri tarafından yerlere serildi.

Asayişi temin görevi olan polis, o münafıkların sızması sonucu çeteleşti.

Ancak bunun müsebbibi 11 yıldır iktidarda olan hükümettir, zira böyle şeyler iktidara rağmen olmaz.

Başbakan'ın bugün devlette çete var demesi aslında kendini ihbar etmesidir zira o çeteleşmenin müsebbibi ya da en azından göz yumanı kendisidir.

Bir ülkede din ve inanç bütün kapıları açan sihirli anahtar yapılırsa gelinecek nokta budur.

Dini hassasiyeti güçlü olmayan bir işadamı Başbakan'ın gözüne girmek için özel uçağı ile iktidara mensup bakanları umreye götürme gereğini duyuyor ve yılda bir uğradığı Karadeniz sahilindeki evinin bahçesine namaz kılmadığı halde minareli-kubbeli mini bir cami yaptırıyorsa –ki o işadamı Mehmet Nazif Günal'dır– Türkiye'nin varacağı istasyonun adı inanç diktatörlüğüdür.

İnancın siyasallaştırılması İslam'a yapılabilecek en büyük ihanettir zira siyasallaştırılıp ideolojiye dönüştürülen İslam'a karşı etki-tepki realitesinden hareketle durduk yerde bir düşman cephe inşa ediliyor. İnsanlar bu sebeple din ile karşı karşıya getiriliyor. Buradan hareketle inancın siyasete araç yapılması aslında münafıklığın Amentüsüdür.

2014'ün başında Türkiye'nin genel görüntüsü ise malum üç paralel devletin varlığıdır.

Tayyip devletinin yanısıra cemaat ve Apo devletlerinin hükümranlık alanları oluşturulmuştur.

Cemaat sadece yargı ve poliste değil bütün bürokraside etkin iradedir.

Bürokrasideki İmam Cuntaları artık AKP'li bakanların dilindedir.

Keza Öcalan'ın paralel PKK devleti, bütün güneydoğuda hâkim iradedir.

Vergi toplayıp polis örgütü kuran PKK'nın yeni bir vatan yaratma adına büyük mesafeler aldığını inkâr edebilen yoktur.

Türk Ordusu ve polisi üniformasıyla sokağa çıkamayıp artık operasyon bile yapamamaktadır.

Paralel devletlerin anası konumunda olan Tayyip Devleti ise ben bilirim kibrin ve yolsuzlukların ipoteğine girip yerlere serilmiştir.

Manzara fetretin ötesinde dağılmayı işaret ederken Aslanlı Yol'da yürüyen halkın dışındakiler ellerini kaldırıp teslim durumundadır.

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin durumu ise tam bir faciadır.

Dünyanın beşinci büyük ordusuyum diyen ve 5 bin yıldır Türklerde devlet olarak algılanan kutlu bir kurum, sayısı üç-buçuk olan emperyal taşeronu cemaat müridine boyun eğerek teslim olmuştur.

Oysa Türk Silahlı Kuvvetleri kendine taarruz edildiği an Genelkurmay savcıları ve jandarma ile mukabele etseydi asla yenilmeyecekti.

Buna paralel olarak adına kamuoyu denilen odaklar suspustur.

Aynı şekilde rahat dönemlerin tatlı su demokratları ile tatlı su milliyetçileri vahameti sütre gerisinde soyut hamasi laflar ederek ya da ağıtlar yakarak izliyor.

Cumhuriyetin milli bir sermaye sınıfı oluşsun diye

tahsislerle yarattığı burjuvazi ise ihanetin kervancıbaşısıdır.

Buralardan bakılınca sonuç bir alaca karanlık, yani makberdir.

Lakin bu son demek değildir... Çünkü toplumda "Vatan söz konusu ise gerisi teferruattır" diyen bir bilinç oluşmuş ve bu bilinç kartopu misali büyüyerek geniş kitlelerde zemin bulmuştur.

AKP-Cemaat Koalisyonu Atatürk Cumhuriyetinin kurumlarını kazımaya çalışırken farkında olmayarak milli bir dalganın inkişafına iklim hazırlamıştır. Atatürk belki de onlarca yıldır ilk defa geniş toplum katmanlarında aranan-özlenen ve kucaklanan bir sembol olmuştur... Başka bir ifadeyle İslamcı iktidar Atatürk'ü yok edeyim derken var olmasına katkı sunmuştur.

Cemaat-AKP Savaşı'nda Bilinmeyenler

Ve Tayyip Erdoğan ile Fethullah Gülen kavgasında bilinmeyenler:

Birinci boyut, bu iki kesim siyasi olarak 2006'ya kadar hiç beraber olmamıştı, tersine hep karşı cephelerdeydi.

Fethullah Gülen Grubu aslında Milli Görüş Hareketine karşı devletin destek verip büyüttüğü tepki cemaatiydi.

Demirel'den Evren'e, Özal'dan Ecevit'e kadar anti-İslamcı iktidar sahipleri bu cemaati bunun için desteklemişlerdir.

1970'lerden bugüne F Tipi cemaat Milli Görüş partilerine değil oy vermek, tersine hep açıktan muhalefet etmişti.

Keza aynı cemaat Tayyip Erdoğan İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığına aday olduğunda Refah Partisi'ne oy vermemişti.

Sadece Fethullah Gülen Grubu değil, diğer Nurcu gruplar,

Süleymancılar ve Işıkçılar Erbakan ekolüne karşıydılar... Yalnız Çarşamba yani Mahmut Efendi Camiası onlarla flört ediyordu.

Pek çok cemaatte var olan bu duruş büyük ölçüde MİT'in ve korkunun eseriydi.

1980'lere kadar MİT Türkiye'de sadece komünistlerle mürtecileri izlediğinden cemaatlerin önemli bölümünü yönlendirebiliyordu.

Kuşkusuz bu yönlendirmelerde siyasal İslamcıların muhalefette olmaları ve dolayısıyla var olan devlet iradesinden ürkmenin payı vardı.

Fethullah Gülen-Tayyip Erdoğan ayrışması bağlamında bir başka husus Gülen'in Nur, Erdoğan'ın ise Nakşi ekolünden olmalarıydı. İki ekol arasında iman noktasında bile derin ayrılıklar söz konusu.

Peki böyle bir tabloda nasıl ve niye mi bu iki kesim bir araya geldi?

Bunun birden çok sebebi var.

Birincisi iki kesim de emperyal güç olarak aynı merkeze biat etmişti.

Başka bir anlatımla 2000'lerden sonra küresel efendileri aynıydı.

Fethullah Gülen hareketi 1995 sonrasında küresel aktör haline dönüştü ve onların operasyonlarında yer almaya başladı.

100 küsur ülkede açılan okullar iyi incelendiğinde ardında ABD ve Musevi lobisinin olduğunu görürsünüz.

CIA ile Mossad pek çok ülkeye İslam ve Türk bayrağı ile yani bu okullar sayesinde sızmış ve faaliyet yapmıştır.

Bu okullar adı güya Türk olsa da gerçekte Amerikan okullarıdır çünkü eğitim dili İngilizcedir.

Bu okullarla ilgili ülkelerde gelecek bağlamında sadece işbir-

likçi bir sınıf yaratılmıyor aynı zamanda beyin avcılığı yapılıyor.

İddia edildiği gibi Türkçe zorunlu değil seçmeli yani Türk kamuoyunu yanıltma adına kamuflajdır. Yabancı öğrencilere Türkçe şarkılar öğretilmesi ve Türkçe Olimpiyatları gibi etkinlikler, gizlemenin diğer metotlarıdır.

Fethullah'ın Okullarındaki Ajanlar

1990'ların ikinci yarısıydı...

Bir gün Genelkurmay'a çağrıldım.

Korgeneral rütbeli komutan şunu söyledi:

– Sayın Önkibar, sizin milli olduğunuzu biliyorum. Ama son yazınıza bir anlam veremedim. Sakın bu söylediklerimi müdahale olarak düşünmeyin. Haddim değil. Sadece bir sohbet.

"Hangi yazım" deyince şu karşılığı aldım:

– "Uzakdoğu'daki Türk okulu laikliğimiz için nasıl tehdit" başlıklı yazınız..

Evet böyle bir yazı yazmıştım.

Şakir Süter ile beraber Demirel'in Uzakdoğu seyahati esnasında davet üzerine bir Türk okulunu ziyaret etmiş ve orada Atatürk köşesini görünce dört köşe olmuştuk... Dönüşte de ikimiz böyle bir yazı yazdık.

– Paşam ben tarikat ve cemaatlere usulden değil esastan karşıyım ama Uzak Asya'daki o okulların laikliğimize neden ve nasıl tehdit oluşturduğunu hâlâ kavrayamadım.

– Sayın Önkibar, şerefiniz üzerine söz verin, anlatacaklarımla beni ismen deşifre etmeyeceksiniz.

– Söz Paşam, etmeyeceğim.

– Yurtdışındaki o okullar Amerikan okullarıdır. Bu kesin bilgidir.

Devam etti:

– O okullar ülkemizin kaynakları ile faaliyette... Öğretmeni ve parası büyük ölçüde bizden gidiyor. Ama ondan önemlisi CIA ile bu cemaat yol arkadaşı oldular. Bugün Uzak Asya'da beraber olanlar yarın Güneydoğumuzda beraber olabilirler. Bir başka hadise CIA İslam argümanını bu cemaat aracılığıyla kullanmak isteyebilir.

– Ben Türkiye'deki cemaatlerin devletin denetiminde olduğunu zannediyordum.

– Bir bölümü öyleydi ama Fethullah Gülen Grubu kontrolden çıktı.

– ABD niye başka cemaatleri değil de bu grubu tercih etti?

– Bu cemaat devlette örgütlü. Poliste güçlüler. Yargıya da sızmaya çalışıyorlar.

– Devletin buna karşı bir önlemi yok mu?

– Devlet sürekli izliyor ve konu MGK'da gündeme getiriliyor ama hepsi o kadar...

İşte böylesine savrulup yeni bir yörüngeye oturan F Tipi cemaat ile Tayyip Erdoğan'ın yolu 28 Şubat sürecinde kesişir gibi oldu.

Asker mağduriyeti olayı tarafları birbirine yakınlaştırdı.

Ancak bütün bunlara rağmen 2002 seçimlerinde dahi cemaat "oyum AKP'nin" demedi.

Peki 2006 sonrasında taraflar arasında kıyılan muta nikâhı nasıl mı mümkün oldu?

Pentagon'un öyle olmasını istemesinden!

Irak olayı bağlamında 2003'te yaşanan malum tezkerenin reddi hadisesi Pentagon'u çok kızdırmış ve Türk Silahlı Kuvvetleri'ne ders verme kararı alınmıştı.

İlaveten Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Necip Torumtay gibi komutanları aracılığıyla Çekiç Güç olayı ve sonrasında PKK bağlamında takındığı milli tavırlar Pentagon'da hoş karşılanmıyordu..

Dolayısıyla Türk Silahlı Kuvvetleri'ni ehlileştirme yani yeniden yüzde yüz NATO yörüngesine oturtma bağlamında bir operasyonu kaçınılmaz gördüler.

İşte böyle bir operasyonda cemaat ile AKP'yi el ele verdirdiler.

AKP iktidarı böyle bir talebe hayır demedi zira 2004 sürecinde darbeden son anda döndüklerine inanıyorlardı.

Dahası, Atatürk'ü sembolize eden Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kuvvetten düşmesi kendilerini güçlendirecek ve Cumhuriyetten rövanş alma noktasında önemli bir engel ortadan kalkmış olacaktı.

Fethullah Gülen'in kendi cemaat tabanına söylediği ise güya Kemalist vesayeti kırmaktı. Aynı şeyi o dönem Gülen'i Pensilvanya'da ziyaret eden Namık Kemal Zeybek'e de söylemişlerdi.

Gerçek ise küresel iradenin emrine girilmesi yani cemaatin emperyal bir operasyon örgütüne dönüşmesiydi.

Türk Silahlı Kuvvetleri'ne yapılan tertiplerde AKP siyasi iradesi, F Tipi cemaat ise polis ve yargıdaki elemanlarıyla rol aldı.

Türk Silahlı Kuvvetleri bu operasyonu püskürtemeyince hedefe varıldı ve 5 bin yıllık şanlı kurum sıradan bir genel müdürlüğe dönüştürüldü.

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin bu kadar erken ve zahmetsiz teslim alınması iki tarafı şımarttı ve güç zehirlenmelerine sebep oldu.

Baktılar ki birlikte mücadele edecek ortak düşman yok, birbirlerini izlemeye başladılar.

Böbürlenmeye başlayan cemaat iktidardan daha fazla pay istedi.

İlk talepleri Türk Silahlı Kuvvetleri'nin öğrenci kabulünde yapılan güvenlik soruşturmalarının savcılıklara verilmesiydi.

Peşi sıra MİT'i istediler.

Evet polisi ve yargıyı ele geçiren cemaat açıktan hem Türk Silahlı Kuvvetleri'ni hem de MİT'i talep ediyordu.

Egosu zirvede olan ve "Ben tek başıma Türkiye'nin yüzde 50'siyim" diyen Erdoğan bu isteme ihtiyatlı yaklaştı, zira yandaşı olan İmam Hatip Lobisi onlarca yıldır hasım olunan F Tipi cemaate hâlâ güvenmiyordu. Aynı tereddütler Erdoğan'a yakın olan bazı isimlerce de dile getirilince talepler geri döndü.

Cemaat fırsat bu fırsat deyip iki kurumu fetih adına Erdoğan'a baskı kurmaya devam etti.

Tayyip Erdoğan ısrarla hayır deyince süpürme kararı alınarak operasyon yapıldı.

2012'nin Şubat'ındaki bu operasyonun amacı Erdoğan'ı enterne etmekti.

Buna göre Oslo'da PKK ile yapılan görüşmeler ve KCK, MİT ilişkileri çerçevesinde bir soruşturma açılıp Hakan Fidan ifadeye çağrıldı.

Başbakan'ın hastalık ve ameliyat anına denk getirilen bu operasyonla sadece MİT Müsteşarı Fidan tutuklanmayacak aynı zamanda onun üzerinden Tayyip Erdoğan'a gidilecekti.

Bu şekilde Erdoğan tasfiye edilip yeni bir isimle yine AKP ile yola devam edilecekti.

Erdoğan'sız yeni AKP'nin başına düşünülen isim ise Abdullah Gül'dü.

Ne var ki Tayyip Erdoğan hasta yatağından mücadele ederek bu oyunu bozdu ve kanun çıkararak Fidan'ı ve dolayısıyla kendini kurtardı.

Yaşanan bu hadise iki kesim arasına kuşku soktu ve güven kayboldu.

Ancak buna rağmen Tayyip Erdoğan cemaate yine meydan okuyamadı.

Sebebi ise cemaatin arşiviydi.

Evet, Erdoğan kaset korkusu sebebiyle bürosuna yerleştirilen böceklerin bile üstüne gidemedi.

Araya aracılar sokuldu ki bunlardan biri Pensilvanya'ya kadar giden Bülent Arınç'tı.

İş pazarlığa döküldü...

Cemaat; Erdoğan cumhurbaşkanı, Gül başbakan olsun dedi.

Tayyip Erdoğan ise buna yanaşmadı zira Çankaya Köşkü'ne çıktığı an gücünü kaybedeceğini ve bir anda operasyona uğrayıp çöp kutusuna atılacağını biliyordu.

Erdoğan'a evet dedirtemeyen cemaat boş durmadı, alternatif planlar hazırladı.

Bu bağlamda muhafazakâr cenahta itibarı olan Numan Kurtulmuş'la diyaloğa geçti.

Amacı onu yeni bir siyasi oluşum adına yedeklemekti.

Tayyip Erdoğan oyunu sezdi ve Numan Kurtulmuş'la buluştu.

Ona; gel ben cumhurbaşkanı olacağım sen başbakan olacaksın diyerek Numan Kurtulmuş'u yanına çekti.

Numan Kurtulmuş hamlesi boşa giden cemaat Abdullah Gül seçeneğine ilaveten CHP ile dirsek teması kurdu.

Sadece Kemal Kılıçdaroğlu ile değil Mustafa Sarıgül ile de masaya oturdu.

Tam burada bir parantez daha:

Cemaatin Tayyip Erdoğan'a karşı başlattığı bu alternatif arayışının perde gerisinde ABD'deki Musevi lobisi ile İsrail'in etkisi vardı.

İsrail her ne kadar Erdoğan sayesinde milli çıkarları noktasında ülke olarak çok zarar görmese de onun İhvan'ı alkışlayan, Hamas'ı sahiplenen ve El Kaide'ye arka çıkan tutumundan hoşnut değildi.

İsrail ayrıca Tayyip Erdoğan'ın Yahudi âleminin Nobel

ödüllü övünç vesilesi Cumhurbaşkanı Şimon Peres'i bütün dünya önünde "Van Minüt" şovuyla aşağılamasını unutamıyordu.

Buradan hareketle İsrail Erdoğan'ı mesela kendilerine daha yakın gördükleri Abdullah Gül ile takas etmek istiyordu.

Keza İsrail hasta olan Erdoğan'ın ani bir ölümü halinde bir sürprizle karşılaşmak istemiyordu. Bunun için bugünden harekete geçmeyi uygun görmüştü. Bunun gerçekleşmesi için Türkiye'deki en önemli partnerleri Fethullah Gülen Cemaati'ydi.

Fethullah Gülen ile İsrail arasındaki ilişkiler o kadar derindi ki Mavi Marmara olayında İsrailli komandolar 10 Türk'ü katletmesine rağmen Gülen Yahudi devletini açıktan kutsayabilmişti.

Bütün bunlara ilave edilebilecek bir başka şey ise cemaatin AKP ile PKK arasında yapılan görüşmelerde devre dışında bırakılmasıydı.

Cemaat önceleri Güneydoğu'daki devlet kadrolarını topyekûn talep ederek PKK ile kendinin muhatap edilmesini istedi.

Tayyip Erdoğan PKK'nın itirazı ile kendi oy tabanını düşünerek buna yanaşmayınca yine bir kırılma yaşanmıştı.

Gelinen nokta ise sadece kopuşu değil aynı zamanda göğüs göğüse muharebeyi çağrıştırıyor.

Dershane olayından sonra başlayan süreç siyasi anlamda daha çok kan akacağına delalettir.

Keza İstanbul'daki operasyonlar gemilerin yakıldığını teyit ediyor.

Aynı şekilde Tayyip Erdoğan'ın yıllardır sırtladığı cemaatin çete olduğunu birden keşfetmesi siyasi mizah olmanın ötesinde garabettir.

Tam o süreçte *Aydınlık* gazetesinde "Tayyip'in Bilal Paniği" başlığı ile şunları yazdım:

"Bir Başbakan meydan meydan dolaşıp sıradan bir savcıyı bu şekilde niye hedef alır?

– Seninle daha işimiz bitmedi.

– İş takipçisi.

– Militanlar gibi bildiri dağıtıyor.

Muharrem İnce bu durumu "Bilal korkusu", Kemal Kılıçdaroğlu ise "Abdestine güvenmemesi" diye yorumluyor...

Engellenen ikinci dalga operasyonda Bilal Erdoğan'ın yanısıra büyük ihaleler alan çok sayıda müteahhidin kurtarıldığı dillerdedir.

Söyleyin, değil böyle bir tabloda, zerre bir fısıltıda bile Başbakan'ın hodri meydan demesi gerekmez mi?

Tayyip Erdoğan'ın bunu yapmayıp operasyon kararını veren savcıyı alanlarda yargı hükmü olmaksızın "iş takipçisi" diye suçlaması hukuka suikast değil midir?

Bir başbakanın yolsuzluk operasyonunun merkezinde olan Reza Zarrab gibi somut suç unsurlarıyla yakalanan bir şüpheliye yargılama sürecinin başında arka çıkması ve onu medya önünde peşinen dürüst ilan etmesi adliyeye örtülü talimat değil midir?

Bu sözler üzerine muhalefet Başbakan'a dönüp, "Reza Zarrap'ın itirafçı olmasından mı korkuyorsun ki, ona ben arkandayım mesajını veriyorsun" diye bir soru sorsa ne cevap verecek?

Aynı şekilde evinde ayakkabı kutularının içinde 4.5 milyon dolarla suçüstü yakalanan banka müdürüne yine peşin bir hükümle arka çıkmanın bırakın hukuk, hangi kanunda yeri var?

Bir başbakanın görevi işlenen cinayetin faillerini aramak mıdır yoksa üstünü örtmek mi?

Eğer ikincisiyse, insanların zihnine yoksa Başbakanın o cinayetle bir alakası ya da ilişkisi mi var gibi bir kuşku düşmez mi?

Düşeceğine ve Tayyip Erdoğan bunun farkında olacağına göre buna rağmen böyle davranılıyorsa durum gerçekten vahim ötesidir zira böyle bir risk ancak suçüstü hallerinde üstlenilir.

Efendim bütün bu tavırlar yargının içindeki çeteye dur demek içinmiş!

Tekrarından imtina etmeyip soracağız, o çeteyi yeni mi keşfettiniz ve kim açtı önünü?

Siz değil misiniz ne istedilerse verdik diyen?

Siz değil misiniz dün o çete ile beraber iş tutup bu ülkenin ordusunu terör örgütü ilan eden?

Siz değil misiniz o çetenin tertipleriyle yüzlerce kahramanı hapsettirip darbe mugalataları yapan?

Siz değil misiniz bu çeteyi demokrasi mücahitleri diye selamlayıp millete takdim eden?

Siz değil misiniz Yargıtay imamının dava dosyasını Pensilvanya'ya gönderirken susan ve bunu bugüne kadar gizleyen?

Siz değil misiniz bizzat oluşturduğunuz HSYK'yı yargının bağımsızlık tanrısı gibi sunan?

Ve siz şimdi hiç utanmadan yolsuzluğu araştıran bir savcıya arka çıktı diye o HSYK'yı hain ilan edebiliyorsunuz.

Tamam devletin içinde bir değil birkaç çete var da onların tamamı sizin eseriniz!

Yıllar önce yargıda örgüt var dediğimizde bizi dava eden siz değil miydiniz?

Size ilişince birden "örgüt var" diye hoplayan siz aslında onlarla suç ortağısınız zira yıllar yılı yardım ve yataklık yaptınız ve açılacak olan soruşturmada siz de bunun hesabını vereceksiniz!

Bir başka şey hiç utanıp sıkılmadan Türk Silahlı Kuvvetleri'ne kumpas kurdular demiyor musunuz?

Peki o zaman siz uzayda, Jüpiter'de mi, neredeydiniz?

Tayyip Erdoğan değil midir kumpas dediğiniz o hadisede savcılığa soyunan?

Kumpas söyleminde samimi iseniz Hakan Fidan olayında olduğu gibi hemen harekete geçsenize!

Yok sizin maksadınız üzüm yemek yani Türk Silahlı Kuvvetleri'ni sahiplenmek değil, bağcıyı yani cemaati süpürmek için Türk Silahlı Kuvvetleri'ni sevenleri yanınıza çekmektir.

Biz bu oyuna gelmeyiz ve adına F Tipi denen o çeteyle dün olduğu gibi bugün de yarın da boğuşuruz. Ama biliniz, bizim gözümüzde sizin onlardan zerre farkınız yok.

Hülasa telaşın ötesinde paniktesiniz zira sırada başka dosyaların olduğunu biliyorsunuz.

Bunun için komplo diyerek yeni bir algı peşindesiniz ama gayri mızrak çuvala sığmıyor.

Bittiniz, tükendiniz, suçüstü oldunuz ve hesap vereceksiniz!"

Cemaat Neye Güveniyor?

Evet gelinen nokta budur.
Peki bu iş nasıl mı sonuçlanır?
Kim güçlü olursa olsun her kavgada iki taraf da yara alır.

Dolayısıyla Tayyip Erdoğan'ın bundan olumsuz etkileneceği kesindir.

Bize göre cemaatin başlattığı son taarruz bir projenin adım adım uygulanmasıdır.

Cemaat gibi akıl ile hareket eden bir yapı onlarca yıllık birikimini bu şekilde riske ediyorsa güvendiği şeyler var demektir.

Hırsızlıkla mücadele etmek yerine koltuğunu koruma adına istiklal savaşı başlattık diyen Tayyip Erdoğan kurduğu savaş kabinesiyle belli ki direnecek ama seçime doğru durumu çok ümitsiz görürse pekâlâ Abdullah Gül formülüne evet diyebilecektir. Böyle bir şey, yani ateşkes çok zor olsa da ihtimal dahilindedir.

Abdullah Gül ise bütün bu süreçlerde cemaate göz çakarak ama pusudan çıkmayarak oturacağı yeni postun peşinde olacaktır.

Kuşkusuz Tayyip Erdoğan'ın siyasi mevcudiyeti sadece cemaatin tavrı ya da performansı ile doğru orantılı değildir.

Suriye bağlamında gelinen nokta Türkiye için büyük riskler içeriyor.

Bir tarafta özerlik ilanına gün sayan Suriye Kürdistanı, diğer tarafta sınırdaki fiili El Kaide devleti ve buna her geçen gün güçlenen Esad'ı ilave ederseniz Tayyip Erdoğan'ın Türkiye'yi nasıl bir cendereye soktuğunu daha iyi kavrarsınız.

Peşi sıra izlenen Irak politikası büyük bir iflası çağrıştırıyor zira sahiplenilip Türkiye'de aylarca ağırlanan Haşimi artık sıfırlanmış biridir. Keza Barzani ile kurulan petrol ortaklığı sadece Maliki'yi değil ABD'yi de rahatsız ediyor ki bunun bir yansıması olacaktır.

Mısır bağlamında İhvan'la örtüşülmesi ise Türkiye'nin bütün İslam hinterlandındaki kredibilitesini tüketmiştir.

Ermenilerin 2015 hazırlığı ve eşikteki talepleri Erdoğan'ı

zorlayacak bir başka konu başlığıdır.

Bu sorunlara ilaveten PKK bağlamında macun artık tüpten çıkmış ve kaos kesinleşmiştir. Merak edilen PKK ayaklanmasının nasıl ve ne zaman olacağıdır.

Aynı şekilde ekonomide alarm zilleri çalmaktadır. Yükselen döviz özel sektörü tehdit ettiğinden toplu iflaslar eşiktedir.

AKP genel seçim bağlamında baskın yapmayıp normal bir şekilde mahalli seçimlere gider ve İstanbul ile Ankara'yı kaybederse çöküş yine kesindir zira öyle bir rüzgârın karşısında durulamaz.

Hülasa kanaatimizce 2014 sadece Tayyip Erdoğan'ın değil AKP'nin deliğe süpürüleceği yıl olacağa benziyor...

TAKKELİ FİRAVUNLAR

VE BÜYÜK SİYASİ SIRLAR

Usta gazeteci Sabahattin Önkibar, medyada ve siyasette geçirdiği 30 yıl boyunca yaşadıklarını ve gördüklerini *Takkeli Firavunlar ve Büyük Siyasi Sırlar* isimli kitabında topladı. Önkibar, *Takkeli Firavunlar*'da daha önce kimsenin yapamadığını yapıyor, medya, siyaset ve tarikat ilişkilerini bütün çıplaklığıyla gözler önüne seriyor.

- **Cariye kasetlerine kim milyon dolarlar ödedi?**
- **Cemaat ile Tayyip Erdoğan kavgasının bilinmeyen tarafları neler?**
- **Tayyip Erdoğan Melih Gökçek'e nasıl saldırdı?**
- **Erdoğan ile Gül, Yahudi önderle gizlice niye buluştu?**
- **Alparslan Türkeş'in hiç açıklanmayan pişmanlığı neydi?**
- **Kumarhaneler Kralı Topal 5 milyon doları Ankara'da kime götürdü?**
- **Nazlı Ilıcak kime "Sizin yalakanızım" dedi?**
- **"Maaşını verdiğin hanım, cariyen hükmündedir," diyen medya patronu kim?**
- **Fethullah Gülen Hilmi Özkök'ü nasıl sahiplendi?**
- **Alparslan Türkeş, Muhsin Yazıcıoğlu için neler söyledi?**
- **Hırsızların imparatoru kim?**
- **Türkeş'e göre Devlet Bahçeli MİT'çi miydi?**
- **Türk işadamlarına New York'ta kadın arkadaş bulan AKP'li kimdi?**

15 TL

ISBN 978-605-4764-97-6

